

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ОТКРОВЕНИЯ

Част 0 от „Заслепени“

Превод от английски: Галина Курчатова, 1999

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Когато самолетът на Диандра Кейси излетя с деветдесет минути закъснение, тя помисли, че това може да е лоша поличба. А когато прекрачи прага на просторния луксозен апартамент на Бартълмю Йорк на покрива на небостъргача и завари вътре Грегъри Йорк, вече бе сигурна.

Грегъри Йорк бе нейното наказание. Първият ѝ спомен за него бе от времето, когато тя бе тригодишна, а той на осем. Тогава Грегъри я подмами в чимширения лабиринт в имението на родителите си в Бар Харбър и я изостави там. Бе се научила да се пази от него, точно както се бе научила да не си играе с огъня, и през годините след случката с лабиринта винаги, когато можеше, напълно го избягваше.

Това не бе възможно. Отношенията между семействата им бяха всеобхватни. Не само родителите им бяха първи приятели, а и бабите и дядовците им, и прабабите и прадядовците. Връзките започваха още от началото на века, когато прадядото на Диандра, Малкълм Кейси, се бе сдружил с прадядото на Грег, Хенри Йорк, за да открият малък смесен магазин. Това магазинче бе прераснало в малък универсален магазин, който бе прераснал в по-голям универсален магазин, който пък бе прераснал в два, после три, после още. „Кейкорп“ се бе разраснала и никой не можеше да се конкурира с луксозната верига, известна като „Кейси и Йорк“, с клонове в най-отбраните и изискани градове.

В самата „Кейкорп“ обаче конкуренция имаше предостатъчно. Всеки от седемте магазина се управляваше от някой Кейси или някой Йорк. Те добродушно се шегуваха със своето съперничество, но когато дойдеше време за годишния отчет, всякакви шеги преставаха. Бартълмю Йорк, председател на Борда на директорите и патриарх на двете фамилии, изчиташе отчета от кора до кора, отбелязваше доколко успешно се е справил всеки от клоновете и ако някой не се представяше добре, той искаше да знае защо.

Никой не спореше със стария Барт. Той бе в този бизнес прекалено отдавна и прекалено много пъти бе доказвал колко струва.

Бе ловък бизнесмен и имаше усет за хората, затова още щом завърши образованието си и чиракуването при баща си, който управляваше магазина в Чикаго, Диандра бе назначена за вицепрезидент на „Кейкорп“ и ѝ бе възложено управлението на магазина във Вашингтон. Тогава бе само двадесет и седемгодишна, ала бе показала енергия и предприемчивост, каквито Барт харесваше. През петте изминали оттогава години тя бе съживила този клон на „Кейси и Йорк“, който преди това бе започнал да запада.

Грегъри ръководеше магазина в Ню Йорк. Неговата задача бе да го поддържа в челните позиции на високата мода и пред последните десет години се бе справял блестящо — дотолкова, та Диандра знаеше, че бе намислил нещо. Знаеше и какво бе то.

Той искаше Сан Франциско.

От две години старият Барт вдигаше шум, че ще открива там клон. Този шум се бе превърнал в ясен сигнал, когато преди два месеца той изпрати екип да проучва възможните места. Още не бе решил кой ще ръководи магазина и това даваше храна за много догадки зад гърба му.

Някои казваха, че сигурно ще е Брад, най-големият братовчед на Грег. Той от двадесет години управляваше клона в Бевърли Хилс и познаваше Западното крайбрежие като дланта на ръката си. Други виждаха на това място Алекс, чичото на Диандра. Той се бе проявил добре в магазина в Бостън, а Сан Франциско в много отношения приличаше на Бостън, така казваха. Някои си представяха майката на Грег, която девет години бе ръководила клона в Палм Бийч и въплъщаваше спокойствието, необходимо за Сан Франциско.

Малцина спрягаха Грег за това място. Той бе нюйоркчанин до мозъка на костите си, олицетворение на градски ерген, тъй че дори, освен въпроса кой ще го замести, когато замине на запад, съществуваше и проблемът, че Грег бе влюбен в Ню Йорк.

Само Диандра знаеше. Виждаше го в очите му всеки път, когато станеше дума за Сан Франциско. Виждаше глада му. Разпознаваше го, защото самата тя го изпитваше.

И Диандра искаше този магазин. Искане ново предизвикателство в нов град. Бе свършила, каквото бе започнала във Вашингтон и, макар че градът ѝ харесваше, нищо — и никой — не я задържаше там.

Като знаеше, че Грег иска това назначение, го желаше още повече. Години наред тя бе помощник-капитан, докато той бе капитан, получаваше много добър срещу неговия отличен, бе се движила по петите му и му бе гълтала праха. Никога вече нямаше да допусне грешката да го остави да я вкара в лабиринт, но и още не му се бе отплатила за онзи номер. Не го харесваше. Присъствието му в стаята бе достатъчно да я изправи на нокти. Бе я тормозил години наред и ако магазинът в Сан Франциско щеше да е компенсацията, Диандра бе съгласна.

Първата ѝ мисъл, когато вчера получи нареждането да се яви при стария Барт, бе, че той иска да говорят за Сан Франциско. Отпътува за Палм Бийч с големи надежди. Ала там бе Грегъри. Присъствието му зачеркваше идеята, че Барт ще ѝ поднесе магазина на тепсия — и да не я зачеркваше, във всеки случай не предвещаващо нищо добро.

За да не покаже смущението си, тя се съсредоточи да поздрави Барт, към когото изпитваше основателна симпатия. Макар и леко задъхана, след като бе тичала от лимузината дотук, когато се приближи с усмивка към стареца, бе самото възплъщение на добро възпитание и самообладание.

Винаги кавалер, въпреки осемдесет и четиригодишното си тяло, което превръщаше всяко движение в мъчение, той се изправи да я прегърне нежно.

— Извинявай, че те накарах да чакаш, Барт. Самолетът закъсня.

— Айзък ми каза — отвърна Барт с ниския си дрезгав глас, който можеше да превърне големи мъже в парцали. Айзък бе шофьорът. Той бе научен винаги да докладва за закъсненията. — Но нямаше да има никакъв проблем, ако беше дошла снощи, както те помолих.

— Снощи имаше благотворителен концерт на Съюза на раковоболните в Музея на изкуствата — Диандра знаеше, че Барт никога не би обърнал гръб на благотворителността. — Искан „Кейси и Йорк“ да са представени както трябва.

— Къде е Джордан? — Джордан бе братовчед на Диандра и макар и с дванадесет години по-млад от нея, бе дясната ѝ ръка.

— С един от нашите клиенти в Рим.

— Имаш и други помощници.

— Те са точно това, помощници. Реших, че трябва да отида лично. Освен това твоята покана беше за работна закуска днес. Не

виждах какво ще попречи.

— Закъснили самолети — изръмжа Барт.

— Хванах най-ранния възможен полет. Извинявай — тя пое въздух, сякаш да каже: „Стига толкова!“ и попита: — Как си, Барт?

Той се намръщи:

— Не съм зле.

— Добре изглеждаш.

— Ами! — ала изражението му се смекчи. — Косата ми с всеки изминал ден ореждава, раменете увисват, краката се влачат.

— И въпреки това изглеждаш добре — бе вярно. Смален и олекнал в сравнение с годините на разцвѣта си, той приличаше на елф — остаряващ, но все пак красив. Диандра подръпна виненочервената кърпичка, която се подаваше от джоба на тъмносиньото му всекидневно сако. — Доста си елегантен като за осемдесет и четиригодишен.

— Което не е кой знае какво при тази конкуренция — измърмори Барт, ала очите му светнаха закачливо. — Е, трябва да поддържам външния си вид, нали?

— Разбира се — съгласи се тя и, подлагайки на върховно изпитание волята си, се насили със същата усмивка да се обърне към Грег. Той също се бе изправил при влизането ѝ, но докато жестът на стария Барт бе израз на елементарна любезност, при Грег бе сложен. Той бе станал при появяването ѝ, за да покаже добри обноски. Бе станал, Диандра бе убедена в това, и за да я сплаши.

Грегъри Йорк бе метър и деветдесет висок и демонстративно мъжествен. Косата му, малко по-дълга като символ на непокорство, бе светлокестенява със златисти оттенъци. Очите му бяха тъмносиви и загадъчни. Гъстата, ала добре поддържана брада, която носеше от години, допринасяше за тази загадъчност. Малко по-тъмна от косата му, тя бе нещо като бариера между него и света. Някак го отделяше и показваше, че той принадлежи само на себе си, че мислите му са си лично негови, а чувствата му не влизат в работата на никого.

Да се каже, че този мъж бе красив, означаваше да се каже само половината истина, защото по-важно от физическите му качества бе поведението му. Като лъв в официален костюм, Грег излъчваше сила. Бе спокоен и независим. Невероятно самоуверен, той знаеше къде иска да отиде и как да стигне дотам. Бе разумен, освен ако не се ядосаше, а

когато се ядосаше, бе истински ужас. Това, което старият Барт правеше с гласа си, Грегъри го правеше с очите си. Един поглед можеше да накара силните мъже да замълчат, слабите мъже да запелтечат, а жените, силни или слаби, да замръзнат и да го зяпнат.

Диандра години наред се бе закалявала срещу този поглед. Това не значеше, че има имунитет към него, а просто че бе по-тренирана от повечето други. Често го бе виждала не само в заседателните зали на „Кейкорп“, а и на банкети, семейни събирания и още толкова други случаи, където я преследваше присъствието на Грегъри. Той имаше способността да стои извън тълпата, скръстил ръце пред гърдите си, и да предизвиква внимание, без да отрони и дума. Това винаги я вбесяваше.

Сплашващ — това бе една от думите, които го описваха. Другата бе изкусителен. Съчетанието, неуловимо и измамно, бе неустойчиво. Мъркането му бе също толкова опасно, както и ръмженето му.

Точно мъркането чу сега, тихо и самоуверено както винаги:

— Как си, Диандра? — Грег хвана ръката, която му бе протегнала, привлече я към себе си и я целуна по бузата. Винаги се здрависваше с нея по този начин, въпреки че не целуваше всяка жена, която срещнеше. Бе придиричлив. Не че Диандра означаваше нещо за него. Той я привличаше към себе си и я целуваше, защото знаеше, че това я смущава.

Заради присъствието на стария Барт и заради собствената си гордост, тя потисна смущението си и срещна погледа на Грег. Твърдостта в очите ѝ контрастираше с нежността в гласа ѝ.

— Много съм добре. А ти?

— Не мога да се оплача — отдръпна я от себе си и демонстративно я огледа. — Изглеждаш страхотно.

Диандра му върна огледа.

— Ти също — не само изглеждаше, а и ухаеше свежо, сякаш току-що бе излязъл от банята. За да не се поддаде на естествената му сексуалност, тя се съсредоточи върху ризата му. Беше от най-фин памук, синя с много тънки бели райета на големи интервали, които изглеждаха още по-големи на широките му гърди. — Хубава риза. Още ли пазаруваш от „Барни“?

— Разбира се — отвърна той и устните му леко трепнаха. И двамата знаеха, че ризата е вносна, скъпа и че в Щатите се продава

само от „Кейси и Йорк“. Магазинът се придържаше към политиката, че ако хората, които го управляват, не смятат стоките му достатъчно скъпи или достатъчно качествени, за да ги носят самите те, значи нещо не е наред. А ако нещо не бе наред, лесно се намираше виновният. Тъй като нито Диандра, нито Грег бяха готови да понесат този срам, и двамата се стараеха в „Кейси и Йорк“ да се продават дрехите, които обичаха да носят. Всъщност те бяха подвижна реклама на магазините си, което бе продължение на проповядваната от стария Барт политика.

Грег отново я огледа, още по-внимателно. Тя бе облечена с копrienен костюм, едновременно небрежен и елегантен. Когато очите му сякаш се задържаха първо върху гърдите ѝ, после на бедрата, и се прииска да изпищи. Мразеше мъже, които гледат влюбено. Знаеше, че той го прави само за да изпита търпението ѝ, докато Барт я наблюдава. Предизвикваше я. Диандра нямаше да се хване на въдицата.

— Това е от колекцията за следващата зима, нали? — попита Грег невинно. Когато очите му се върнаха към нейните, не бяха толкова невинни. Както и ръцете му, които леко се движеха по раменете ѝ.

Тя не обърна внимание и на двете.

— От ревюто в Милано преди две седмици — той също бе отишъл в Милано, но двамата бяха успели да се избягват, доколкото бе възможно. — Делгадо е лесен. Щом свърши ревюто, ми дава моделите, които си избира.

— Той те обожаваше.

— Той обожаваше и малките момченца, които работят при него — отбеляза сухо Диандра.

— Сигурен съм, че ти не си му позволила толкова, колкото те.

Тя го изглежда изпепеляващо.

Грег невъзмутимо за трети път огледа стройната ѝ фигура и отпусна ръце.

— Трябваше да станеш манекенка. Имаш тяло.

— Не съвсем — отсече Диандра и пое въздух да успокои гнева, който той събуждаше в нея. Добре че поне вече не я докосваше. Докосването му бе почти толкова силно, колкото погледът му. — Е... — отново пое въздух. — Какво си намислил?

— Нищо особено. А ти?

Тя сви рамене.

— Не очаквах да те видя тук.

— Да, бе... — провлече Грег.

— Моля?

Той я погледна право в очите.

— Доколкото разбирам, си се надявала на частна среща.

— На нищо не съм се надявала. Обадиха ми се, че Барт иска да ме види и аз дойдох.

— Без да се запиташ за какво те вика?

— Разбира се, че се запитах. Ти не се ли запита?

Нямаше нужда да отговаря. Бе изписано в очите му. Те бяха станали тъмни като въглени, малко отнесени и много предизвикателни. В тях се четеше „Сан Франциско“.

И този поглед произведе незабавен ефект. В нея се събуди духът на конкуренцията и стомахът ѝ нервно се сви.

— Кога пристигна?

— Снощи.

— Сигурно нещата в Ню Йорк са по-спокойни, отколкото във Вашингтон.

— Не. Ала реших, че е важно да бъда тук — нервите ѝ се опънаха до скъсване.

— Може би Барт ти е казал по телефона нещо, което не е казал на мен — Диандра с невинно изражение се обърна към Барт, който кротко наблюдаваше размяната на любезности. — Вероятно не съм разбрала? Планирали ли бяхте нещо специално за снощи?

Барт хвърли един поглед към Грег.

— Не. И нищо не си пропуснала. Грег пристигна много късно, после цяла сутрин спа. За пръв път го видях преди двадесет минути. Ако твоят самолет беше пристигнал навреме, щяхме да чакаме него — недоволният му поглед се насочи към Диандра. — Гладен съм — поднесе ѝ лакътя си, изчака тя да го хване подръка и я поведе по персийския килим, после по полирания дъсчен под, после по мраморните плочки и към градината на покрива.

Грегъри Йорк ги гледаше и си мислеше за иронията на съдбата. Бе долетял в Палм Бийч толкова сигурен, толкова сигурен, че Барт бе взел решението си за магазина в Сан Франциско. Разбира се, когато пристигна снощи, Барт спеше, а той самият бе изтощен. Това бе една дълга, напрегната седмица, един дълъг, напрегнат месец, една дълга,

напрегната година. Смътно си спомняше как будилникът му иззвъня, смътно си спомняше как натисна копчето и го нагласи за десет минути по-късно. Когато най-после се събуди, скочи от леглото и за рекордно време взе душ и се облече... Само за да разбере, че Барт чака някой друг.

Диандра. Прелестната Диандра. Гордата, чепата Диандра. Амбициозната Диандра.

Това бе капката, която преля. Грег нямаше нищо против да се среща с Диандра на управителни съвети или модни ревюта, дори на семейните тържества, на които Барт все още държеше. Обаче имаше нещо против, че и тя искаше Сан Франциско.

Този магазин бе негов. Тихо работеше за него, още отпреди старият Барт да бе разбрал, че ще го има. Десет години се бе скъсвал от старание в Ню Йорк. Бе заслужил нашивките си. Бе достигнал до момента в своя живот, когато имаше нужда от промяна, а промяната, за която мислеше, не се отнасяше само до мястото. Имаше нужда от промяна в начина си на живот. Независимо какво кроеше Диандра, той имаше намерение да получи тази промяна в Сан Франциско.

С това намерение влезе в градината, където Диандра току-що бе настанила Барт на мястото му. Когато тя се обърна да седне, Грег бе вече там да ѝ държи стола.

— Благодаря — кимна Диандра любезно.

— Няма защо — той седна отляво до нея, където бе приготвено третото място.

Барт взе ленената салфетка, тръсна я и я простря в скута си. Погледна от Диандра към Грег и после обратно.

— Всичко наред ли е?

— Разбира се.

— Съвсем наред.

Барт вдигна вежди и кимна към чашите със сок от грейпфрут пред тях:

— Пийте бавно и се наслаждавайте. Тази година цитрусовата реколта не беше добра.

Диандра отпи една глътка.

— Значи ти си получил най-доброто от нея. Това е невероятно сладко. Гретхен още ли изстиска пресен сок?

— Разбира се.

Тя погледна към чинията със сушени сливи, поставена пред Барт вместо сока, но погледът ѝ, който случайно срещна очите на Грег, видя там стаен смях. В този момент самата тя едва се сдържа да не се разсмее. Не харесваше Грег, ала двамата бяха преживели много неща заедно, като например младежката непочтителност към по-възрастните. Не можеше да си спомни колко пъти двамата с Грег и с който и да било от братовчедите им, който случайно е бил с тях, се бяха подигравали на сушените сини сливи на стария Барт.

Грег се прокашля и отпи голяма глътка от сока. Диандра отхапа от голямата ягода, която украсяваше бучките лед.

— Само почакайте — обади се Барт. — Докато разберете, ще остареете, а тогава няма да се отнасяте толкова лекомислено към това, което ядете.

— Казали ли сме нещо? — попита Грег невинно.

— Знам какво си мислите — смъмри ги Барт. — Не съм нито тъп, нито изкуфял. Съветвам ви да го запомните.

— Помним го — отвърна Диандра прочувствено. — Повярвай ми, помним го.

Барт сви устни, кимна и започна да се храни. Преди да бе изял една трета от сушените си сини сливи, Диандра и Грег бяха довършили сока си. Тя погледна към Грег и видя, че и той я гледаше. Диандра отвърна очи към градината.

— Винаги ми е харесвал изгледът оттук — обади се в опит за безопасен разговор. — И с годините става все по-хубав. В океана има нещо хипнотично.

— Добре че нямаш кабинет с изглед към океана — забеляза Грег. Той мислеше за кабинета, обърнат към залива на Сан Франциско, който би искал да има. — Щеше да си толкова хипнотизирана, че нямаше да можеш да работиш.

— Ти гледаш към Статуята на свободата — отвърна Диандра. — Тя разсейва ли те?

Грег вдигна рамене пренебрежително:

— Аз не мога да си позволя лукса да се разсейвам. Имам прекалено много работа.

— Ето затова Манхатън е идеален за теб — отсече Диандра. — Няма значение дали си обграден от бетон. И да имаше хубав изглед, не би се възползвал от него.

— Ти би ли?

— Разбира се. — Особено ако това бе мостът „Голдън гейт“.

— Толкова ли свободно, време имаш? — попита Грег скептично.

— Нямах впечатлението, че плащаме на директорите си, за да зяпат по цял ден през прозорците.

— Нямам повече свободно време от теб.

— Би трябвало да имаш. Твоят магазин е по-малък от моя. Ако работеше с пълен капацитет, щеше да имаш време... Освен, разбира се, ако твоят капацитет не е по-малък.

Тя пое възмутено въздух.

— Какво женомразко изказване!

— Споменал ли съм нещо за жени?

— Нямаше нужда да споменаваши.

— Това не е женомразко изказване — очите му се забиха в нейните. — Лично е. Ти можеш прекрасно да се справяш с магазина във Вашингтон, но ако си мислиш, че можеш да се захванеш с...

— Извинете ме — прекъсна ги Барт, — ала бих искал малко спокойствие, докато ям.

Грег замълча. В очите на Диандра проблесна предупреждение, на което неговите очи отвърнаха с предизвикателство.

— Как вървят нещата в Ню Йорк? — попита Барт.

Грег още цяла минута гледа Диандра, преди да насочи вниманието си към него. През това време напълно успя да възвърне самообладанието си.

— Не мога да се оплача. Новата рекламна кампания върви добре, първоначалните данни за продажбите не могат да бъдат по-хубави. Доволен съм от „Уелс-Уескот“. Тактиката, която са възприели, е дръзка и агресивна.

Барт се обърна към Диандра:

— Ти какво мислиш?

Диандра не се бе възстановила толкова пълно, колкото Грег, но леката грубоватост в гласа ѝ се прие като откровеност:

— Аз мисля, че е прекалено рано да се каже нещо определено. Кампанията за Вашингтон трябваше да се промени.

— Тя беше променена за всички наши градове — подчерта Грег.

— Знам — сопна му се Диандра. — Ала започна в Ню Йорк, така че ти беше с една крачка пред нас с цифрите за продажбите — обърна

се към Барт и заговори по-меко: — Трябва да мине малко време, преди да разберем нещо конкретно.

— А неофициално? — поинтересува се Барт.

— Добре е.

Той погледна от единия към другия.

— Дано да е така. Понякога се будя посред нощ, защото съм сънувал как безбожните пари, които харчим, отиват по дяволите.

— Ще си е струвало — увери го Диандра.

— Надявам се — Грег бе сигурен.

— Пари се правят с пари. Ти си ни учил.

— О, да, но ви учех на това по времето, когато инфлацията и алчността още не се бяха развихрили. Хората в тази рекламна агенция са обирджии.

— Те са професионалисти — възрази Диандра.

— Ние плащаме за техния опит — добави Грег. — Ако нещата се развият както очакваме, нашата печалба многократно ще изплати хонорара им.

Диандра възмутено вдигна вежди към Барт:

— Това прави ли ни обирджии?

— Не, по дяволите. Хората ни дават парите си в замяна на нещо реално. Те гледат всичко, което купуват, обръщат го, обличат го, опитват го, помирисват го и така нататък, и решават дали са били одрани. Аршинът се вижда по-добре.

— Ала ние сме в този бизнес заради печалбата, също като „Уелс-Уескот“ — напомни му Грег. — Значи в този смисъл и ние сме алчни.

— Говори за себе си — измърмори Диандра.

Грег долови думите ѝ и реши да не ги пуска покрай ушите си.

— Аз говоря за „Кейкорп“. Въпросът е дали печелим и ако не, можем направо да затворим магазините.

— Но има различни начини да се печели. Нищо, което правим, не е непочтено. Ние не ограбваме нашите клиенти.

— Разбира се, че не. Не аз казах думата обирджии.

Тя вдигна очи към небето.

— Пошегувах се.

— Недей. Ако бяхме в ресторант и някой от съседна маса беше чул това, което каза, щяха да плъзнат слухове още преди да сме си изiali десерта.

Диандра вирна брадичка.

— Аз нямаше и да разбера. Ти си човекът, който има опит с ресторанти и слухове.

Грег задълго замълча. Единственото му движение бе да стисне зъби. Очите му се забиха в нейните, твърди и остри.

— Доколкото разбирам — произнесе той с тих, мрачен глас, — имаш предвид миналогодишния случай с Моника Нюман.

Като се помъчи с всички сили да се пребори с пронизващия му поглед, тя сви рамене.

— Моят обяд с нея беше само заради популярността.

— Бяха ви снимали в доста уличаваща поза.

— Тази снимка — заяви Грег бавно — беше продукт на магията на фотомонтажа...

— На който хората вярват, точно както се надяваме да повярват на нашата рекламна кампания. Какво мнение ще имат те за „Кейкорп“, когато видят, че един от заместник-директорите му върти любов с момиче, което не е и на половината на възрастта му...

— Тя не е на половината на възрастта ми. На двайсет години е.

— Тогава беше на деветнайсет, и се омъжи и...

— Не го казвай! — заповяда той с много, много дълбок глас.

— Какво да не казвам?

— Че тя имаше петнайсетмесечно бебе, чието бащинство беше съмнително. Защото това не ме засяга. Никога преди този ден не бях виждал Моника Нюман и не съм я виждал никога след това.

— Вестниците говорят друго.

— Ала ние знаем истината.

— Знаем ли я? — подразни го Диандра, ядосана от нравоучителния му тон. — Не ти се носи славата на монах.

— Диандра! — изръмжа Барт. — Моля те.

Но Грег вдигна ръка. Обикновено непоклатимото му самообладание го бе изоставило и той беше бесен.

— Ако искаш да знаеш — подзе Грег, впил поглед в нея, като мереше всяка дума, — случката с Моника Нюман не беше никаква случка. Тя беше забравена от пресата почти толкова бързо, колкото беше забравена и от публиката, както става с празните истории. Ти май си единствената, която си я спомня. Може би има причина за това. Психологическа причина. Например ревност? Ти обичаш да си в

центъра на вниманието на вестниците, а ако ще си говорим за репутация, май си спомням нещо за един от последните броеве на „Таун крайър“, в който Диандра Кейси се описваше като доста известна личност във Вашингтон.

— „Таун крайър“ обича да слага етикети на хората, обикновено шеговити — отвърна тя спокойно.

— Аха.

— Вярно е...

— Ох, моля ви се — изръмжа Барт. — Млъкнете. И двамата — движение край вратата привлече погледа му и той засия: — Спасен от готвачката. Надявам се, Гретхен, че имаш достатъчно храна, защото ми се струва, че единственият начин да получа малко спокойствие е като запуша устите на тези двамата.

Гретхен се усмихна. Тя бе икономка и готвачка на Барт от над двадесет години и бе оцеляла там, където другите се бяха проваляли, точно защото се усмихваше. В средите на „Кейкорп“ бе необходим известен имунитет към напрежението.

— Диандра — поздрави тя с почти незабележим ирландски акцент, — красива както винаги.

Диандра пое дълбоко въздух да се успокои и отвърна на усмивката. Винаги бе харесвала Гретхен.

— А ти си радост за очите. Какво носиш?

Гретхен подпря таблата на ръба на масата и започна да подава чиниите.

— Бъркани яйца, канадски бекон, кроасани с кайсии и кифли с фурми и лешници.

Диандра, вече без усмивка, погледна към Грег.

— Това ще бъде ли достатъчно, за да ти се запуши устата?

Преди да бе успял да отговори, Гретхен отново се обади:

— Не съм направила пържени картофи, които толкова обичаш, Грегъри. Господин Барт не ми даде. Каза, че ще са голямо изкушение за него, а не бива да ги яде.

Грег помисли, че и той не бива, ала нямаше намерение да го споменава и така да даде повод за нови разсъждения на Барт, нито за многозначителното на Диандра.

— Няма значение — потупа се по корема. — Сигурно всички ще минем и без тях — сниши глас и се наведе по-близо към Гретхен. —

Може би някой друг път ще опържиш цяла купа и ще се скрием в кухнята да се натъпчем, само двамата с теб. Какво ще кажеш?

Гретхен се усмихна широко:

— Готово — започна да налива кафето, докато тримата на масата се заеха с храната, която бе приготвила. Когато си тръгна, единственият звук, който оставаше да се чува, бе тихият звън на приборите.

Диандра си представи, че има наочник от лявата си страна и се постара да не забелязва Грег. Не бе толкова трудно, колкото би могло да бъде, защото Барт бе този, който я занимаваше в момента. Той изглеждаше съвсем спокоен и невъзмутим, дотолкова, че ѝ играеше по нервите. Барт не правеше нищо без причина. Бе я повикал в Палм Бийч. Тя искаше да знае защо.

Грег също искаше да знае. Още когато бе петгодишен и дядо му го сложи да седне, даде му едно малко тефтерче и го научи да си води сметка за парите, които имаше и парите, които харчеше, той познаваше Барт като бизнесмен. Бизнесът винаги бе на първо място. Дори Ема, жената на Барт, бе разбрала това. Барт никога не си губеше времето. Той не бе човек, който би поканил двама от вицепрезидентите на корпорацията на работна закуска, за да си говори с тях за грейпфрути.

Грег се чудеше доколко възрастта се отразява на Барт. Физическите му сили очевидно намаляваха и това не бе новост. Не бе новост и случайното забравяне от време на време на някое име или дума. Но иначе умът на Барт си бе съвсем остър. Днес обаче тази острота изглеждаше някак смекчена. Това тревожеше Грег.

Между яйцата и кифлите Барт остави вилницата си.

— Кажи ми — обърна се той към Диандра, — как се справя младият Маршал?

Младият Маршал бе братовчед на Диандра, двадесет и двегодишен и току-що завършил. Преди да отговори, тя се спогледа неспокойно с Грег.

— Не съм сигурна. Изпратих го в Сент Люис.

Барт премигна.

— Какво си направила?

— Изпратих го в Сент Люис. Стори ми се най-естествено да го обучава Томас.

— Защо не се посъветва с мен?

— Защото всичко това се случи миналия месец, а ти по това време беше в Хонконг.

— Защо не бях уведомен, когато се върнах?

— Защото въпросът вече беше решен — отвърна тихо Диандра.

— Ала аз исках той да бъде във Вашингтон.

— Доколкото разбрах — поправи го тя сприхаво, — ти искаше той да бъде в Ню Йорк — хвърли един бърз поглед наляво. — Грег ми го пробута.

Барт сви устни.

— Доводите на Грег бяха убедителни. Момчето се чувстваше объркано в Ню Йорк.

— Е, във Вашингтон не се чувстваше объркано, по-скоро обратното. От момента, в който пристигна, си въобрази, че е спасителят на душата на всяка секретарка в Сената. Беше ужасно противен — усети се и се опита да говори по-професионално. — Освен това имаше проблеми и в работата.

— Какви проблеми? — настоя Барт.

— Имаше мания за величие — обади се в същия тон Грег.

Диандра не би могла да го каже по-точно.

— Мислеше си, че е под нивото му да бъде момче за всичко, но всички ние сме започнали така. Както винаги си казвал, трябва да се започне от дъното, за да се опознае бизнеса. Когато бяхме в гимназията, ние работехме през лятото, така че когато постъпихме в колеж, вече се бяхме издигнали малко по стълбата. Маршал не работеше през лятото, докато беше в гимназията.

— Казваше, че не му трябва пари — намеси се Грег. — На нас също не ни трябваха, ала въпреки това работехме. Това е въпрос на гордост, а той я няма.

— В колежа Маршал почти през цялото време пътуваше през лятото — продължи Диандра, — така че изведнъж се озова с диплома от колеж и без никакъв опит в работата. Очакваше да влезе в компанията като ръководител на средно ниво, но и представа си няма от бизнес. Твърди, че е роднина и затова трябва да е наравно с другите братовчеди, ала почти всички ние имаме висше образование — тя замълча за миг. — Аз много съм се трудила, за да стигна там, където съм. Той го иска без нищо.

— Маршал е добро момче, Барт, само дето е малко разглезен.

— Много разглезен — поправи го Диандра.

Грег й хвърли един раздразнен поглед и продължи:

— Трябва да се обуздае. Изпратихме го в Сент Люис, защото Томас има много здрава бюрократична машина. Хлапето не е напълно загубено. Има потенциал.

— Това е твоето мнение.

— Е, то струва нещо — възрази Грег. — Виждал съм много служители да идват и да си отиват, а най-добрите са наперени. При Маршал това го има. Просто трябва да се канализира.

— Но той мрази работата!

— И аз я мразех. Мразех склада и не бях лудо влюбен и в продаването на обувки. През тези първи няколко години ми се е случвало сериозно да се замисля дали да не стана счетоводител.

— Трябвало е да станеш.

— Не ме биваше в сметките.

— Това го разправяй на младите момичета... — измърмори Диандра.

Грег я погледна смаян.

— Какво трябва да значи това?

— Престанете! — ядоса се Барт. — Какво ви става?

И двамата се обърнаха изненадано към него, като че ли за момент бяха забравили, че е там. Спогледаха се — малко раздразнено, малко смутено, дори малко загрижено — и скочиха, когато Барт удари с две ръце по масата.

— Не съм ви повикал тук да говорим за Сан Франциско.

Устата на Диандра внезапно пресъхна. Тя не посмя да издаде чувството си за вина, като погледне към Грег, и знаеше, че и той няма да я погледне. Изражението му щеше да е спокойно и самоуверено, нямаше да показва нищо.

— Още не съм взел решение — продължи Барт. — И, честно казано, не ми харесва това, което виждам.

Диандра пое въздух.

— Ние с Грег нещо не се погаждаме...

— Ала това няма нищо общо с професионалната ни квалификация — довърши вместо нея Грег.

— Защо обаче не се погаждате? — попита Барт.

— Той е невъзможно нахален...

— Тя е невероятна егоистка...

Диандра го зяпна.

— Егоистка?! Какво съм ти направила някога...

— Ако аз съм нахален — изрева Грег, — то съм заслужил правото...

— Достатъчно — отсече Барт. Бе се облегнал назад на стола си и ги гледаше, сключил вежди. После сведе поглед към скута си и стисна устни. Старателно сгъна салфетката и я остави до чинията.

Диандра го зачака да открие картите си. Барт ги бе повикал в Палм Бийч по някаква причина и твърдеше, че причината не е магазинът в Сан Франциско. Тя чакаше, затаила дъх. Грег също.

— Повиках ви — започна Барт с тих и странно тъжен глас, — защото имам нужда от вашата помощ — бавно вдигна очи и ги насочи първо към Грег, после към Диандра. — Ще продам къщата в Бостън. Всичко в нея трябва да се сортира, да се опише и да се опакова — погледът му ги свърза. — Искам вие да го направите.

ВТОРА ГЛАВА

Диандра не бе сигурна, че е чула правилно. Вторачи се в Барт, а когато обърна смутения си поглед към Грег, откри, че той бе също толкова объркан.

— Продаваш къщата? — попита Грег със странно несигурен глас.

Барт кимна.

Диандра се наведе напред.

— Но защо?

— Защото прекарвам по-голямата част от времето си тук, а когато не съм тук, съм на делови срещи някъде другаде. След като преместихме управлението на корпорацията в Ню Йорк, още по-рядко ми се налага да бъда в Бостън. Сега отивам там само един или два пъти в годината. Къщата ще се съсипе.

— Но тя е част от нашето семейство — възрази Диандра, като с пълно право употреби думата „семейство“, макар и малко свободно. Тя бе прекарала в този дом в Бийкън Хил не по-малко време от мнозина от фамилията Йорк. — Имаш я от... От колко години?

— Шейсет — подсказа ѝ Грег. — Купил я е, когато са се оженили с Ема — обърна се към Барт. — Това е много дълго време, за да се отсече просто така. Сигурно в семейството има някой, който я иска.

— Ти искаш ли я?

Грег се сепна от внезапния въпрос. Отметна глава назад.

— Разбира се, ала аз живея в Ню Йорк. Няма да я ползвам повече от теб. Освен това — усмихна се накриво, — не мога да си позволя две жилища. Не ми плащаш достатъчно.

— Ами, не ти плащам — изломоти Барт и погледът му се насочи към Диандра. — Ами ти?

— Бих я взела на минутата, но аз живея във Вашингтон. Дори ако не ставаше дума за пари, нямам време да отдам дължимото на тази къща — намръщи се безпомощно. — Трябва да има някой друг, който да я иска.

— Кажете ми кой — настоя Барт. — От месеци се опитвам да намеря нужния човек. Моите деца или си имат собствени домове, или са умрели. Внуците ми или си имат собствени домове, или не заслужават да имат. Прехвърлих целия списък, включително вашата страна, Диандра, и единственият, който би могъл да вземе къщата, тъй като управлява магазина в Бостън, е чичо ти Алекс. Ала, честно казано, по-скоро бих я продал на Ласи.

Диандра разбираше, че трябва да премълчи. Чичо Алекс бе брат близък на покойната ѝ майка и въпреки очевидните различия заради пола, приликата между тях бе поразителна. За съжаление Барт не бе имал високо мнение за майката на Диандра по времето, когато тя умря, и макар да се отнасяше към Алекс с професионално уважение, между тях нямаше любов. Когато погледнеше към Алекс, Барт виждаше Аби и това му напомняше, че любимият му син, бащата на Грег, също бе умрял. Бе разбираемо, че по чисто емоционални причини не би искал Алекс да стане собственик на тази къща.

— И така — продължи Барт, — няма кой. Вече имам оферта за къщата и ако я приема, тя ще трябва да бъде опразнена.

— Имаш оферта? — повтори объркано Диандра. — Откога си я обявил за продажба?

— Официално не е обявена. Но от няколко седмици говоря с моята брокерка и най-неочаквано тя се появи с оферта. Човекът, който иска да я купи, е шеф на голяма фирма, когото местят в Бостън. Готов е да плати висока цена, ала иска да получи имота скоро. Днес ще трябва да реша.

— Говориш, сякаш вече си решил — забеляза Грег.

Барт не отговори.

Грег се облегна назад на стола си и пъхна ръце в джобовете на панталона. Бе изненадан колко го разтревожи мисълта, че Барт ще продава къщата. Никога не бе мислил себе си за сантиментален, но към тази къща изпитваше привързаност. Само да беше в Сан Франциско...

Ала тя не беше, затова трябваше да се замисли за задачата, която му се поставяше.

— Да се опразни. Добре. Какво точно значи това?

— Значи да се мине през къщата стая по стая. Да се опише какво има във всяка стая. Всичко да се разпреди. Някои неща да ми се

препратят, някои да се продадат, някои да се подарят на музеи или благотворителни организации, някои да се изхвърлят.

— И ти искаш ние... — Диандра посочи себе си и Грег. — Да направим всичко това?

Барт кимна.

Грег се прокашля. Би се засмял — предложението наистина бе толкова нелепо — но просто никой не се смееше на Бартълмю Йорк.

— Имаш ли някаква идея колко време би отнела такава работа?

— Както си го представям — присви едното си око Барт, — седмица, най-много две... — погледна го. — Искам да кажа, ако се отнесете съзнателно.

— Сигурно се шегуваш — заключи Диандра.

— Не се шегувам.

Тя го погледна подозрително:

— Сериозно ли говориш?

— Много.

Диандра вдигна вежди:

— Две седмици?

— Една, ако сте бързи.

— Но това е абсурдно! — възкликна тя, моментално пратила предпазливостта по дяволите. — Не знам за Грег, ала аз не мога да отсъствам една седмица от работа, за две и дума да не става. Това е абсолютно невъзможно.

Външно спокоен, Грег се наведе напред и сплете пръсти над чинията си. Само човек, който забелязва и най-малките подробности, би обърнал внимание, че кокалчетата му бяха побелели.

— Кога смяташ да се направи това?

— Следващата седмица.

— Следващата седмица! — извика Диандра: — Барт, това е невъзможно!

— Няма невъзможни неща.

— Лесно ти е да го кажеш. Имаш ли представа какво имам в графика си за следващата седмица?

Барт се усмихна самодоволно.

— Знам точно какво имаш в графика си за следващата седмица. Имаш различни срещи с клиенти и съвещания на ръководството. Имаш насрочено заседание с Питър Уолш и подчинените му, за да обсъждате

реорганизацията на отдела за деликатеси. Имаш съвещание за коледния каталог. Имаш срещи с три кандидатки за мястото на Нанси Су, която четири години е ръководила отдел кадри, три месеца е била в отпуск по майчинство и сега е решила, че иска целодневно да се занимава с детето си. Имаш... — замълча и вдигна побелелите си вежди. — Да продължавам ли?

Тя поклати глава.

— Проверил си от секретарката ми. Знаеш колко ми е натоварена следващата седмица.

Барт пренебрежително махна с кокалестата си ръка.

— В графика ти няма нищо, което да не може да бъде отложено или прехвърлено на някой друг.

Диандра го зяпна.

— Опризването на една къща е по-важно от ръководенето на бизнес за милиони долари?

— В този случай, да.

— Но всеки може да опризни къщата!

Усмивката му угасна.

— Тук грешиш. Не става дума само за опризване. Става дума за разпределяне на неща, които са събирани в продължение на повече от половин век. Затова имам нужда от някой, на когото това да не му е безразлично. Бих го направил лично, ако можех, ала нямам физическите сили. Вие имате сили. Вие сте обвързани и емоционално. И аз ви имам доверие, и на двамата, което, не мога да кажа за повечето хора.

И на двамата. Диандра извърна очи към Грег. Той за момент задържа погледа ѝ, после избута стола си, прекоси градината, застана до парапета и се обърна към океана. Тя гледаше стройната му фигура, виждаше напрежението в раменете му и разбираше, че мисли като нея.

Бе права. Грег мислеше за седмицата, която му предстоеше в Ню Йорк, мислеше, че последното, което можеше да си позволи, бе да отмени срещи, да размести съвещания и разговори. Да отложи нещата сега означаваше да претрупа графика си за по-нататък, а той и без това бе достатъчно претрупан. Точно поради тази причина от години не бе ползвал истински отпуск. Барт знаеше това.

Прокара ръка през гъстата си коса и размачка мускулите на раменете си. Напрежението се появяваше първо там. Грег плуваше, за

да го разсее, играеше тенис, за да изразходва нервната си енергия — независимо колко му помагаше едното или другото. Когато изгонеше напрежението от раменете си, то се свиваше в стомаха му. Наистина имаше нужда от почивка.

Но в къщата на Барт в Бостън? С Диандра?!

Това вероятно бе най-лошото. Достатъчно лошо бе, че Барт искаше от него да отсъства една седмица от работа. Ала да си мисли как ще прекара тази седмица с Диандра бе като да гледа как през езерото идва буря. Той и тя бяха като два остри камъка — две минути заедно, и избухваха искри.

Просто го виждаше. За нула време щяха да се хванат за гушите. Не знаеше ли това Барт?

Отпусна ръка на врата си и започна да разтрива мускулите там, докато слушаше гласа на Диандра откъм масата.

— Но защо точно тази седмица? — попита тя. — Ако ни беше предупредил предварително, щеше да ни бъде по-лесно да уредим нещата.

— Тази седмица, защото може да ви отнеме две седмици, а така ще стигнем до момента, в който моят купувач иска да влезе във владение.

— Накарай го малко да почака.

— Няма причина да го правя.

— След една или две седмици на нас с Грег ще ни е по-лесно.

Барт не ѝ обърна внимание.

— Никой не ползва къщата. Той иска тя да се разчисти, за да може да оформи документите и да изпрати там своите специалисти по вътрешно обзавеждане.

— Много иска.

— Много плаща.

Диандра замълча и Грег си позволи да се усмихне накриво. Очевидно Диандра не разбираше колко безплоден бе този спор. Барт бе решил. Това прозираше във всяко произнесено от него изречение. Бе ги повикал в Палм Бийч не за да ги помоли, а за да им съобщи, че ще прекарат следващата седмица в Бостън и колкото повече спореше тя, толкова повече се заинтяваше той. Ала Диандра бе непокорна душа. Тя не искаше да приеме някой друг да я управлява. Бе своенравна до мозъка на костите си — също като майка си. Грег обаче не беше като

баща си и нямаше намерение да бъде повален от Диандра Кейси... Както нямаше намерение и да прекара една седмица насаме с нея.

Тъкмо се гласеше да предложи сам да оправи къщата и в този момент Диандра излезе със същото предложение:

— Ще бъде ли възможно — подзе тя с предпазлив оптимизъм — двамата с Грег да се редуваме? Аз мога да поработя няколко дни в къщата, после да се върна във Вашингтон, а той да поеме нещата в Бостън — вдигна поглед, когато Грег се обърна към нея, но бързо насочи вниманието си отново към Барт. — След още няколко дни аз ще го освободя, за да може той да се върне в Ню Йорк. Така никой от нас няма да трябва да се откъсва толкова от работата си.

Ала Барт поклати глава.

— Най-бързо ще стане, ако двамата работите заедно. За колкото се наложи.

Диандра не се предаваше.

— А ако доведе със себе си някой помощник от Вашингтон? Сигурна съм, че и Грег има кого да вземе. Така през цялото време ще работят по двама души.

— Не искам чужди хора в къщата си. Искам теб и Грег.

— Ще доведе Джордан. Грег може да доведе Бен. Те не са чужди хора, те са роднини.

Барт изръмжа:

— Ако не те познавах, Диандра, бих помислил, че те е страх да прекараш една седмица с Грег.

Грег се облегна на парапета, скръсти ръце пред гърдите си и с интерес зачака отговора на Диандра. Той дойде много бързо и, за негово удоволствие, бе придружен с пурпурно изчервяване.

— Аз?! Да се страхувам от него? Това е абсурдно!

— Значи се страхуваш от малко тежка работа и ако е така, не виждам как бих могъл да те разглеждам като кандидат за Сан Франциско.

Диандра рязко пое дъх. Погледът ѝ прескочи от Барт към Грег и дори Грег видя обидата в него.

— Това беше удар под пояса, Барт — прошепна тя. — Не го заслужавам.

— Може би — отстъпи веднага Барт, — но и аз не заслужавам такава мъка — изражението му се смекчи и стана тъжно. — Не ми

остават още много години и преди да си отида, искам къщата да се оправи. За мен тя е свързана с много скъпи спомени. Доверявам ви се да се погрижите за тях.

Диандра бе дълбоко трогната, ала преди да бе успяла да отговори, той продължи:

— Аз съм платил дълговете си през живота. Мисля, че е време да си поискам разписките — замълча. — През всичките тези години съм бил великодушен, нали?

Думите му я прободоха в сърцето. Диандра знаеше, че Барт не говори за пари, нито дори за сила, а за чувствата си към нейната майка. Друг мъж би си изкарал тези чувства на Диандра. Барт не го бе сторил.

— Бил си повече от великодушен — съгласи се тя тихо.

Барт стисна тънките си устни и кимна:

— В такъв случай искам в замяна една седмица от твоето време. Ще ми я дадеш ли?

— Разбира се.

Барт завъртя очи към Грег.

— А ти?

Като виждаше какво бе направил току-що Барт с Диандра, Грег разбираше, че няма избор. Кимна. От езерото може и да се задаваше буря, но той бе преживявал и други бури. Щеше да преживее и тази.

Работната закуска в Палм Бийч се състоя в събота и още същия ден Диандра отлетя обратно към Вашингтон, а Грег към Ню Йорк, всеки с предчувствия за неизбежна беда. Тези предчувствия се засилиха през неделята и в понеделник сутринта подчинените им в Ню Йорк и Вашингтон страдаха от лошото настроение на началниците си.

Диандра бе по-зле от Грег. Благодарение на организацията, която бе направил Барт още преди посещението ѝ в Палм Бийч, тя трябваше да бъде взета първа. Неговият частен самолет трябваше да отлети от Вашингтон в понеделник следобед, да се отправи на север да вземе Грег и после да се насочи към Бостън. Така ѝ оставаше само по-малко от ден да реорганизира работата си за цяла седмица — не можеше дори да помисли какво би се случило, ако опразването на къщата отнемеше повече време. Бе извикала секретарката си на работа в неделя следобед, бе стояла с нея в кабинета си до единайсет и

половина и следващата сутрин бе дошла отново в седем. Докато дойде персоналът, тя бе подготвила дълги списъци кой какво трябва да прави в нейно отсъствие. За съжаление организацията и без това бе строга, което означаваше, че никой от високопоставените ѝ служители не си клатеше краката. Разписанието им беше почти толкова натоварено, колкото и нейното — факт, който непрекъснато ѝ напомняха, докато влиаха и излитаха от кабинета ѝ тази сутрин.

Когато дойде времето да тръгне за летището, Диандра се чувстваше съвсем претоварена. Тя грабна малката чанта с най-необходимите неща, които бе решила, че ще ѝ трябват за работата, бързо махна с ръка, изтича навън и безсилно се стовари на задната седалка на лимузината, която я чакаше отвън. Един час по-късно бе в самолета на Барт на път за Ню Йорк.

Грег лапна едно хапче против киселини в стомаха и тръгна от своята лимузина към самолета на Барт. Надяваше се, че изглежда спокоен както винаги. Това бе част от образа, който си бе изградил. Вътрешно обаче се чувстваше съсипан. С две думи, бе събрал пет работни дни в един — всъщност в два, защото бе прекарал по-голямата част от неделята в кабинета си — и сега усещаше последствията.

Когато бе на двадесет и пет години, дори на тридесет, кризите му действаха стимулиращо. Дори когато изглеждаше, че светът се срутва, той успяваше да се справи с тях спокойно, безстрастно и конструктивно. Все още успяваше, ала сега плащаше по-висока цена.

Знаеше, че все някога това трябваше да свърши. Трябваше да намери някакъв компромис между сегашния си трескав живот и спокойствието, което му препоръчваше докторът. Възлагаше всичките си надежди на Сан Франциско. Ако получиеше това назначение, щеше да прави нещата по-иначе. Като начало щеше да си наложи по-редовен живот. После щеше да възложи повече отговорности на помощниците си. Раменете му бяха широки, но не толкова широки, че да понесат цялата тежест, която бе поел. Бе уморен. Просто бе уморен.

Намръщи се, изкачи последното стъпало и влезе в самолета. Поздрави го вторият пилот, който веднага прибра стълбата, затвори вратата и зае мястото си в кабината.

Грег хвърли спортната си чанта в багажното отделение и се обърна. В самолета имаше едно-единствено помещение с бар и кухненски бокс в единия край и тапицирани мебели в другия. Диандра

седеше на един от фотьойлите, отпуснала глава на облегалката, преметнала грациозно крак върху крак. Бе облечена с лек вълнен костюм — плисирана пола, широко сако и копринена блуза — и очевидно бе тръгнала направо от службата си. Начинът, по който го гледаше, показваше, че ситуацията ѝ бе също толкова неприятна, колкото и на него.

Той се отпусна на отсрещния фотьойл, закопча колана, опря глава на юмрука си и отвърна на погледа ѝ.

Никой от тях не заговори, докато самолетът рулира по пистата, изчака за малко, докато се освободи коридор и излетя. Не заговориха и докато набраха височина и се насочиха на север.

Диандра не смееше да каже нищо. Бе прекалено раздразнена, за да каже нещо хубаво, а да каже нещо саркастично би означавало да предизвика ответна реакция. Последните два дни бяха ад. Бе прекалено уморена, за да се препира с Грег.

Това я поставяше в неблагоприятно положение — в още по-неблагоприятно положение. А тя нямаше нужда от това. Самолетът сякаш се бе смалил с влизането на Грег. Той бе голям мъж — строен, ала едър — и очите му така я пронизваха, че сърцето ѝ бумтеше. Винаги ставаше така. Диандра можеше да разбере точно в кой момент е влязъл в стаята. Кожата ѝ настръхваше, пулсът ѝ се ускоряваше. Отдавна бе престанала да се бори с това, просто бе приела, че бе вътрешно настроена към него.

Той бе нейното минало и я разстройваше. Когато бе разстроена, по-малко се владееше, а когато по-малко се владееше, бе по-малко предпазлива. Точно това се бе случило по време на обяда с Барт. Тя се заяждаше с Грег, което я разстрои, така че дори когато той спря да се кара с нея, Диандра продължи да говори глупости на Барт. Докато Грег стоеше тихо отстрани, слушаше и я оставяше тя да задава въпросите, за които без съмнение и той се чудеше, Диандра два сама не се закопа.

Ако само се беше обадил... Но Грег стоеше и мълчеше, докато тя спореше. Ако бе отказал за Бостън, може би и Диандра щеше да успее да го стори. Ала той не отказа. Просто не каза нищо, докато Барт не я размекна дотолкова, че да се съгласи. А когато тя се съгласи, вече и Грег беше вързан. Той нямаше намерение да ѝ даде предимство, когато ставаше дума за магазина в Сан Франциско, както и Диандра нямаше

да му го даде. Имаше чувството, че бе отвлечена срещу откуп и сега нямаше друг избор, освен да плаща.

Ако трябваше да се погледне откъм положителната страна, изглеждаше, че те с Грег бяха двамата останали финалисти в състезанието за този пост. Когато ставаше дума за бизнес, Барт не манипулираше хората. Бе прекалено пряк за това. Ако клонеше към някой друг, щеше да им го каже, вместо да настоява те с Грег да оправят къщата в Бостън, защото им имал доверие.

След като бе стигнала дотук, не можеше да си позволи да се бие с Грег. Той също не можеше, затова се бе съгласил да дойде. За съжаление, когато стигнеха до къщата, те щяха да са сами. Барт нямаше да го има да успокоява страстите. Диандра се страхуваше, че още преди края на седмицата нещата ще загубят.

Грег мислеше горе-долу същото, но същевременно се чудеше как може една жена, която изглеждаше толкова безопасна, да е толкова смъртоносна. Наистина бе прелестна, трябваше да ѝ го признае. Кожата ѝ бе млечнобяла и свежа, очите ѝ тъмнокафяви и големи, носът малък и прав, устните нежно очертани. Гримираше се умело, макар и пестеливо, като използваше цвета не толкова за засилване, колкото за подчертаване. Косата ѝ бе гарвановочерна и блестяща, права и подстригана модерно до малко под брадичката. Бретонът, който падаше върху челото ѝ, засилваше крехкото ѝ изражение — отново измама, помисли той. Тя беше бизнес дама до мозъка на костите си, крехка колкото стоманена подпора.

Самолетът набра височина и изравни, а те още мълчаха. Диандра имаше чувството, че ѝ правят дисекция с тъп и ръждив нож, макар че не знаеше колко от това вътрешно стържене, което изпитваше, се дължеше на останалото от службата напрежение. С всяка минута, през която усещаше погледа на Грег, разбираше все по-отчетливо, че беше изтощена. Изсумтя от отвращение, обърна глава настрани и затвори очи.

— Нещо не е ли наред? — попита той с тих и любезен глас.

Краткият въпрос — и прозирацията зад него сарказъм — бе капката, която преля. Без да отваря очи, тя каза:

— Косата ти е прекалено дълга, знаеш ли? Приличаш на изкопаемо от шейсетте.

— Така ли?

— Така.

— Не се обличам по този начин.

— Не смееш да се обличаш по онзи начин, защото иначе ще изхвърчиш от работа — представи си го как бе облечен, официално, направо от службата, с тъмен костюм с жилетка. Бе английски, очевидно ръчно кроен и толкова консервативен, че изглеждаше моден, поне на него. Жилетката му бе разкопчана, което подчертаваше екстравагантния вид на косата и брадата му. Да, екстравагантен. Дразнещо екстравагантен. — Изненадвам се, че никой друг не се е възмутил.

— От косата ми? Тя не пречи на работата.

— Кой началник носи косата си дълга и раздърпана? — всъщност не бе раздърпана, бе професионално подстригана, ала все пак падаше върху яката му.

— Този, който мисли за себе си — отвърна Грег веднага. — Този, който успява.

Диандра изсумтя съвсем не по женски, но премълча. Той винаги имаше готов отговор. Не можеше да го победи и щом не можеше, нямаше особен смисъл да играе тази игра.

Грег имаше други идеи.

— Намерил се кой да обсъжда как изглеждам. Имаш вид на взела-дала — той самият се чувстваше така и сигурно това бе причината да хапе. Нормално би се издигнал над ситуацията и би си мълчал, ала днес бе сприхав. Дори когато бе в най-добро настроение, Диандра можеше да го изкара от равновесие, а в момента съвсем не бе в най-добро настроение.

— Уморена съм — каза тя, отвори очи и срещна погледа му. — Работила съм почти денонощно, за да разчистя нещата и да мога да замина, и за всичко си виновен ти.

— Аз ли съм виновен?!

— Ти си страхливец.

Грег нямаше нищо против коментарите за косата си.

Харесваше външния си вид, бе сигурен, че винаги изглежда чист и добре поддържан. Но нападите срещу характера му бяха нещо друго. Всякакви самодоволни, снизходителни нотки от гласа му изчезнаха.

— Мисля, че си длъжна да обясниш какво имаш предвид.

— С удоволствие. Ако се беше обадил в Палм Бийч, никой от нас нямаше сега да е тук. Щяхме да сме двама на един, ние с теб срещу Барт. Може би щяхме да успеем да го убедим или да не продава къщата, или да отложи за малко продажбата. Закъде всъщност бърза толкова? От шейсет години я има, какво значение имат още няколко месеца?

— Има купувач.

— И да го изтърве, ще намери друг. Тази къща е между най-добрите имоти в Бийкън Хил. Още не я е обявил официално, и вече е продадена. Просто помисли какво можеше да стане, ако беше изчакал. Пет души щяха да я поискат, щеше да има наддаване и Барт щеше да спечели още повече.

— На него тези пари не му трябват.

— И все пак, защо толкова бърза? Не виждам смисъл.

— Не ти ли е минавало през ума — произнесе Грег много бавно и презрително, — че той изпитва болка? Нали каза, че ако зависеше от него, нямаше да я продаде. Може да се страхува, че ако изчака, ще се разколебае, затова иска да свърши всичко бързо и веднъж завинаги.

— Но защо ние? Мога да се сетя за още няколко души, които биха свършили работата.

— Защото ни има доверие.

— На мен и на теб?! Той знае, че ние не се погаждаме.

— Така ли? И откъде го знае?

— Например защото ни чу как се заяждаме.

— Но това беше в събота, след като вече беше направил плановете си. Виждал ли ни е да се заяждаме преди?

Диандра се замисли и осъзна, че Грег бе прав. Барт вероятно никога по-рано не ги беше виждал да се заяждат и имаше защо да не ги вижда.

Грег заговори с тих и уверен глас:

— Ние се срещаме колкото е възможно по-малко. Семейни сбирки, управителни съвети, конференции... Може би един или два пъти месечно попадаме в една и съща стая, ала винаги има и други хора. Някой от нас може да изрази мнение, което противоречи на мнението на другия, но обикновено има и трето, и четвърто противоречащо мнение. Никога не ни се е налагало да работим заедно,

наистина да работим заедно. Откъде може Барт да знае, че сме като огън и вода?

— Е, кой сега го подценява? — върна му Диандра. — Той е знаел, Грег. Трябвало е да знае. Няма начин да се погаждаме, като се има предвид какво се случи с майка ми и баща ти.

Думите ѝ увиснаха във въздуха и оставиха резонираща тишина, която дори монотонното бръмчене на самолетните двигатели не можеше да наруши.

Грег не се помръдна нито на сантиметър. Всичките му мускули бяха напрегнати. Забележката на Диандра моментално насочи мислите му към двата надгробни камъка, които стояха един до друг в старото гробище на брега на Мейн. Бяха минали шестнайсет години, а въпреки това болеше. Винаги щеше да боли, защото както телата така и не бяха намерени между останките от самолета в океана, не бяха намерени и отговори. Изглеждаше, че и не могат да бъдат намерени. Единствените двама души, които можеха да обяснят защо бяха направили онова, което бяха направили, ги нямаше.

И главният въпрос на Диандра оставаше. Защо Барт се бе доверил на тях двамата заедно?

Устните на Грег трепнаха в безрадостна усмивка.

— Може би чувството за хумор на дядо ми на стари години се е изкривило. Той знае, че ние и двамата искаме Сан Франциско. Не може сам да вземе решение, затова ни пуска на ринга и седи отстрани да гледа. Онзи, който преживее до края на седмицата, той ще замине на запад.

— Това е отвратително.

Грег сви рамене.

— Тогава може да е обикновен тест за лоялност. Просто иска да разбере какво бихме направили за него. Когато хората остаряват, понякога имат нужда от такива уверения — като децата, които имат нужда от време на време да ги прегръщат.

— А, отново психология.

Грег се направи, че не забелязва заяждането и я погледна.

— Майка ми в момента преживява нещо подобно.

Диандра винаги бе мислила, че майката на Грег бе жена със завидно самообладание. Не, поправи се тя, това бе вярно само за

последните девет или десет години. Преди това София бе жена без цел, а още по-рано, преди да умре мъжът ѝ, бе малко повече от сянка.

Искаше ѝ се да попита нещо повече, ала погледът на Грег не предразполагаше към въпроси. Той обвиняваше майка ѝ за нещастията на майка си, а Диандра бе дъщеря на майка си. Грег не бе толкова великодушен, колкото Барт.

Цялата тази история бе болезнена и за Диандра, затова тя отново затвори очи и отвърна глава. През минутите на последвалото мълчание болката избледня. Надигна се обаче нова болка, когато ни в клин, ни в ръкав Грег попита:

— Горещи нощи през почивните дни?

Диандра рязко отвори очи:

— Моля?

— Кой те държи будна нощем тези дни?

— Работата ме държи будна. Нали ти казах.

Той кръстоса дългите си крака.

— Последното, което чух, е, че ходиш с един сенаторски съветник от Уайоминг, но това беше преди повече от месец. Предполагам, че си приключила с него и си продължила нататък.

Тя стисна устни и не каза нищо.

— Преди това — продължи Грег с тих и вбесяващ глас, — имаше един юрист от Министерство на правосъдието. Поне така говори мълвата.

— Каква мълва?

— В „Кейкорп“, който се състои от всякакви лели, чичовци и братовчеди. Завиждат ти, Диандра. Много високо се издигна за кратко време. Завистниците ти готвят нож в гърба.

— И ти ги окуражаваш?

Той поклати глава:

— Не е в стила ми. Обаче чувам какво говорят, а те говорят, че ти си сирена.

„Ти си сирена, Аби. Стой далеч от него.“ Диандра леко пребледня.

— Завистниците са си завистници. Техните приказки не струват много.

— И въпреки това дават храна за размисъл. И така, кое е последното ти завоевание? Някой от Военно министерство? Или от

шведското посолство?

— Не си честен.

— Просто съм любопитен както всички други.

— Личният ми живот не е твоя работа.

Чертите му се изопнаха.

— Не е така. През следващата седмица ще бъдем заедно, ти и аз. Мисля, че би трябвало да знам кое какво е — бавно огледа фигурата ѝ и когато очите му се върнаха към нейните, бяха потъмнели и странно чувствени. — Ще ти се обажда ли посред нощ някой любовник? Ще има ли тайни срещи в парка?

„Онзи, който ти се обади късно снощи, не беше добрата ти приятелка Дона и ти не отиде в нейната къща да я заведеш на гости. Ти избяга, за да се срещнеш с него, нали?“

Диандра усети, че ѝ се повдига. Потъна в креслото и пое дълбоко въздух.

— Какво има, Диандра? — долетя тихият глас на Грег. — Да не бръкнах в раната?

— Не вярвам да познаеш една рана, дори ако ти я покажат — отвърна тя уморено. — Ти си най-безчувственият човек, когото познавам — отвори очи. — Обаче пък крушката не пада по-далеч от опашката си, нали?

Грег се вторачи в нея. Значи Диандра го мислеше за безчувствен? Значи мислеше баща му за безчувствен? Това само доказваше колко малко знаеше.

Но, разбира се, тя бе дъщеря на Аби. Какво друго би могла да каже? Диандра бе дъщеря на Аби и флиртаджийка като майка си. Наистина, имаше напрегната работа, ала това не означаваше, че не можеше да пофлиртува в свободното си време.

Красивите жени често са такива, бе решил Грег. След като открият силата на своята красота, залагат на нея. Аби бе правила точно това. Бе омагьосвала мъжете с отмятане на косите си, с поклащане на бедрата, с почти недоловима усмивка. Някои твърдяха, че е била отегчена от живота си, но Грег не се хващаше на това. Тя имаше съпруг и дъщеря и ако искаше да работи, можеше да си избере място в бизнеса. Бе се отказала от всичко това, за да прекарва дните си в планиране на нощите, когато ще е в прегръдките на най-добрия приятел на мъжа си.

Грег разкопча колана си, отиде до бара да си налее чашка уиски и я изпи на един дъх. После остави чашата и се облегна на бара.

Диандра не се бе помръднала. Наблюдаваше го и изглеждаше малко притеснена. Дори и изтощена, имаше определено излъчване, обещание за предстоящ пламък. Той разбираше защо мъжете се тълпят край нея. Обзалагаше се, че в леглото е огън.

На вратата на кабината се появи вторият пилот.

— Започваме да се снижаваме за кацане в Логан, господин Йорк.

Грег се върна на мястото си и закопча колана. Обзалагаше се, че тя е огън в леглото. Погледна към Диандра. Главата ѝ бе отпусната, опряна на ръката. Косата ѝ се спускаше като блестящ черен воал над лицето ѝ и го скриваше от погледа му, ала ако тя мислеше да го изкуши с тази поза, значи още много трябваше да учи за неговите вкусове. Той обичаше открити и честни жени.

Обзалагаше се, че е огън в леглото. Диандра бе висока, слаба, но добре сложена. Имаше тяло на калифорнийска блондинка, нрав на червенокоса и привлекателност на брюнетка, ала косата ѝ бе черна като нощ. Възел от противоречия? Не. Грег я бе разбрал. Тя бе егоцентрична и агресивна, преуспяваше в работата си, защото бе умна и амбициозна. В личен план можеше да донесе само неприятности. И все пак... Обзалагаше се, че е огън в леглото. Самолетът се спусна над пристанището и с лек удар докосна пистата. Разтърсването бе достатъчно, за да дойде Грег на себе си. Диандра може и да бе огън в леглото, но той никога нямаше да разбере дали бе така, защото нямаше намерение да ѝ прави компания там.

Тя можеше да подмамва други моряци към скалите, ала не и него. Грег бе глух за нейната песен.

Фредерик, шофьор, иконом, резервен готвач и момче за всичко на Барт, чакаше с колата близо до служебния изход. Той поздрави Диандра и Грег с официално кимване, както му бе навикът, взе чантите им от втория пилот и ги прибра в багажника на големия мерцедес.

— Ще има ли още? — попита той, като погледна широкия багажник.

— Това е — отвърна Грег.

Диандра вече се бе насочила към вратата.

— Няма друго.

Грег седна до нея на задната седалка на лимузината.

— Няма друго? В тази чантичка не може да се събере много повече от сешоар, грим и няколко секси нощници. Разбира се, може би това е всичко, което ще ти трябва.

— Всичко, което ще ми трябва — сръза го тя, — са най-старите ми ризи и джинси и точно това съм взела.

Фредерик запали колата и потегли.

— И няма секси нощници? — попита Грег с предизвикателно дълбок глас.

— Не.

— С какво спиш?

Диандра погледна през прозореца. Бе паднал здрач и замъгляваше подробностите на терминалите, покрай които преминаваха. Можеха да бъдат на всяко от още десетина летища във всеки от още десетина града. Искаше ѝ се да е, където и да било другаде.

— Диандра?

— Има ли значение?

— Да, има значение. Ако през нощта по коридорите ще се въртим само ние с теб, трябва да знам какво да очаквам.

— Питай Фредерик с какво спи.

— Ние няма да сме близо до Фредерик. Той ще живее в отделен апартамент на партера. Е, и? Бих предположил или секси нощници, или нищо, и след като ти отхвърли секси нощниците, значи остава нищо.

— Мисли каквото искаш.

— Точно това имам намерение да правя.

Тя стисна зъби и се съсредоточи върху гледката през прозореца. Но нямаше нищо особено интересно в движението през най-натовареното време и когато мерцедесът най-после си плати таксата и влезе в тунела, Диандра изпита чувството, че светът се бе затворил. От отчаяние — да чува гласа на Грег бе по-добре, отколкото да не го чува и да се чуди какво мисли — изломоти:

— Какво, по дяволите, значи това, че имаш намерение да правиш каквото си искаш?

— Това значи — отговори той със заплашително тих глас, — че аз съм старшият в тази малка операция и следователно аз командвам. Ако искаш да си играеш, докато си тук, ще го правиш в свободното си време и някъде другаде.

— Не ти вярвам — измърмори тя към прозореца. Потокът от коли в тунела ту тръгваше, ту спираше. Диандра погледна към плочките, които опасваха стените, и се зачуди, както много пъти досега, какво би се случило, ако стената се пропука и океанът започне да се излива вътре. В момента донякъде би била доволна това да се случи и да ѝ отвлече вниманието. — „Старшият“ — измърмори тя, после сниши глас и направи гримаса. — „Аз командвам“ — съскащият ѝ глас изразяваше нейното мнение по въпроса, ала реши, че това не бе достатъчно. — Така започват всички беди, когато големите мъже, които си мислят, че знаят всичко, поемат командването — обърна се към него. Лицето му бе призрачно сиво от отраженията на светлините в тунела, но очите му бяха тъмни и, да, властни както винаги.

Стегна се да устои на силата им и забеляза:

— Доколкото си спомням, Барт не каза нищо за старши. Според мен ти можеш да поемеш една стая, а аз друга. Колкото по-малко се пресичат пътищата ни, толкова по-добре.

— Ти ще опаковаш кашони, ще ги носиш, ще ги подреждаш?

— Не съм слабачка.

— Ти си жена.

— За Бога!

— Това е биологичен факт. Имаш по-малко мускули от мен.

— Тогава аз ще опаковам кашоните и ще ги оставям на теб да ги носиш и подреждаш. Не ти ли звучи честно?

— Звучи ми, сякаш съм използван.

— Значи ти ще се занимаваш с твоята работа, аз с моята.

Излязоха от тунела и се насочиха на север. Диандра почувства как невидимото менгеме се отпуска и инстинктивно обърна глава да погледне към улица „Хановер“. Както винаги, хората кръжаха около входовете на магазините и домовете, вървяха по тясната улица. В тази италианска част на града имаше някаква топлина, която винаги ѝ бе харесвала. За пръв път, откак разбра, че ще идва на север, изпита някаква симпатия към Бостън.

Облегна се отново на седалката и се загледа как покрай нея прелитат зданията на центъра. Напред бе изкачването към Бийкън Хил, после краткото спускане към дома на Барт. За момент се почувства приятно, остави се на чувството, че се прибира у дома. После гласът на Грег нахлу в мислите ѝ и всичко приятно изчезна.

— Фредерик, спри до аптеката. Искам да изтичам да взема нещо. Диандра се вгледа в каменното му лице.

— Аптеката — заяви тя — е само на две преки от къщата. Би било по-мило от твоя страна първо да стигнем, а после сам да отидеш до аптеката.

— Никога не съм твърдял, че съм мил — отсече Грег и изскочи в момента, в който колата спря до тротоара.

Диандра го видя как изчезва в аптеката и се появява малко покъсно, като пъха нещо в устата си. Не ги бе забавил дълго, ала тя не бе в настроение да бъде снизходителна.

— И ти си мислиш, че ще приемам команди от теб? — избухна Диандра. — Я си помисли пак, приятелче.

Той преглътна каквото дъвчеше и не каза нищо. Фредерик отново потегли. Тя размаха ръка във въздуха.

— Защо ли се изненадвам? Твоето семейство непрекъснато раздава команди.

— Това е тайната на нашите успехи — отговори Грег, загледан право напред.

— Точно така. Ти печелиш от това, че имаш власт. Манипулираш. Използваш.

Той вдигна вежди:

— За мен ли говориш?

— Щом ти подхожда...

— Не ми подхожда.

— Така ли?

— Значи трябва да те бъркам с някой друг Грегъри Йорк.

Грег почувства как хапчето, което току-що бе сдъвкал, се връща. Преглътна мъчително и напрегнато каза:

— Баща ми е мъртъв. Остави го на мира.

Диандра не отговори. Бе прекалено заета да се опитва да овладее раздразнението си. А може би паниката си? Къщата вече се виждаше,

Фредерик намаляваше, за да направи завоя и тя се чувстваше като в капан.

Но колкото по-дълго мълчеше Диандра, толкова повече Грег имаше нуждата да говори. Бе отправила обвинения и след като баща му го нямаше да се защити, тази работа оставаше за него.

— Баща ми никого не е манипулирал, нито използвал. Единствената му грешка беше, че се влюби в майка ти. Ако някой е бил използвач в тази връзка, това бе тя.

Фредерик насочи колата по оградената с тухли алея към отворения вътрешен двор.

— Това е идиотщина — прошепна Диандра.

— Аз не мисля така.

— Как е можела майка ми да използва баща ти? Какво е искала тя и той, е имал, а мъжът ѝ не е можел да ѝ го даде? — колата бе спряла. Диандра рязко отвори вратата и излезе, като остави въпроса риторичен.

Грег не бе удовлетворен от това. Тръгна след нея към къщата и се обади:

— Баща ми имаше сила. Той беше вълнуващ мъж. И беше много по-мъжествен от Джон.

— И арогантен. Малкото пръстче на баща ми беше почувствително от цялото тяло на Грег Старши — хвърли му един злъчен поглед, спря само колкото да изчака Фредерик да отключи вратата и влетя в къщата. — Майка ми знаеше това. Не, тя не е използвала баща ти. Всичко беше наопаки. Той преживяваше своята криза в средата на живота и имаше нужда да знае, че жените още го намират привлекателен — заобиколи колоната и започна да се изкачва от партера към първия етаж с жилищните помещения. — Какъв по-добър начин от това, да прелъсти жената на най-добрия си приятел?

— Да я прелъсти? Ха! — Грег я следваше по петите. — И ако тя толкова е ценяла съпруга си, защо му се е поддала? Как ще отговориш на това?

— Той беше много привлекателен мъж, а тя беше само човек. Може да не е била толкова силна, колкото би могла да бъде, ала нищо нямаше да се случи, ако той я беше оставил на мира — Диандра изкачи стълбите и сърдито се запъти към хола. — Тя беше старомодна. Не би посмяла сама да започне такова нещо.

— Продължавай да сънуваш, момиченце.

Диандра се извъртя към него, опряла ръце на кръста си.

— Това е истината.

— Кой го казва? — избухна Грег. И той бе опрял ръце на кръста си, а очите му бяха потъмнели от гняв. — Ти тогава беше петнайсетгодишна. Да не искаш да ми кажеш, че майка ти е споделяла с теб всичко, което е правила и чувствала?

— В края на тази история бях шестнайсетгодишна и знам, каквото знам, защото след като тя умря, баща ми часове наред е говорил с мен.

— Сериозно ли мислиш, че той би ти казал, че майка ти е била измамница? Той не е можел да признае, че сам си е виновен. Затова обвини баща ми.

— Той познаваше баща ти! — извика Диандра, обърна се и се приближи към камината. — Те от години бяха първи приятели. Майка ми е била мошеничка? — вдигна ръка да се опре на лавицата над камината. — О, не, ти всичко обръщаш наопаки. Измамникът беше баща ти, и не само с моята майка... — тя изведнъж замълча.

— Чакай. Чакай малко. Я по-добре си помисли, преди да го кажеш пак...

Предупреждението замръзна насред дума и на негово място настъпи дълбока тишина. Грег замръзна също като Диандра и погледът му, както и нейният, бе прикован към богато украсената мраморна лавица над камината, към кутийката, която стоеше там. Тя бе тънка, квадратна и отворена. Върху нежното кадифе лежеше колие, толкова красиво, че дълго време и двамата не можаха да проговорят.

ТРЕТА ГЛАВА

— Какво е това? — прошепна най-накрая Диандра.

Грег не знаеше какво да отговори. Това очевидно бе колие, ала дотук очевидното свършваше. В леглото от кадифе лежаха подредени сълзи от изумруди, съединени в изящен кръг с диамантени гроздове и фин златен филигран. На върха имаше сложна закопчалка от злато и диаманти, а долу изумрудите се сплитаха по два и от тях се спускаха двойни ресни от диаманти.

Сигурно имаше поне двајсет изумруда, всеки голям колкото лакираните нокти на Диандра, и почти шейсет диаманта, макар и доста по-малки. Всеки от скъпоценните камъни сам по себе си бе съвършен, но дъхът спираше от това, което представляваха заедно. Между тях блестеше уловената светлина. С изумрудите за сила, диамантите за блясък и златото за нежност, това колие бе кралицата на бижутата и направо трептеше в кадифеното си легло.

Нямаше нужда човек да е познавач на скъпоценностите, за да разбере, че колието бе безценно.

Диандра протегна ръка да го докосне, ала точно преди да го достигнат, пръстите ѝ се спряха, после се отдръпнаха. Тя ги сви в юмрук и притисна юмрука към гърдите си.

— Чие е? — прошепна едва чуто.

— Не знам — отвърна Грег със смесица от изненада и страхопочитание. — Никога не съм го виждал.

Диандра се наведе да огледа златното легло около един от изумрудите.

— Изглежда старо. Мислиш ли, че е било на Ема? — Ема, първата съпруга на Барт, бе починала преди двајсет и пет години.

Грег поклати глава.

— Ако беше на Ема, щеше да остане в наследство или на майка ми, или на леля ми и щях да съм го виждал и да си спомням, че съм го виждал. Но аз не го помня.

— А на Доти или Полин? — Доти бе втората съпруга на Барт, Полин третата. Барт ги бе надживял и двете. Грег отново поклати глава:

— Дори на снимка не съм го виждал. И щях да запомня. Не всяка жена може да носи такова колие. Нито Доти, нито Полин биха могли. То щеше напълно да ги затъмни — замълча. — Освен това Барт е фукльо. Ако някоя от съпругите му бе имала такова нещо, можеш да се обзаложиш, че всички щяхме да го знаем.

Диандра си умираше да пипне колието, ала не смееше.

— Много е красиво. Като живо...

Грег мислеше същото.

— Какво прави тук? — попита той със същия тих, почти благоговееен глас.

Тя вдигна рамене и погледна, около и зад кутийката.

— Няма никаква бележка.

— Просто си седи. Чака.

— Откъде е дошло?

Сега бе ред на Грег да вдигне рамене.

— Може би Фредерик знае — промълви Диандра. Трябваше да го попитат, тя знаеше, но не помръдна от мястото си. Не можеше да откъсне поглед от бижутото.

Грег бе също толкова омагьосан.

— Чие ли е? — прошепна той.

— Не знам — отвърна също с шепот Диандра, — ала не трябва да седи така. Който иска, може да влезе и да го вземе. Сигурно струва невероятни пари.

— Надявам се, че Барт е застрахован.

— Надявам се той да знае, че е тук.

— Трябва да знае. Това е неговата къща. Всичко в нея е негово.

Диандра се замисли за това и се намръщи.

— Странно, че не спомена за него. Искам да кажа, сигурна съм, че килимите, мебелите и картините са ценни, но това трябва да е още по-ценно — отвори дланта на гърдите си и протегна ръка към лавицата близо до кутийката. — Защо тогава си седи така?

— Не знам.

— Би трябвало да бъде в сейф.

Грег се приближи към колието. Това движение го приближи и към Диандра — дотолкова, че долови нежния аромат на парфюма ѝ. Откри, че и ароматът, и близостта са му приятни.

— Барт има сейф в кабинета си — спомни си той. — Би трябвало да го приберем там.

Тя прехапа устни.

— Ще бъде жалко.

И Грег го усещаше.

— Като да погребеш жив човек.

Точно в този момент иззад свода на хола се изкашля Фредерик:

— Извинете — те рязко се обърнаха, ала той сякаш не забеляза, че бе прекъснал нещо необичайно. — Сложих чантата ви в ракитовата стая, госпожице Диандра. Сър, вашата е в дъбовата стая.

Диандра го погледна неразбиращо. Грегъри се намръщи, овладя се и попита:

— Фредерик, какво прави това тук?

Фредерик не се помръдна.

— Какво... Кое какво прави тук? — осведоми се той, подчертавайки както винаги всяка дума.

— Колието — обади се Диандра.

— Какво колие?

Диандра и Грег се спогледаха, после се обърнаха към камината. Едва тогава Фредерик погледна зад тях.

— Леле! — промълви той и пристъпи напред.

— Чие е? — попита Диандра. Фредерик изглеждаше напълно объркан.

— Представа нямам.

— Не си ли го сложил ти тук?

— Не, не съм.

На Грегъри му беше трудно да повярва в това.

— Но ти си единственият, който живее тук.

— Да, живея тук. Обаче не работя тук. Госпожа Потс идва два пъти седмично да чисти, Доминик се занимава с растенията и със саксиите. После, разбира се, младата госпожица Конъли от офиса, която се отбива от време на време, когато господин Бартълмю ѝ поръча да работи с документите в неговото, бюро.

— Значи, ако не ти си сложил колието тук — реши Диан дра, — може да го е сложил някой от тях.

— Аз не съм сложил колието тук, госпожице.

— Виждал ли си го преди? — попита Грег.

— Не, сър.

— Значи някой го е сложил тук, докато ти си опаковал.

— Не е задължително — възрази Фредерик. — Днес не съм имал причина да влизам в тази стая. Последния път, когато влизах тук, беше вчера, когато дойдох да излъскам пиростията.

— И колието го нямаше?

— Нямаше го.

Диандра замълча. Очите ѝ бяха приковани върху колието, привлечени и задържани върху него от нещо повече от красотата му. Грегъри също го разглеждаше мълчаливо. Трябваше да направи усилие да си спомни многото оставащи въпроси.

— Значи — заключи той тихо, — някой от другите трябва да го е оставил тук. Кой от тях е бил в стаята през времето, когато ти си влизал вчера и днес?

Фредерик вирна брадичка и замръзна. Дори и тогава върхът на главата му едва достигаше до раменете на Грег, ала това, което му липсваше в ръста, го наваксваше с официалност.

— Госпожа Потс беше тук. И госпожица Конъли — замълча и отрони още едно: — Леле!

— Какво има? — попита Диандра.

Фредерик изглеждаше определено притеснен. Върховете на ушите му порозовяха и той се прокашля:

— Снощи господата бяха тук.

— Какви господа?

Той не отговори веднага. Приятелите на господин Бартълмю.

Необичайното му колебание озадачи Грег.

— Какви приятели?

— Ами, господин Джеймс, господин Уилям, господин Люис и господин Джон.

Това нищо не говореше на Грег. Старият Барт имаше много приятели и познати, и между тях колкото искаш Джеймсовци, Уилямсовци, Люисовци и Джоновци. Фредерик вероятно можеше да каже и фамилиите им, но в момента имаше друг, по-важен въпрос:

— Какво са правили те тук без Барт?

Диандра също гледаше към Фредерик със същото любопитство като Грег. Фредерик очевидно нямаше желание да отговаря и от това любопитството ѝ още повече се изостри.

— Какво има, Фредерик? — настоя тя.

Фредерик източи врат.

— Всъщност нищо, госпожице. Тези приятели на господин Бартълмю се срещат тук от време на време.

— И Барт не знае? — попита Грег.

— О, господин Бартълмю знае.

— Какво правят те тук?

— Седят.

— Просто седят? — изненада се Грег.

— Говорят.

Диандра наклони глава.

— А защо тук? — икономът не отговори. — Фредерик?

Фредерик погледна към Грег, може би разчитайки на мъжка солидарност. Това бе грешка. Грег го гледаше заповеднически. Фредерик заговори:

— Въпросните господа са всичките пенсионери и си имат съпруги, които са... Да кажем, властни. Затова господата идват тук веднъж на няколко седмици.

— И какво правят? — настоя Грег, въпреки че този въпрос вече бе зададен и му бе даден отговор. Той чувстваше, че Фредерик крие съществена част от информацията, и бе прав.

Фредерик измъчено призна:

— Играят покер.

Диандра наклони глава и промълви:

— А-ха...

Грег изглеждаше много доволен.

— Доколкото разбирам — реши той, — те не играят за дребни грошове.

— Не съвсем — отговори Фредерик лукаво.

Тази загадка вече бе разплетена. Грег и Диандра се спогледаха.

— Някой от тях може ли да е оставил колието? — предположи тя.

— Като залог?

Погледнаха към Фредерик. Той поклати глава:

— Тези господа плащат в налични. Не с бижута. И съм съвсем сигурен, че ако колието е било тук снощи, някой от тях щеше да съобщи за това. Въпреки техните... привички, те са почтени мъже.

Диандра винаги бе смятала Фредерик за почтен човек и бе готова да приеме мнението му на вяра.

— Но ако те са били тук снощи и нищо не са ти споменали за колието — разсъждаваше тя, — значи някой трябва да го е сложил тук тази сутрин. И госпожа Потс, и госпожица Конъли ли бяха тук днес?

— Само госпожа Потс — отвърна Фредерик и вдигна с още два сантиметра носа си. — Разбира се, няма как да знам дали някой от другите не е влизал, докато аз съм бил или на пазар тази сутрин, или на летището следобед. Те всички имат ключове.

Очевидно трябваше да се обадят на всеки от тях. Още по-очевидно бе, че трябва да се обадят на Барт. Диандра го знаеше, Грег също, ала никой от тях не предложи да направят нито едното, нито другото. Вместо това погледите им отново се насочиха към колието.

След няколко дълги мига мълчание Фредерик попита:

— Ще има ли още нещо?

Грег поклати глава.

— Вечерята ще бъде сервирана в седем. Може би ще искате дотогава да се настаните? — без да дочака отговор, се обърна и излезе от стаята.

И двата чифта очи останаха приковани към колието.

— Наистина е красиво — прошепна Диандра. Отново ѝ се прииска да го докосне, но нещо я възпираше. — Странно — промълви тя и затаи дъх, защото ѝ се стори, че колието проблесна в отговор.

Грег вдигна ръка. Дългите му пръсти докоснаха ръба на кутията. Той ги протегна, отдръпна ги точно преди да достигнат до колието и леко ги опря на кадифето.

— Грег?

— Всичко е наред.

— Ти щеше да го пипнеш, ала размисли.

— Не — всъщност не бе размислил. Щеше да го докосне и...
Нещо го спря... — Просто изглежда невероятно ценно.

— И преди си пипал ценни неща.

— Това е различно. Има излъчване.

Излъчване бе добра дума, реши Диандра. Колието бе хипнотизиращо.

— Мислиш ли — прошепна тя, опитвайки се с чувство за хумор да се пребори със свръхестествеността на ситуацията, — че ако го пипнеш, ще се издигне облаче дим и ще изскочи някой джин?

— Не ставай глупава — сопна и се той.

— Може да се вкамениш.

— Не съвсем.

— Пипни го тогава. Да видим дали ще посмееш.

Бяха толкова близо, че всеки чуваше и най-тихия шепот на другия. Внезапно Грег пое дълбоко въздух, изправи се и каза с нормален глас:

— Това е нелепо! Това е просто едно колие!

Диандра подскочи от звука и се почувства глупаво. За компенсация му се намръщи, което бе грешка. Бе потресена, че го вижда толкова близо, толкова висок, голям и властен. За да не си признае колко малка я караше той да се чувства, тя троснато попита:

— А ти какво си мислеше, че е?

— Не знаех какво да мисля, като ми шепнеш така, сякаш е нещо свято.

— Това е просто едно колие — повтори Диандра думите му, ала се чудеше кого се опитва да убеди. — Пипни го. Няма да те ухапе.

— Ти защо не го пипна?

— Защото знам от какво имаш нужда ти — гласът ѝ стана потвърд. — Винаги си имал нужда от това, Грег. Помниш ли, когато бяхме деца и братът на Барт, дядо ти Сам, беше купил нов кон за фермата в северен Ню Йорк? Сигурно там бяхме осем деца и всичките умирахме да го пояздим, но стояхме и чакахме, защото знаехме, че ако не го яздиш ти пръв, лошо ни се пише. Ти винаги трябваше да си първият, който да пипне нещо. Никога не е имало значение, че скоро се отказваше, обаче трябваше да си го заплуюеш.

Грег се наежи.

— Шегуваш ли се? Аз бях единственият, на когото му стискаше да се качи на този кон.

— Ами, стискаше ти! Това си беше чисто мъжко самолюбие. От дванайсетгодишен си бил женомразец.

— Ти пък беше непоносима — озъби й се той, хвърли й един последен изпепеляващ поглед и сведе очи към колието. В същия момент се почувства по-спокоен.

Диандра забеляза промяната. Намръщи се, погледна и тя към колието и почувства същото успокоение, което бе видяла в него.

Без повече приказки Грег го докосна. Сложи пръст върху един изумруд, обрисова капковидната му форма и плъзна ръка по диамантено златната дантела.

— Как го усещаш? — прошепна Диандра.

— Топло — отвърна той също шепнешком. — Защо е топло?

Тя нямаше отговор. Пролетта в Бостън бе това неустановено време, когато навън бе прекалено топло, за да се включи отоплението, ала все още прекалено прохладно като за климатик. Холът през този късен следобед бе по-скоро студен. Скъпоценните камъни би трябвало да са погълнали този студ.

Много внимателно Грег плъзна пръсти под камъните и вдигна колието от кутийката му. Бе изненадващо гъвкаво, за чест на бижутера, изработил филигранните връзки. Изумрудите се разпростряха върху дланта му, по-наситенозелени от всичко на света, а диамантите бяха неспирен поток от блясък.

Диандра не се сдържа и докосна един изумруд — много леко и само за миг, но едно докосване не бе достатъчно. Ръката й се върна, върховете на пръстите пропълъзяха по изумруда, после по друг, после по грозд от диаманти, сякаш бяха писмо за нея, написано на азбуката за слепи. Топлината им бе засилена от топлината на кожата на Грег.

— Какво ще правим с него? — попита тя тихо.

— Ще го оставим тук, докато завъртим няколко телефона.

— Струва ми се рисковано.

— Можем да го сложим в сейфа.

Ала я обзе същото колебание, което бе изпитала по-рано, и когато почти незабележимо поклати глава, Грег се съгласи.

— Може ти да го носиш — предложи той.

— О, не, не мога.

— Разбира се, че можеш.

— Но то не е мое.

— Можеш да го носиш от съображения за сигурност.

От съображения за сигурност би трябвало да го заключат в кабинета. Изглеждаше толкова безценно, не точно крехко, защото изумрудите излъчваха прекалено много сила, ала определено старо и с голяма стойност. Мястото му бе в сейфа. Но защо, когато си помислеше за това, изпитваше странното чувство, че се задушава?

Грег пое дълбоко въздух, после още веднъж.

— Засега ще го оставим тук... Поне докато се обадим на Барт.

Диандра бе довольна от това решение.

— Всички външни врати са заключени, а и алармата на Барт е много добра.

Почти незабележимо и неволно наблегна на думата „много“, ала това бе достатъчно да събуди любопитството на Грег. Той се вгледа в нея.

— Имаш ли опит с нея?

Тя му хвърли един смутен поглед.

— О, да.

Грег чакаше, но Диандра не се впусна в подробности.

— Трябва да съм пропуснал тази история.

В друго време и на друго място тя би се опитала да смени темата. Ала в момента бе настроена добродушно.

— Нищо не си пропуснал. Ние с Керълайн и Сюзън бяхме тук с нашите. Бяхме четиринайсетгодишни и ни беше весело. Искахме да видим на какво прилича Бостън през нощта, например в един или два, затова се измъкнахме.

— И алармата се задейства:

— Не когато излизахме. Родителите ни всичките спяха, но изглежда Барт още не се беше прибрал, той тогава беше между две съпруги, затова не беше включил алармата за през нощта.

Грег знаеше какво ще последва.

— Докато сте били навън, Барт се е върнал, решил е, че всички са вкъщи, включил е алармата и си е легнал — говореше като човек с опит. — Трябваше да се изкатерите по кестена във вътрешния двор и да се вмъкнете през прозореца на килера. По това време по никой от прозорците нямаше жици. Системата беше доста примитивна.

Диандра би трябвало да се сети, че и той се е озовавал в подобна каша и е намирал начин да се измъкне — или, в неговия случай, да се

вмъкне. Кой знае защо обаче не се подразни. Мислите ѝ бяха в онази далечна нощ.

— Може и да е била примитивна, ала за сметка на това много гръмогласна. Ние трите се мятахме като полудели в тъмното и търсехме опипом как да я изключим и в този момент Барт слезе по стълбите и светна лампата. Всички в къщата се бяха събудили. Всички в съседните къщи се бяха събудили! Родителите ни бяха бесни — спря да си поеме дъх и тихо добави: — И ти никога не си чувал за това?

Грег си позволи да се поусмихне:

— Не. Никога не съм чувал.

Колкото и странно да ѝ се струваше това, защото си представяше, че Грег си води списък на всички фалове, които бе правила през живота си, усмивката му ѝ се стори още по-странна. Тя бе нежна. Не си спомняше досега да бе получавала от него нежна усмивка, а би го запомнила: Това докосна някаква струна дълбоко в нея.

Усмивката угасна. Грег не бе сигурен откъде бе дошла. Със сигурност не от случката с алармата, защото не бе чак толкова смешна. Но това, което го озадачи, бе изражението на Диандра. Ако не я познаваше, би казал, че тя бе имала нужда от неговата усмивка. Ала знаеше, че това бе абсурдно. Диандра бе независима и самостоятелната, когато поискаше да има мъж, във Вашингтон можеше да си избере, когото пожелае. Тя нямаше нужда от тази усмивка. Нямаше нужда от него. Което просто идеше да покаже колко погрешно могат да се изтълкуват някои изражения.

Сведе поглед към колието, което блестеше в дланта му и се извиваше между пръстите му. Веднага усети спокойствие.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита тихо.

— Аз... Ъ-хъ.

Той взе кадифената кутийка, но вместо да прибере колието вътре, ги отнесе и двете от хола по коридора към задната част на къщата, където под стълбите бе сгъшен кабинетът на Барт. Спря пред бюрото, остави кутийката и много внимателно сложи колието в нея. После остана там за минутка и хвана ръката, която бе държала колието, за да не я чувства толкова празна.

Диандра усещаше тази празнота. Смутено притисна длани една към друга и отиде до бара. Тъкмо щеше да посегне към бутилката

уиски, и Грег попита:

— Малко вино?

Тя изненадано вдигна поглед: Той не бе пияч. Не си спомняше някога да го е виждала пийнал, а още по-малко пиян. Ала когато пиеше, пиеше уиски.

— Ъъъ... — огледа бутилките и хвана една за дългото гърло: — Не знам откога е тук.

— Нищо му няма — той свали сакото си и го пусна на ъгъла на дивана. Разхлаби възела на вратовръзката си, седна, облегнал се назад, протегна крака и ги кръстоса.

Диандра не се сдържа и го огледа. Косата му съвсем не бе толкова зле. Дори бе доста хубава. Той изобщо бе всъщност доста хубав... Енергичен... Макар да изглеждаше полузаспал.

— Изглеждаш така, както аз се чувствам — забеляза Диандра. Нямаше сарказъм в гласа ѝ, нито в начина, по който му подаде чаша вино. Нито, както стоеше изправена над него, чувстваше — или искаше да чувства — някакво превъзходство. В този момент се отъждествяваше с него. И двамата бяха попаднали в една и съща нежелана ситуация.

Грег пое чашата от ръката ѝ, опря я в скута си, после промени решението си и я вдигна да отпие. След това срещна погледа ѝ.

— Отвратителни два дни — и май започваха да му се отразяват. Отпуснат бе една възможна дума за начина, по който се чувстваше, друга бе апатичен, трета — изцеден. Избра отпуснат.

Диандра, също с чаша в ръка, се разположи на огромния фотьойл отстрани. И той бе от стара кожа и макар възглавниците му да не бяха толкова меки, колкото на дивана, имаше удобна облегалка, каквато тя обичаше. Винаги се бе чувствала защитена в него.

— Уреди ли кой да се грижи за всичко, докато си тук? — попита Диандра.

— Не. Сигурно ще има едно-две трескави телефонни обаждания — облегна глава и се вгледа в нея. — А ти?

— Същото. Прекарах почти цялата неделя в офиса, но не знам колко помогна. Когато днес следобед тръгнах, беше истинска лудница. Днес следобед? — завъртя очи. — Струваше ми се, че е минало повече време.

И Грег мислеше същото. Той погледна часовника на стената и откри, че не бяха минали и три часа, откак тръгна от Ню Йорк. Когато прехвърли едно по едно всичко, което се бе случило през всеки от тези часове, оказа се, че бе така. И въпреки това, който знае защо, времето му се бе сторило по-дълго. Сякаш по средата някой бе извикал „Стоп!“ и бе направил дълга пауза, преди действието да продължи.

Потърси с поглед колието, което лежеше царствено на бюрото, пое дълбоко въздух и бавно отпи. Задържа виното върху езика си. После погледна Диандра и попита озадачено:

— Как се забъркахме в това?

Тя се сгуши в ъгъла на фотьойла тихо отвърна:

— Барт ни забърка. Мисля, че го е планирал, чак до закъснението на моя самолет в събота. Това ме обърка, ала обслужваше неговите цели — замълча и се замисли. — Той е хитър старец. Най-хитротото нещо, което направи, е, че ни извика заедно в Палм Бийч. Ако не го беше направил, нямаше да се получи. Ако беше говорил с нас един по един, щяхме да измислим някакви извинения.

— Ние наистина измислихме извинения.

— Но не ги използвахме силово.

— Не знам — отвърна Грег с черен хумор. — Струваше ми се, че ти по едно време използва сила.

Диандра изсумтя.

— Аз едва не се самоубих.

Грег се засмя и тя се наежи:

— Не виждам нищо смешно. Аз не правех нищо повече от това, което ти самият искаше да направиш, ала се страхуваше...

— Не се страхувах — възрази той и всичкият хумор се изпари.

— На мен точно така ми изглеждаше.

— Просто бях благоразумен.

— Е, крайният резултат е същият. Остави ме сама. Едва не опрах пешкира задето казах онова, което ти мислеше.

— Това не го ли обсъждахме вече?

— Очевидно не сме довършили.

— Прекрасно, тогава да го довършим. Това, което ти се случи в Палм Бийч, си беше твоя заслуга. Защото не си — знаеш устата. Винаги си била прекалено импулсивна.

— Това се нарича спонтанност и тя ме доведе там, където съм. Твоят мрачен, мълчалив подход е ограничаващ.

— На мен ми помага.

— Може да върви за Ню Йорк, където се цени студената изтънченост, но повярвай ми, за Сан Франциско не подхожда.

— И за това е всичко, нали? — Грег се наведе напред. Очите му бяха потъмнели и гледаха право в нея. — Няма да има никакъв проблем, ако ти просто си седиш на мястото във Вашингтон. За какво, по дяволите, ти е нов магазин?

Със същия успех можеше да й каже: „Защо не си седиш като едно добро момиче в кухнята, където ти е мястото?“ Вбесена, Диандра стовари чашата си на масата. Ала през това време мярна колието и се спря. Грег проследи погледа ѝ и също притихна. Гневът им сякаш се разтвори във въздуха като балон, който се е спускал.

Диандра почувства как тялото ѝ постепенно се отпуска. Тя изу обувките си и подви крака под полата си. После взе чашата и облегна глава на меката тъмночервена кожа. Очите ѝ бавно огледаха стаята, като от време на време замислено спираха.

— Искане ми се да не го продаваше — промълви тихо. — Винаги ми е харесвало това място — след малко добави още по-тихо: — Особено тази стая.

Грег бе съгласен. Той нямаше нужда да се оглежда, за да види претъпканите с книги лавици, спомените, които изпълваха цялото останало пространство, попивателната преса на бюрото, сребърната мастилница. Винаги бе чувствал кабинета като убежище. Бе мъжествен, но топъл — например двете високи лампи с тъмночервени абажури, които стояха от двете страни на масивното бюро и разпръсваха мека светлина из стаята.

— Какво е твоето жилище във Вашингтон? — чу се Грег да пита. Не бе сигурен откъде се взе този въпрос, ала не му се стори не на място. Очевидно и Диандра нямаше такова чувство, защото му отвърна само с крива усмивка:

— Не е толкова хубаво — вдигна ръка. — Не, може би това не е вярно. Просто е различно. Тази къща е стара и величествена. В нея има цял един свят от спомени. Моето жилище е в една сграда, която преди четири години беше напълно преустроена. Предишната година живеех в апартамент под наем и си мислех, че едно жилище на изплащане ще

е рай — вдигна иронично очи към тавана. — Е, не е. То е модерно и елегантно, обаче някъде по време на преустройството загуби самоличността си. А когато извиках един от нашите специалисти по вътрешно обзавеждане да ми го направи, то още повече я загуби — намръщи се на виното, опитвайки се да измисли как да обясни на Грег какви чувства изпитва и към апартамента си, и към Вашингтон. Накрая вдигна глава: — Моето жилище е много хубаво, но в него няма това лично чувство, което го има тук, и то ми липсва.

Грег дълго мълча. Мислеше, че тя бе изказала на глас основното негово недоволство от собственото му жилище. Бе свръхестествено, че Диандра бе направила това, че и тя чувстваше същото. Ала може би въпросът бе просто в липсата на навик. Между часовете, които отдаваше на работата си, и времето, което без съмнение прекарваше някъде другаде, жилището ѝ вероятно не бе нищо повече от място за преобличане.

Но това, което най-много го озадачаваше, бе не че тя не бе привързана към апартамента си, а че това я тревожеше. Той бе мислил, че доколкото колелото на обществения живот продължаваше да се върти, Диандра нямаше нищо против.

— А ти? — обади се тя. Грег я погледна неразбиращо и Диандра добави: — Твоето жилище в Ню Йорк.

— О, то е добро. Висока класа. Шик. Всички удобства.

— Много си възторжен — подигра му се тя.

— Хубаво е. Наистина.

Не каза нищо повече и Диандра се включи в мълчанието. Бе изненадващо приятно, изненадващо освободено от състезателния дух, който обикновено нажежаваше въздуха между тях. Погледът ѝ се плъзна към бюрото, към тъмната кадифена кутийка и нейното бляскаво съдържание, и тя почувства странно спокойствие.

Той също го усети и затова в гласа му имаше само любопитство, когато попита:

— Ти наистина ли искаш Сан Франциско?

Диандра вдигна чашата към устните си и отговори над ръба:

— Да, искам го.

— Защо?

Тя остави чашата и сви рамене:

— Заради промяната. Заради предизвикателството. Сигурно и при теб това е причината.

Почти незабележимото кимване показва, че бе така.

— Познаваш ли много хора там? — чудеше се дали там я чакат любовници.

Диандра поклати глава.

— Запознавала съм се по работа с няколко души, ала те са ми просто познати. Имам две приятелки, с които бях на пътешествие в Европа, когато завърших гимназия. Допаднаха ми — това, което не каза, бе, че Марен и Лин бяха разбрали скръбта, която тя изпитваше онова лято заради смъртта на майка си. — Беше много отдавна, но поддържахме връзка. Те и двете живеят в района на Залива, и двете са женени и имат деца — нямаше какво повече да каже и думите ѝ сякаш прекалено задълго увиснаха във въздуха.

Грег се чудеше дали някога ѝ липсва, че не е съпруга и майка. Дойдоха му наум няколко остри забележки по този повод, ала погледът му попадна върху колието и изведнъж реши, че тези забележки биха били неправилни.

— То има история — прошепна Диандра. — Чувствам я. Флуидите са невероятни.

Грег бе съгласен. Всеки път, когато погледнеше към колието, усещаше нещо странно. Колието го караше да се спре, да премисли, да омекне. Внезапно изпита потребността да разбере каква бе неговата сила. Изправи се, обърна към себе си телефона на бюрото и избра номера в Палм Бийч.

Гретхен го поздрави сърдечно, но когато помоли да говори с Барт, тя не можеше да му помогне.

— Ами че той замина.

Грег хвърли един поглед към Диандра.

— Замина ли? — в следващия миг тя бе до него и притискаше ухо към слушалката.

— Тръгнаха днес сутринта, двамата с господин Никълъс Стътингъм — обясни Гретхен. — В момента са на кораба на господин Никълъс на път за Карибите. И както ми каза господин Барт, през следващите две седмици няма да има връзка с тях.

— Няма да има връзка? — повтори Грег. — За Бога, Барт е стар човек. Ами ако има нужда от лекар?

— И аз питах същото, пък той, все едно че не ме чу. Каза, че на кораба на господин Никълъс имало пълен екипаж и ако има някакъв спешен случай, знаели как да намерят помощ.

Диандра отдръпна глава, само колкото да се спогледа с Грег, и прошепна:

— Той може да изпраща съобщения, ала не и да получава. Не ти ли изглежда много удобно?

— Много — отвърна Грег също шепнешком и каза в слушалката: — Гретхен, знаеш ли нещо за едно колие?

— Колие?

— Едно много старо и красиво колие от изумруди и диаманти, което най-мистериозно се появи тук, в къщата в Бостън.

— Не знам за никакво колие.

Грег продължи още малко да я разпитва, но беше ясно, че тя говореше истината. Накрая затвори телефона и мълчаливо се вгледа в Диандра. Отново стояха много близо един до друг, ала това изглеждаше в реда на нещата. Барт си бе наумил нещо и те двамата бяха съюзници.

— Хитър е слаба дума за него.

— Как може да няма връзка? Дори да не става дума за колието, той знае, че тази седмица ще имаме десетки въпроси към него.

— Трябва да го е направил нарочно. Явно иска тази къща да се опразни, но не иска да има никакво участие в опразването.

Диандра обходи с поглед стаята и разбра, че не може да го обвинява. Само като си помислеше за това, и се чувстваше самотна. Бе доволна, че Грег беше близо до нея. Топлината от тялото му бе нещо, което щеше да остане, след като всичко друго бъде опаковано и разпределено. Без да се отдръпва, срещна погледа му и тихо попита:

— А сега какво? Ще се обадим ли на господин Потс?

В този момент, вгледан във вдигнатото ѝ към него лице, Грег не искаше да се обажда на никого.

— Ще го оставим на Фредерик — отвърна разсеяно. — Той умее да бъде дискретен.

— А колието?

И двамата обърнаха очи към въпросния предмет. Както бе направил и преди, Грег внимателно го вдигна от леглото му. След един дълъг миг погледна към Диандра.

— Сложи го.

Тя вдигна ръка към шията си. Там нямаше нищо, освен перлената огърлица, която падаше свободно около отворената яка на копирената ѝ блуза. Понечи да повтори, че не ѝ е удобно да носи колието, ала осъзна, че това не бе така. Нещо дълбоко в подсъзнанието ѝ казваше, че мястото на тези скъпоценни камъни бе около нейната шия.

Мълчаливо свали перлената огърлица. Но когато Грег започна да разкопчава колието, някаква неравност привлече вниманието ѝ. Диандра хвана ръката му.

— Чакай — обърна закопчалката и видя герб и посвещение на френски, гравирани в златото:

„На А. С любов,

К.“

Прочете го с дрезгав глас и вдигна очи към Грег.

— Невероятно...

— Знам — прошепна той. Оказваше се, че колието изобщо не е било на Йоркови. Инициалите бяха други.

— То има истинска история. Виж герба.

Грег погледна.

— Кара те да се чудиш каква история се крие зад него...

— Кой го е направил...

— На кого е принадлежало...

— Къде е било...

— Какво е преживяло. Двеста години, изпълнени със събития...

— И романтика. Невероятно!

Очите ѝ бяха толкова меки, че той се насили да откъсне поглед от тях. Колкото можеше по-бързо разкопча колието и мина зад Диандра да го закачи, после я обърна към себе си да я види.

За щастие тя мълчеше, защото ако в този момент бе поискала подходящия отговор на подходящия въпрос, Грег нямаше да може да ѝ го даде. Колието върху топлата ѝ млечнобяла кожа бе изключително. Ала това, от което той занемя, бе самата Диандра. Тя бе изключителна. Бе мека и красива, нежна и щедра, но силна. В този момент бе всичко,

което трябваше да бъде една жена. И повече. В този момент Диандра бе едновременно най-невинната и най-сексапилната жена, която някога бе виждал. И в този момент той я желаше.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Диандра лежеше в леглото и се чувстваше разнебитена. Спомняше си, сякаш се бе случило преди няколко минути, а не преди няколко часа, момента, в който Грег закопча колието на шията ѝ, обърна я към себе си и я погледна. В този момент тя най-неочаквано бе изпитала как я залива силна вълна от желание.

Беше ѝ минало. Бе се погрижила за това, като се бе затворила в себе си и непрекъснато, макар и мълчаливо, си бе повтаряла всички причини, поради които не би могла да желае Грегъри Йорк — най-явната от тях бе, че просто не харесваше Грегъри Йорк.

За щастие той самият не бе особено приказлив. Двамата вечеряха, почти без да разговарят, и скоро след това Диандра се извини и се качи горе. После взе един душ, навлече старата футболна тениска, която използваше вместо нощница, и си легна. Очакваше, че ще се отнесе в момента, в който сложи глава на възглавницата.

Но колкото и да бе уморена, не успяваше да заспи. Нямаше значение, че отклоняваше съзнанието си от тези мисли. Тялото ѝ имаше своя собствена воля. То сякаш продължаваше да трепти.

Цели два часа — знаеше, защото всеки десет минути поглеждаше към часовника — се мята ѝ въртя в леглото. Накрая стана и отиде до прозореца. Ала нощта бе тъмна и в този късен час по Честнът стрийт нямаше нищо интересно.

Случайно хвърли поглед през рамо и мярна изумруденото колие. То лежеше в тънък лъч лунна светлина и блестеше по-нежно отпреди. Почти импулсивно го взе от нощното шкафче и го сложи на шията си. После седна на плетения люлеещ се стол, наметна се с халата, който лежеше на пода, и се залюля, за да се приспи.

Когато на сутринта се събуди, се чувстваше схваната. В четири сутринта се бе преместила от стола на леглото, но вече бе късно. Отгоре на всичко не можеше да се ориентира. Старомодната раkitова стая в къщата на Барт нямаше нищо общо с нейната стая във Вашингтон. Мебелите бяха различни, светлината, звуците. Доста време

й отне да си спомни къде се намира и защо. А когато се осъзна, простена.

Не искаше да е в Бостън. Не искаше да разчиства къщата. Не искаше да го прави с Грег. После сложи ръка на шията си.

Колието бе там и бе топло на пипане. Не й помогна за схващането, ала само като го докосна, вече можеше да посрещне поведро новия ден.

Взе си един дълъг горещ душ, който малко облекчи болките, облече риза и джинси и слезе долу. Грег бе в кухнята, седнал на един стол в средата. Бе облечен почти като нея, със стара риза и джинси, но при него те подчертаваха едрата му фигура. Ризата бе с разкопчана яка и навити ръкави и висеше над избелелите джинси. Изглеждаше много по-добре, отколкото би трябвало да изглежда, който и да е мъж толкова рано сутрин, и много по-добре, отколкото би трябвало да изглежда Грегъри Йорк по което и да било време.

Можеше да се справи с това, каза си тя. Можеше да се справи с начина, по който изглеждаше той, защото Грег винаги бе изглеждал страхотно. И тя знаеше, че онова, което бе изпитала снощи, не бе реално. Просто не можеше съвсем да се справи с начина, по който той гледаше към нея. Не злобно, иначе щеше да се събуди гневът ѝ, който да ѝ служи като щит. Гледаше я с любопитство, граничещо с внимание.

— Нещо не е ли наред? — попита Диандра, като се мъчеше с всички сили да устои на пронизващия му поглед.

Грег бавно поклати глава, ала очите му продължаваха да обхождат тялото ѝ. Опитваше се да докаже нещо на себе си — че онова, което бе усетил снощи, не бе желание, а просто оценяване. Да, той оценяваше външния вид на Диандра. Кой не би го оценил? Тя би придала елегантност дори на чувал за картофи просто с начина, по който стоеше. Разбира се, не носеше чувал за картофи. Носеше джинси, който прилепваха плътно по бедрата ѝ, и риза, която бе модно широка. А на лицето ѝ нямаше никакъв грим, което го караше още повече да оценява естествената ѝ красота.

Значи я оценяваше. А дали я желаеше?

— Какво гледаш? — попита Диандра и внезапно се намръщи.

— Теб — не, не я желаеше. Не можеше да желае жена, която толкова бързо кипваше. Освен това не я харесваше, а през осемдесетте години един мъж не желаеше жена, която не харесва.

Тя се огледа.

— Да не би да имам паста за зъби на ризата или да са ми скъсани джинсите, или да съм с две различни обувки?

Когато вдигна очи, погледът му бе насочен към гърдите ѝ. Усети как кожата ѝ настръхва и започна да се страхува, че ще има проблеми. В този момент Грег вдигна очи към колието.

Изразението му моментално се смекчи.

— Още ли го носиш?

Диандра леко въздъхна от облекчение и сложи ръка на шията си.

— Мисля, че се разбрахме да го нося. От съображения за сигурност.

От съображения за сигурност на колието това бе вярно, Грег знаеше. Когато Диандра го носеше, винаги щяха да го знаят къде е. От съображения за собствената му сигурност... Имаше нещо друго. Колието определено правеше нещо — с нея, с него, с тях, не знаеше точно. Когато погледнеше към това колие, му бе по-трудно да си спомни, че не я харесва.

Трудно, но не невъзможно. Нищо не бе невъзможно, напомни си той.

— Нали не си го носила под душа?

— Не, разбира се.

— С него ли спа?

Тя кимва:

— То е силно приспивателно.

— Трябваше ли ти приспивателно? — не ѝ харесваше тонът му.

— Не. Щях да заспя и без него, ала бях в чуждо легло и ми помогна — бързаше да смени темата, да не би Грег да се задълбае в причините за нейното безпокойство. Пъхна ръце в задните джобове на джинсите си и погледна към чашата кафе, която той държеше. — Кой го е правил? — попита предпазливо.

Грег проследи погледа ѝ.

— Аз.

Диандра веднага се насочи към бокса.

— Слава Богу. Фредерик прави най-лошото кафе, което някога съм опитвала.

— Още не си опитала моето — предупреди я той. Всъщност кафето, което бе направил, бе вероятно достатъчно силно, но от

уважение към стомаха си Грег щедро бе долял мляко в своята чаша. Не харесваше особено вкуса му по този начин, ала сутрин имаше нужда от кафе, значи трябваше да го пие слабо.

Диандра също не бе придирчива. Като си представи, че ще трябва да преживее цял ден с Грег, тя си взе една чаша и я напълни с димящата тъмна течност. С ужас установи, че ръцете ѝ треперят, че Грег ѝ действа така. С още по-голям ужас помисли, че трябва да преживее с него не само един ден.

Обхвана с длани чашата, облегна се на масата и се съсредоточи върху фразата „спокойна и самоуверена“.

Грег чакаше. Гледаше я как вдига кафето към устните си, отпива, после отпуска ръка.

— Е? — попита той.

За момент Диандра напълно се обърка. Не помнеше да ѝ бе задавал някакъв, въпрос. Опита се да си повтори наум разговора, но едва когато Грег погледна изразително към чашата ѝ, разбра какво го интересуваше.

— О, много е хубаво. Чудесно.

— Къде беше преди малко?

Нямаше намерение да му казва, че се е помъчила да се съсредоточи и мислено да си даде кураж, затова сви рамене и отвърна:

— Трябват ми няколко минути, за да се събудя — което не бе пълна лъжа.

— Винаги ли сутрин си бавна? — попита той, като се запита дали трябва да го запомни, за да го има предвид в бъдеще. По отношение на Диандра никога не знаеше кога какво ще му потрябва.

— Всъщност — обясни тя и сама се изненада, като помисли за това, — обикновено съм доста бърза. В момента, в който се събудя, съзнанието ми се включва — вдигна чашата, отпи и се намръщи. — Чувствам се като вързана. Странно ми е, че не отивам на работа.

— Представяй си, че е почивен ден.

— Почивен ден или не, аз работя.

— През цялото време ли? — попита Грег скептично.

— Не, не през цялото време. Ала когато не работя, умът ми не е далеч от работата. В момента се чувствам малко... Объркана — в мига, в който произнесе думите, се уплаши, че прекалено се бе разкрила. Винаги ѝ се бе струвало важно пред Грег да се прави на силна. Затова

бързо добави: — Сигурно защото никога досега не ми се е случвало да опразвам къща — сбръчка нос. — Няма ли професионалисти, които се занимават с такива работи? Не трябва ли да повикаме някой да направи оценка?

Грег би желал Диандра да не бърчеше така нос. Това я правеше да изглежда невинна и чаровна, което тя със сигурност знаеше и което със сигурност бе причината да го прави. Трябваше само да си напомня, че външността бе показна, и щеше да бъде в безопасност.

За съжаление външността ѝ оказа своето въздействие върху него, преди да бе успял да си го напомни. Гласът му прозвуча малко по-гърлено от обичайното:

— Може и да повикаме — после пое дълбоко въздух и изправи рамене. Това го накара да се почувства по-добре, по-способен и самоуверен, какъвто обикновено беше. — Засега сме сами — хвърли един поглед към голямата готварска печка, излъскана до блясък. — Искам да кажа, съвсем сами. Готвачът го няма. Изпратих го за кашони.

Диандра кимна. Нямаше смисъл да се ядосва, че той бе поел командването. Очевидно тя се бе събудила по-късно от него, а и наистина им трябваха кашони. Значи Грег бе пратил Фредерик да донесе. Това бе разумно. Колкото по-бързо се заловяха за работа, толкова по-бързо щяха да свършат и толкова по-бързо Диандра щеше да се върне във Вашингтон.

Той наблюдаваше играта на чувства върху лицето ѝ.

— Някакви проблеми? — попита Грег, когато тя дълго не промълви нито дума.

— Не, не.

— Можеш да правиш закуска, нали?

— Разбира се.

— Е, какво искаш?

— Ъъъ... Обикновено не ям много. Може би малко препечени филийки.

Той я изгледа, стана и измърмори:

— На мен ми трябва нещо повече — отвори хладилника и започна да рови вътре.

През това време Диандра се премести в другия край на стаята, до прозореца, който гледаше към вътрешния двор. В момента, в който Грег се бе изправил, тя почувства нещо. Със сигурност то имаше нещо

общо с факта, че като никога не носеше високи токчета, така че той ѝ изглеждаше по-висок от обикновеното. Изглеждаше и по-неофициален — заради дрехите и заради начина, по който ги носеше. Горните две копчета на ризата му бяха разкопчани и се виждаха косматите му гърди. Навитите ръкави откриваха мускулестите му ръце. Косата му падаше немирно над очите.

Не можеше да избяга от стаята в пристъп на свенливост, но нямаше да ѝ навреди да се отдалечи от него.

Опря коляно на перваза на прозореца, отпи от кафето си и погледна навън. Денят бе облачен и не особено весел. Няколко цветя бяха поникнали в един варел, който съседът на Барт бе сложил в двора си, без съмнение само за да подмамят пролетта, ала пролетта не можеше да се пришпори. Пъпките на дърветата едва започваха да се разпукват — за разлика от Вашингтон, където всичко цъфтеше. Ето, там беше весело.

Грег бе оставил вратата на хладилника да се затръшне и я наблюдаваше. В профил чертите ѝ бяха нежни и много сериозни. Не можеше да не се запита за какво ли мисли Диандра.

— Изглеждаш така, сякаш е умрял най-добрият ти приятел.

Тя бързо се обърна към него, засмя се и поклати глава. Но в смеха ѝ нямаше усмивка и Диандра също толкова бързо се завъртя обратно към прозореца.

— Дворът е тъжен. И той не иска Барт да го продава.

Като чу за продажба, Грег изпита остър пристъп на съжаление. За да се пребори с него, подхвърли безгрижно:

— Той така и няма да усети разликата.

— Ще я усети. Защото знае кой се грижи за него. Барт винаги внимаваше кестенът да е наторен и подрязан. Ема обичаше сама да мете калдъръма, дори когато имаше кой друг да го прави. Аз съм боядисвала пейката — замълча и го погледна през рамо. — Ти някога боядисвал ли си я?

Грег дойде зад нея и дръпна докрай пердето.

— Два пъти. Веднъж, когато бях дванайсетгодишен и веднъж на четиринайсет.

Близостта му я успокои, разсея част от чувството за празнота.

— В какъв цвят?

— Първия път зелена, втория кафява — това бяха хубави, солидни цветове. Той се бе гордял с работата си.

Диандра си позволи една лека усмивка.

— Аз я бях боядисала червена.

— Ти ли беше? Отвратително изглеждаше.

Тя сви рамене:

— Барт каза да я боядисам какъвто искам цвят. Аз исках червен.

— Защо? — попита Грег, очарован от дяволитото ѝ изражение.

— Защото беше ярък и весел. Когато беше боядисана в червено, тази пейка привличаше вниманието.

— На колко години беше?

— На петнайсет.

Петнайсет години бе възрастта, когато Диандра бе получила подобаващото ѝ се място в семейството. Грег си спомняше. След едно бавно начало тя бързо се бе превърнала в истинско чудо.

Тази година също бе започнала връзката между нейната майка и неговия баща. Той се запита дали Диандра го бе знаела по времето, когато се бе случвало. Интересно, че бе избрала червеното. Червеното бе цветът на Аби.

Обърна ѝ гръб и отново се запъти към хладилника. Извади всичко, което му трябваше за омлет със сирене и препечени филийки, и започна да си приготвя закуската. Не погледна към нея, докато свърши, после подхвърли:

— Искаш ли малко?

Тя поклати глава, така че Грег сложи закуската си в една чиния и, макар да бе повече, отколкото всъщност му се ядеше, се насили да омете всичко до последната хапка. Това бе въпрос на гордост. Преди да бе свършил, Диандра си сипа още кафе и излезе от стаята.

Малко по-късно я намери в гостната на първия етаж, седнала боса и с кръстосани крака. Върху коленете си държеше жълт бележник и пишеше нещо.

— Какво правиш? — попита той. Стоеше до вратата, опрял ръка на касата.

— Работя — което винаги беше и, боеше се, винаги щеше да бъде лекарството за всичките ѝ неприятности. Конкретните неприятности, които усещаше в момента, бяха свързани с Грег, с моментното успокоение, който ѝ бе дарил в кухнята, и с

ненадеждността, с която я бе изтръгнал от него. Можеше да си представи защо го бе сторил. Не можеше да си представи обаче защо това я вълнуваше. Ала не бе настроена да се задълбава в психологически самоанализи, затова се зае за работа. — Реших, че трябва да започнем отдолу нагоре, а тази стая ми се стори не по-лоша за начало, отколкото която и да било друга.

— И какво правиш с този бележник? — настоя той.

— Точно в момента го държа — сопна се тя на властния му тон, после въздъхна и се огледа. — Предполагам, че първото нещо, което трябва да направим, е да опишем всичко, което има тук.

— А после?

— Не знам... Ще се обърнем към музея, към оценителите, към оказионите... Може да попитаме дали някой друг от семейството не иска това, което е тук.

— Барт не е предложил такова нещо.

— Той каза, че трябва да се разпоредим с вещите по подходящия начин, но след като реши да не се занимава с това, ще трябва сами да преценим какво значи подходящ начин — направи физиономия, която напълно отразяваше объркването ѝ. — Барт спомена някои от нещата да му се изпратят, ала откъде можем да знаем какво иска и какво не иска?

Грег се отблъсна от вратата и се разходи из стаята.

— Ние и двамата знаем, че тайната на успеха е решителността — отпусна се на един стол. — Знаем също, че решителността пет пари не струва, ако човекът, който взема решенията, няма подръка определено количество основна информация — вдигна глава. — Е, трябва ни повече информация. Бих предложил да направим твоя списък, при това да го направим подробен, и да го представим на Барт.

— Него няма да го има две седмици. Не можем да чакаме толкова дълго.

— Няма да се наложи — отсече Грег. Диандра се замисли върху тона му, върху многозначителното изражение в очите му и осъзна, че той бе прав. Барт никога не се бе откъсвал от своя свят за повече от няколко часа. Той имаше предостатъчно начини за връзка от кораба. Просто не искаше те да знаят за тях.

— Добре — съгласи се тя, — значи ще можем да се свържем с него, но това може да отнеме време, а ние се опитваме да избегнем

загубата на време. И какво ще правим дотогава? Барт иска нещата да са опаковани.

— Ще ги опаковаме, ала няма да ги пренасяме, докато той не прегледа нашите списъци.

— Ами купувачът му?

— Купувачът му ще почака. В края на краищата, ако през следващите две седмици Барт е неоткриваем, и купувачът няма да може да се свърже с него, нали? — погледна я въпросително и добави по-предпазливо: — Не си разбрала името на брокера му, нали?

— Той не го каза — очите ѝ се разшириха: — Мислиш ли, че си го е измислил? — сама си отговори и тръсна глава: — Не би си го съчинил, Грег. Барт не е лъжец.

— Обаче е хитър, ти сама го нарече така. Не се съмнявам, че наистина има купувач за тази къща. Въпросът е обаче дали купувачът иска да влезе във владение до две седмици.

Диандра се обърка още повече.

— Но каква цел може да е имал Барт да ни кара толкова да бързаме, когато знае, че по-късно щяхме да можем да го свършим по-спокойно?

— Знаел е, че ако имаме време, ще измислим как да се измъкнем от тази работа. Не е ли вярно?

Тя въздъхна.

— Вярно е.

— Обаче сега сме тук и колкото и да разсъждаваме за мотивите на Барт, от това работата няма да се свърши. Не е ли вярно?

— Вярно е.

— И така... — той се огледа. — Искаш ли да пишеш?

— Разбира се.

Грег започна от свода по посока на часовниковата стрелка. Нямаше много едри мебели, защото гостната бе два пъти по-малка от хола, въпреки че всичко в нея бе старо и натруфено. Когато стигна до вградените шкафове, нещата станаха по-сложни. В тези шкафове и в чекмеджетата под тях намери три порцеланови сервиза за чай, безброй отделни чашки и чинийки, купчини ръчно бродирани салфетки за маса, свещи с различни дължини и цветове и един сервиз за чай от чисто сребро. И това бе преди да започне с малките оригинални картини с маслени бои, които покриваха стените.

— Човек може да хване мазоли от такава работа — отбеляза Диандра и протегна пръсти.

— Много ли ти дойде? — подразни я той.

— Не, не. Ще се справя.

Но Грег се запита дали той ще може да се справи. Погледна часовника си. Бе едва единайсет. Имаше чувството, че двамата с Диандра работят от часове, а едва бяха започнали. На първия етаж имаше още две стаи, а над тях още цели три етажа. И всичко, с което можеха да се похвалят за тази сутрин, бе един списък от три страници. Ако имаше една такава сутрин в Ню Йорк, щеше да си подаде оставката.

Не че бе отегчен, просто бе ядосан. Правенето на списъци не бе продуктивно. С това бюрократите от средно ниво оправдаваха местата си. Правенето на списъци запълваше времето и в този случай бе слабо извинение, задето Барт не бе там, за да посочи това или онова и да каже какво иска да се направи с него.

Ала нещо повече, ядосваше го самата работа. Грег не искаше да опразва къщата на Барт. Сърце не му даваше.

Чудеше се какво става в службата и защо никой не му звъни. Със сигурност трябваше да има нещо, за което да искат да го попитат.

— Толкова е тихо тук — обади се изведнъж Диандра, сякаш разчала мислите му. — Имам чувството, че телефоните трябва да звънят, а помощниците да тичат напред-назад.

Седеше на дивана, вдигнала колене. Бележникът бе опрян на бедрото ѝ. Грег помисли, че изглеждаше тъй, сякаш ѝ бе много удобно, съвсем не като високопоставен администратор, какъвто беше. Искаше му се да мисли, че нарочно се държи скромно — освен че наистина изглеждаше безразлична към позата.

— На работа случва ли ти се да си събуеш обувките и да си вдигнеш краката? — попита той. Опитваше се да звучи пренебрежително, но не успя съвсем да го постигне, защото в момента тя повече от всичко друго изглеждаше свежо.

— Не през деня. Тогава не смея. Трябва да поддържам образа си — усмихна му се тъжно. — Това е историята на нашия живот, нали? Образи, които трябва да поддържаме — огледа се. — Вземи тази стая. Тя е просто символ. Красива е, поразително точно копие на викторианска гостна, точно както искаше Ема, после Доти, после

Полин. Повече от всяка друга стая в къщата тази е въплъщение на успеха в обществото. Ала ние никога не сме я ползвали много, нали?

— Прекалено е натруфена.

— Натруфена, официална, старомодна... Използвахме всяка друга стая, но не и тази.

Грег знаеше, че е права. Когато семействата се събираха в къщата в Бостън, както и по време на съвещанията, които Барт свикваше години наред, тълпата обикновено се носеше от хола към кабинета, после нагоре по стълбите към столовата и по-неофициалната дневна. Той и Диандра не бяха единствените, които смятаха, че гостната е прекалено натруфена, за да се чувстват удобно в нея. Защо тогава Барт я бе запазил такава?

— Всеки преуспял бостънчанин е трябвало да има гостна — забеляза Грег в отговор на собствените си мисли. — Тя е била символ на обществен и финансов успех. Хенри Йорк е построил първия магазин от нищото и Барт е преживял част от първоначалната борба. Той е имал нужда от това — нова мисъл се роди в главата му и, преди да успее да помисли, я изрече на глас: — Ако къщата беше твоя, какво щеше да направиш тук?

— В тази стая ли? Хм, не съм сигурна — огледа се и помисли какво би направила, след като не бе специалист по вътрешно обзавеждане. После каза с усмивка: — Бих се отървала от тежките плюшени завеси, бих съдрала от стените тапетите на пурпурни цветя и бих дала мебелите на аукцион. После... — пое въздух, сякаш изведнъж се бе почувствала свободна. — Бих направила цялата стая в бяло. Бели стени, бяла дограма, бял килим, бели мебели. Меки бели мебели с удобни възглавници.

— И навсякъде да пише „не пипай“? — Грег си го представяше. Когато беше дете, в къщата на родителите му имаше такава стая. Изпащаше си от майка си всеки път, когато мръсотията от джобовете му, чорапите му или джинсите му бе оставяла петна по килима. Ала Диандра поклати глава.

— Всичко ще може да се мие. Ще бъде такава мека, гостоприемна стая, която естествено ще привлича хората.

— Бялото е целомъдрено и отблъскващо.

— То е чисто и топло.

— Топло? Бяло, като сняг?

— Бяло, като целунат от слънцето и навят от вятъра пясък.

— Това е грапаво.

Тя отново поклати глава:

— То е гладко и успокояващо. Плавно: Никакви остри ръбове. Всичко тихо и спокойно.

— Ах! — подигра й се той. — Бяло, като гълъбче. Поетично.

Като ехо на сарказма му Диандра си спомни защо не го харесваше. Грег й се присмиваше. Разбира се, с възрастта бе станал поизтънчен, но все още му доставяше удоволствие да я унижава.

— Да, бяло като гълъбче, и то е поетично и красиво. Аз обичам спокойствието. Искам понякога да го имам в живота си. Не ме интересува, че ти не го оценяваш, и, между другото, не ми искай мнението, ако ще го накъсаш на парчета — надигна се от дивана и се запъти към коридора.

— В Сан Франциско няма да намериш спокойствие — подвикна той след нея и стана.

— Ще се опитам — отвърна тя, без да се обръща.

— Къде отиваш?

— Да направя обед — изтича леко по стълбите. Грег я последва, макар и не толкова леко.

— По това време?

— Гладна съм.

— Нямаше да си гладна, ако беше закусила.

— Тогава не бях гладна.

— Въпреки това трябваше да закусиш. Закуската е най-важното ядене през деня.

— Ще го запомня, когато стана на твоята възраст — обеща Диандра и влезе в кухнята. Хвърли бележника на най-близкия шкаф, отвори хладилника, от който извади една маруля, един червен домати, половин краставица, плик с настърган кашкавал и чиния студено пуешко.

Той я гледаше, облегнат на касата на вратата и пъхнал ръце в джобовете на джинсите си.

— Ти правиш салата. Впечатлен съм.

— Защо? Казах ти, че мога да готвя.

— Чакай малко. Правенето на салата не е точно готвене.

— Защо тогава си впечатлен?

— Защото и това е нещо, и ти го правиш сама. Не само го правеше сама, а и го правеше много сръчно.

С един удар отрязва кочана на марулята и сложи листата под чешмата. Щом я остави да се изцежда, грабна един нож и започна да прави нещо много бързо и сръчно първо с краставицата, после с домата.

Няколко минути Грег гледа като омагьосан движенията на ръцете ѝ. После вдигна поглед към лицето ѝ, видя, че бе стиснала зъби и реши, че по-голямата част от енергията ѝ се дължи на нервно напрежение. Усети лек проблясък на удовлетворение. Мисълта, че още имаше силата да я ядоса, бе успокояваща.

После един изумруд улови погледа му. Изчезна, пак се появи, изчезна, появи се, когато ризата ѝ се движеше, докато работеше, и го хипнотизираше, също както движенията на ръцете ѝ. Грег го гледаше и перверзното удовлетворение, което бе изпитал, бе забравено. На негово място дойде нещо по-нежно. Върна погледа си към лицето на Диандра и му се стори, че я видя от нова страна, по-мека, по-домашна. Тя не изместваше образа на делова жена, а го засилваше, правеше го по-дълбок, по-богат.

За негово огорчение почувства как тялото му се напруга от желание.

Трябваше веднага да вземе глътка въздух. Изскочи от кухнята, изтрополи надолу по стълбите и излезе на двора. Бе влажен априлски ден, от онези, в които би било неприятно мъгливо, ако бе по-топло. Радваше се, че не е по-топло. Имаше нужда от лекия хлад, за да прочисти главата си.

Първо се поразходи по калдъръмената пътечка, после се опря на стария кестен, скръсти ръце пред гърдите си и за пръв път от месеци му се допуши.

Желанието щеше да мине, той знаеше, както щеше да мине това странно чувство ниско в стомаха. Грег не желаше Диандра. Не можеше да я желае. Нали не я харесваше.

Напомни си го още веднъж, за последен път пое дълбоко въздух и се върна вътре. Нямаше нужда да се качва по-нагоре от първия етаж. Диандра бе в хола. Отново бе седнала по турски, този път на тапицирания с басма диван, и държеше една от китайските вази, които

обикновено стояха на масичката наблизо. Когато той влезе, тя вдигна поглед, внимателно остави вазата и взе бележника и химикалката.

Без дума повече се заловиха отново за работа. Както в гостната, Грег обикаляше бавно стаята и диктуваше. Холът му харесваше повече от гостната. Той имаше разностилна атмосфера, създадена от безброй необичайни неща, които Барт и неговите съпруги бяха събирали през годините. Често се спираше да огледа едно или друго — малка африканска статуетка, гравирана стъклена бутилка, комплект френски гоблени, които висяха на стената.

Диандра също ги намираше за интересни. Освен това я разсейваха, защото ѝ бе трудно да откъсне очи от Грег. Краката му я пленяваха. Бяха дълги, стройни, стабилни и той ги движеше с животинска грация, която бе почти еротична. Бе много по-разумно да се възхищава от някоя ваза.

Не знаеше дали да се радва, или да се ядосва, когато малко преди да свършат, Грег се тръшна на далечния край на дивана и се намръщи.

— Какво има?

Отначало той не отговори, само ходеше прегърбен и с недоволен вид. И в най-добри моменти тя не вярваше на реакциите му, затова не повтори въпроса си и бе почти изненадана, когато той ѝ отговори:

— Не искам да правя това — Грег безпомощно прокара ръка през косата си. — Това е грандиозна загуба на време. Тази къща е истински исторически паметник. Не трябва да се продава — обърна сърдития си поглед към Диандра. — Обади се на Барт и му го кажи.

— Ти му се обади.

— Това приятно ли ти е?

— Не.

— Обаче сме вързани тук — скочи и с три дълги крачки прекоси хола.

— Какво правиш? — извика след него тя и се поизправи. Той изчезна, но долетя гласът му:

— Гладен съм.

Диандра хвърли бележника и се затича след него.

— След закуската, която изяде?

Грег прескачаше през две стъпала.

— Това беше рано сутринта.

— Обаче закуската беше огромна.

— Е, пак огладнях.

— Просто ти е омръзнало. Тази работа трябва да се свърши, Грег. Няма да ни избяга.

— Знам — изръмжа той от горния етаж. — Знам — спря за миг, навел глава и опрял ръце на хълбоците си. — Искаш ли сандвич?

— Аз току-що ядох.

— Аз искам сандвич с език.

Тя се помъчи да не направи гримаса.

— Не вярвам Фредерик да купува език. Между другото, къде е той? Не трябваше ли вече да се е върнал?

Грег бе вдигнал глава. Очите му бяха приковани към листчето, подпряно на купата с плодове върху шкафа. Приблужи се, взе го и започна да чете на глас:

„Сър, осигурил съм четиридесет и осем кашона, които би трябвало да стигнат за начало. Ако ви трябват още, моля обадете се на долния номер.“

— Четиридесет и осем? — извика в ужас Диандра. Грег вдигна ръка да я накара да замълчи и продължи:

„Говорих с госпожа Потс. Тя не знае нищо за никакво колие. На други не съм се обаждал, защото мисля, че не е безопасно да се съобщава на прекалено много хора за наличието в тази къща на нещо толкова ценно.“

— Тази къща е пълна с ценни неща! — избухна Диандра.

Грег сведе поглед към колието, към млечнобялата кожа под него, към нежната шия над нея, към гладките бузи на Диандра, към невинните ѝ очи.

— Не като това — възрази той малко напрегнато, прокашля се и продължи да чете:

„След като никой не е дошъл да го търси и не е съобщил, че го няма, не виждам нищо лошо да се пази тук, докато можем да се свържем с господин Бартълмю. Междувременно аз трябва да замина.“

— Да замине?! — извика Диандра паникьосана.

Грег я укроти с нетърпелив поглед и продължи да чете с дълбокия си звучен глас, който ни най-малко не приличаше на гласа на Фредерик:

„Тръгвам към Бермудите да си търся жилище. Когато господин Бартълмю продаде къщата, аз ще се пенсионирам и ще отида да живея там.“

Очите ѝ се разшириха.

— Тръгнал за Бермудите?

„Пожелавам ви успех във вашето начинание.

Ваш предан слуга...“

— Предан? Избягал е и ни е оставил сами, и на това той му вика преданост?

Грег бе не по-доволен от развоя на събитията. Това бе още един удар и чашата преля. Той хвърли бележката върху плодовете, обърна се и изфуча покрай Диандра.

— Сега пък къде отиваш? — изкрещя тя.

Грег се бе насочил нагоре.

— Навън — бе му дошло до гуша от затворени стаи. Бе му дошло до гуша от глупави задачи. И му бе дошло до гуша от лекия, едва доловим аромат, който се разнасяше от Диандра и който го подлудяваше.

Тя изтича след него.

— Ами хола?

— Ще почака — отговори той от стаята си.

Диандра застана на вратата.

— Грег, трябва да свършим с това.

Той бе сложил сака си на леглото и ровеше из него.

— Ще почака — изръмжа Грег и измъкна тъмносин бански и слънчеви очила.

Тя не можеше да повярва на очите си.

— Целият офис ме чака, докато изпълнявам поръченията на Барт, а ти отиваш да плуваш? Къде отиваш да плуваш?

— На улица „Уай“.

— Не можеш да отидеш да плуваш! — ала той се появи с хавлия в ръка. — Имаме да вършим работа.

Грег започна да увива банския костюм и очилата в хавлията.

— Заникъде не бързаме — хвана хавлията под мишница и мина край нея. — Имаме цяла седмица.

— Хайде, Грег — запротестира тя и се спусна по петите му по стълбите. — Не е честно. И аз съм вързана тук, и аз искам да свършим с тази работа и да си отидем. Ти трябва да я вършиш с мен. Не можеш просто да си отидеш и да ме оставиш сама.

В края на стълбите той спря и се обърна толкова бързо, че Диандра щеше да се блъсне в него, ако не я бе хванал за раменете.

— Миличка — изръмжа Грег, — ако остана тук сам с теб, като се има предвид как се чувствам, ти ще съжаляваш.

Обаче тя не мислеше за съжаления. Мислеше, че Фредерик я бе предал, като бе отлетял за Бермудите, и сега, когато искаше единствено да свърши това, за което бе дошла, и да си отиде, и Грег я предаваше. Но пък какво ли бе очаквала?

— Така ли работиш в Ню Йорк? Като се измъкваш да поплуваш, когато стане наистина напечено?

— Много добре знаеш, че не е така.

— Ала Бостън е друго нещо — присви очи Диандра. — Ти искаш аз да свърша работата, нали? Искаш да я свърша, докато теб те няма. А пък Барт мислеше, че аз се страхувам от малко тежка работа! Ха! Виж кой се страхува.

— Замълчи, Диандра.

Тя нямаше никакво намерение. Продължи с пламнали очи:

— Мислиш си, че ако изчезнеш, на мен ще ми е толкова скучно, че ще продължа. Или ще съм толкова глупава. Е, да ти съобщя нещо, господине. Можеш да си излезеш от тази къща и на мен няма да ми стане скучно. Има поне десет неща, с които мога да се занимавам и никое от тях няма нищо общо с работата на Барт. А колкото до глупава...

Той стисна ръце върху раменете ѝ.

— Достатъчно!

— Аз не съм глупава, Грег. Нямам намерение да върша твоята работа вместо теб. А ако мислиш, че можеш да ме уплашиш с лошото си настроение, помисли си пак. Твоите настроения не ме плашат. Години наред съм била тяхна мишена.

— Не и на това — отбеляза той по-тихо. Не по-спокойно, а с по-тих и опасен тон.

Диандра почувства тази опасност. Дори видя тъмния пламък в очите му. Но това само я раздразни още повече.

— Ако не беше ти, аз нямаше да съм тук, ала след като съм вързана тук, и ти си вързан. Проклетата да съм, ако позволя да се измъкнеш от твоята половина от работата.

Грег я придърпа по-близо.

— Имаш проблем с устата си, знаеш ли? Не иска да стои затворена.

— Ако устата ми стоеше затворена, щях напълно да пропадна в работата си. Как мислиш, че подкарах този магазин? Като съм се усмихвала сладко на всеки Том, Дик и...

Устните му покриха нейните и за част от секундата тя не успя да реагира. След това секундата мина и Диандра започна да блъска гърдите му, но той просто обви ръка около кръста ѝ, хвана с една ръка лицето ѝ и я задържа неподвижна за целувката.

Бе най-смелата целувка, която някога бе получавала. Тя притисна устните ѝ със силата на едва сдържан гняв и не позволи никакъв звук на възмущение да излезе оттам. Тя отне дъха ѝ и способността ѝ да се движи.

Ала целувката остави и Грег без дъх и когато той спря за миг, Диандра извика вбесено:

— Грегъри Йорк! Какво си въобразяваш...

Той запечата отново устните ѝ, преди да бе казала още една дума, защото не искаше да слуша гнева ѝ. Бе се наслушал като за цял живот. Това, което искаше да чуе, бе звукът на една мека, кадифена жена. Това изискваше настроението му и той знаеше, че Диандра го има в себе си. Знаеше също, че тя ще направи всичко, за да не му отговори по този начин. Което го правеше много, много интересно предизвикателство.

С това предизвикателство наум, втората му целувка бе по-убедителна. Устните му не нападаха, а галеха. Вместо да вземе колкото можеше повече за колкото можеше по-малко време, Грег изследваше същата територия по-бавно. Втората целувка бе настойчива като първата, но вземаше силата си от нежността и това имаше ефект.

Диандра спря да бута гърдите му. Гневът ѝ бе потушен от неочаквани усещания. Тя не разтвори с желание устни да отвърне на целувката му, ала напрежението в тялото ѝ отслабна. Неволно се опря на него да запази равновесие. И когато той за втори път спря да си поеме въздух, гласът ѝ бе по-мек, по-малко рязък:

— Не прави това, Грег. Няма смисъл...

Третата му целувка бе още по-нежна, още по-мощна.

Някъде по пътя бе забравил, че я наказваше за острия ѝ език. Бе забравил дори за предизвикателството да я накара да реагира. Всичко, за което можеше да мисли сега, бе колко му бе приятно да я чувства в ръцете си, колко топъл, мек и женствен бе ароматът ѝ, колко сладък бе вкусът ѝ.

Обхванал я здраво през кръста, той плъзна ръка нагоре по гърба ѝ, зарови пръсти в косите ѝ, после обхвана главата ѝ. Устните му галеха нейните и я подмамваха да отвърне — само заради нуждата да усети отговор на целувката си.

Отговорът дойде бавно — първо устните ѝ омекнаха, после се разтвориха. Въпреки намерението си, Диандра нищо не можеше да направи. И друг път я бяха целували, но никога с такова преднамерено внимание. Движението на устните му я интригуваше, както и боцкането на брадата му. А отгоре на всичко бе неговото тяло, високо и стегнато, притиснато към нейното, поемащо теглото ѝ.

Нямаше значение, че не го харесва. Това, което правеше Грег със сетивата ѝ, бе опияняващо. Едно докосване изискваше друго, една ласка предизвикваше нова. Макар че винаги се бе гордяла със самообладанието си, той събуждаше в нея потресаващ глад.

Внезапно Грег се отдръпна, пое бавно и несигурно въздух и се вгледа в зачервените ѝ устни. Видя пулсиращата вена на шията ѝ и желанието в очите ѝ и изпита удовлетворението, което бе търсил — и то какво. Това бе неговата награда. О, да, бе я възбудил. Ала и тя го бе възбудила, а това не влизаше в плановете му.

Сведе поглед към колието и за кой ли път се запита каква ли сила имаше то. Тази сила го плашеше.

Но още повече го плашеше възможността колието да няма изобщо никаква сила.

ПЕТА ГЛАВА

Грег я пусна, прекоси стълбищната площадка на втория етаж и се спусна надолу. Звукът от стъпките му потъваше в мокета, с който бяха покрити дъбовите греди, ала в тишината на къщата Диандра ясно чу как входната врата се отваря и миг след това отново се затваря.

Тя не се помръдна. Сърцето ѝ биеше гръмогласно, сякаш ѝ се караше за това, което току-що бе направила. Бавно вдигна ръка и предпазливо докосна устните си, които бяха много меки, топли, влажни. Отпусна ръката си, притисна я към сърцето си в опит да успокои бумтенето му и когато това не помогна, докосна изумруденото колие.

Камъните бяха топли като устните ѝ и макар че не можеха да бъдат меки, имаха същия странно успокояващ ефект. Сякаш ѝ казваха, че всичко е наред. Нуждаеше се от това уверение, затова остана още една минута неподвижна и ги остави да говорят.

После пое дълбоко, макар и малко несигурно, въздух и отиде до махагоновата тоалетка в антрето да се погледне в огледалото. Бе същата жена, каквато бе била винаги — същата коса, същата кожа, същите очи, нос и устни — но нещо бе различно. Нещо сияеше.

Трябва да беше колието, реши Диандра. Отмести ръката си и го погледна, ала то бе наполовина скрито под ризата ѝ. Бавно, почти нервно разтвори яката и огледа скъпоценните камъни върху кожата си. Те отвърнаха на погледа ѝ със самодоволно примигване.

Но не сияеха.

По-нервно вдигна очи към лицето си. Нищо не се бе променило, тя си изглеждаше същата. Наклони глава и реши, че да, може би очите ѝ бяха малко по-разширени, а бузите ѝ малко по-зачервени. Устните ѝ определено бяха по-различни — все още усещаха устните на Грег, все още тръпнеха.

Обаче дали сияеха?

Объркана, отиде в кухнята, ала тя бе прекалено изпълнена с пресни спомени, затова продължи към столовата, после към дневната.

Движеше се без посока и отново се озова пред огледалото.

Това, което видя там, не ѝ бе напълно непознато. Но никога не го бе виждала отразено в огледалните стени на заседателната зала на „Кейкорп“, нито в блестящите витрини на магазините по улиците, нито в огледалото за обратно виждане в някое такси. На тези места Диандра обикновено виждаше изписана на лицето си решителност, може би съсредоточеност, удовлетворение, може би умора, ала винаги и самоувереност.

Сега изражението ѝ бе друго. Бе го виждала от време на време в огледалото си вкъщи, най-вече през нощта, понякога рано сутрин. Бе го виждала в моментите, когато бе най-уязвима, когато се чувстваше тъжна и самотна.

Не искаше да се чувства така, затова събра сили и изтича надолу по стълбите да си obuе гуменките. После отиде в дрешника и прехвърли няколко палта, стара мушама и размъкнат пуловер за голф, докато накрая се спря на едно кожено яке, което изглеждаше достатъчно голямо и топло. Облече го, вдигна яката и излезе от къщата.

Вървеше бързо — това не бе трудно в този следобеден час, когато по улиците имаше по-малко хора, отколкото щеше да има след един или два часа. По улица „Чарлс“ имаше няколко нови магазина, който бяха отворили, след като бе идвала за последен път, но тя почти не ги забеляза. Продължи към улица „Бийкън“, после наляво по „Арлингтън“ и тръгна бързо из любимото си място, градския парк. Предполагаше, че ако нещо можеше да заеме съзнанието ѝ с положителни мисли, то щеше да е това.

Донякъде се получи, макар да подозираше, че трикът се дължеше повече на физическата умора, отколкото на пейзажа. Диандра вървеше бързо и обикаляше из възвишенията, после обратно към градината по плетеницата от пътеки.

Постепенно взе да се чувства по-спокойна и по-самоуверена. Започна да изпитва и умора, така че намери една пейка с изглед към езерото с патиците и се отпусна на нея. Оттук можеше да вижда как работниците стягат увеселителните лодки за пролетта.

Точно тук, където прохладният бриз духаше в лицето ѝ, тя си призна, че Грегъри Йорк ѝ действа. Това не бе правилно, защото

Диандра не го харесваше и следователно тази връзка нямаше бъдеще, ала той наистина ѝ действаше.

И защо не, запита се тя. Биваше си го. Не, поправи се бързо, не просто си го биваше. Грег имаше лице, фигура, стил. Бе самоходна реклама на радостите от любовта. А Диандра бе и жена, и човек.

Простена тихо, размърда се да се сгуши по-дълбоко в якето и се опита да изхвърли Грег от ума си. Загледа се в три ученички, облечени в джинсови поли, якета и панталони, и се зачуди какво ли лекомислие ги караше да се смеят. Когато те отминаха, прехвърли вниманието си върху двама възрастни мъже, които седяха на една пейка от другата страна на езерото. Лицата им бяха уморени и безизразни. Искаше ѝ се да ги види да се усмихват и когато не се усмигнаха, отмести очи и плъзна поглед през градината, докато се спря на двама младежи, прегърнати до едно дърво.

Наблюдаваше ги без никакви угризения — щом бяха решили да се целуват на обществено място, значи заслужаваха да бъдат наблюдавани. Бяха още ученици, момичето дребничко, момчето по-високо и телата им бяха сплетени така, сякаш имаха намерение много дълго да стоят по този начин. Бяха се прегърнали през кръста и главите им се движеха бавно, без да откъсват устни.

Изпита отвращение и се отвърна. Спомни си подобни чувства на отвращение, когато мъже я бяха целували и тя се бе отвързала. Но пък може би тогава бе изпитвала не толкова отвращение, колкото разочарование. Не беше девственица и знаеше какво да прави. Ала механичното движение бе едно, а истинското удоволствие — съвсем друго. След като не бе намерила второто с двамата мъже, които за четиринадесет години бе харесвала дотолкова, че да спи с тях, до голяма степен се бе отказала и от първото.

Реакцията ѝ към Грег бе нещо друго. Удоволствието бе последното нещо, което бе очаквала да изпита от неговата целувка, но въпреки това го бе изпитала. Бе се борила срещу него и въпреки това го бе изпитала.

Дали бе заради колието? Или заради Грег? Или заради някакво невидимо качество, някаква химическа реакция, която протичаше между нея и Грег по същия начин, както между техните родители? Грег винаги бе успявал да ѝ подеждва, ала никога точно по този начин.

Чудеше се дали майка ѝ бе изпитвала това всепроникващо чувство на разтапяне, това безразсъдство, този глад в ръцете на Грег Старши. Ако да, можеше да разбере защо е била прелъстена.

Но само донякъде. Никоя жена няма право да наранява по този начин съпруга си. Никоя жена няма право да наранява по този начин дъщеря си. А Диандра бе наранена. Тя загуби майка си точно когато най-много имаше нужда от нея и имаше моменти, когато беше бясна заради това. Привличане или не, Аби е трябвало да може да се контролира. Тя имаше отговорности. Трябваше да постави съпруга си и дъщеря си над всякакви вятърничави чувства, които може да е имала. Аби трябваше — и лесно би могла — да се отдалечи от източника на изкушението.

Точно това Диандра знаеше, че би трябвало да направи и самата тя. Би трябвало да остави Грег в Бостън и да си отиде у дома. Ала не можеше. Бе в капан. Първо, бе казала на Барт, че ще му помогне, а Диандра не беше човек, който се отмята от думата си. Второ, Сан Франциско. Повече от всякога искаше този магазин. Той щеше да ѝ даде нова цел, да я държи заета, да запълни тази празнота в живота ѝ, която все повече усещаше. В Сан Франциско щеше да има нов пейзаж, нови хора. И какво по-голямо разстояние можеше да иска, отколкото между Източното и Западното крайбрежие?

Измъкна едната си ръка от джоба и пипна кожата на якето. Бе най-високо качество, от тези, които „Кейси и Йорк“ винаги осигуряваха в най-изисканите си отдели за спортни облекла. Бе със стандартната кройка, която се носеше от години. И все пак якето ѝ се струваше прекалено голямо, за да е било по мярка на Барт, дори в най-добрите му години. Чудеше се чие е.

Грег знаеше. Докато вървеше бавно през градския парк на връщане от плуването, той зърна Диандра, седнала на една пейка и облечена точно с това яке, и иронията на цялата ситуация — след всичко, което се бе случило днес следобед — му дойде твърде много.

Това яке бе принадлежало на баща му.

Грег спря и заби поглед в земята. Бе преплувал седемдесет и две дължини и бе успял не само да си пооправи настроението, а и приятно да се измори. Чувстваше се по-спокоен от преди, по-овладян, приятно отпуснат. Не беше сигурен дали точно в момента иска да се среща с Диандра.

Можеше да се обърне и да тръгне по друга пътека. Знаеше, че може. Или можеше да продължи право към къщата. Погледът ѝ бе сведен, изглеждаше потънала в мисли. Дори нямаше да разбере, че е минал край нея.

Но никога не се бе проявявал като страхливец. И освен това наистина се чувстваше по-спокоен и по-овладян. Можеше да се справи със себе си.

Тръгна преднамерено бавно. Премина моста и зави по пътеката, която водеше към пейката на Диандра. Спря на далечния ѝ край.

Стресната от появяването на неканено човешко същество, тя бързо вдигна очи. Също толкова бързо позна Грег и тревогата ѝ угасна. Сърцето ѝ обаче продължи да се блъска.

Лицето над добре поддържаната му брада бе зачервено. Косата му се бе поразрошила от сушенето. Бе облечен както когато излезе, само дето върху ризата си бе навлякъл една фланела. Фланелата бе избеляла и очевидно се бе свила от прането, така че му стигаше точно до под кръста и ризата висеше изпод нея.

Макар да не бе точно като на рекламен плакат по стандартите на „Кейси и Йорк“, изглеждаше красив по някакъв небрежен начин. В самозащита Диандра откъсна очи от него и се втренчи отвъд езерото.

Той я гледа известно време. Точно в момента тя изглеждаше много самотна, не изисканата делова жена, за каквата винаги я бе мислил, а някак по-достъпна. Сигурно това имаше нещо общо с начина, по който се бе сгушила в якето, сякаш имаше нужда от закрила. Като я гледаше такава, се съмняваше, че ще може да се обърне и да я остави сама.

— Имаш ли нещо против да седна? — попита Грег.

Диандра сви рамене, без да откъсва поглед от езерото.

Той седна, като внимаваше да има достатъчно разстояние между тях. Остави до себе си мократа кърпа и протегна крака. Не бе в настроение да спори и не бе сигурен какво да каже, от което да не последва спор, затова седеше мълчаливо.

Тя не знаеше как да се справи с присъствието му. Нямаше желание да предизвиква съдбата и не го поглеждаше. Ала колкото и да бе странно, изпитваше облекчение, че Грег бе тук. Не разбираше защо трябва да е така, но денят вече не изглеждаше толкова мразовит, както преди малко.

— Как беше плуването? — попита Диандра.

— Добре.

— Басейнът добър ли е?

— Не е лош.

Тя кимна и сведе поглед към мършавата катерица, която притича през алеята. Изглеждаше така, сякаш едва бе преживяла зимата. Патиците, които плуваха в езерото, бяха в по-добро състояние. Разбира се, те бяха ходили на юг.

— Обичах тази приказка — обади се тихо той.

— Аз също.

„Направете път на патенцата“ бе добре позната в дома на Барт. Нито едно дете, което прекарваше повече от един ден зад стените на неговата къща, не излизаше оттам, без да му бъде прочетена. Повечето деца молеха за втори и трети път. Грег бе между тях. Диандра също.

Патиците отлетяха и от другата страна на езерото едно тичащо дете се спъна в корена на голям дъб, падна и заплака. Диандра затаи дъх. Секунда след това майката на детето дотича да го успокои. Диандра издиша.

Грег я наблюдаваше с крайчеца на окоето си. Вятърът развяваше косите ѝ, така че невинаги виждаше лицето ѝ, ала видя как детето падна, чу я как рязко пое дъх и се изненада. Не си я бе представял като жена, която би изпитвала майчински инстинкти. Нейната майка ги нямаше. Но пък може би разчиташе прекалено много неща в лекото ѝ ахване.

— Къде е колието? — попита той.

Тя го стрелна с очи и се загледа в моста, където движението започваше да се засилва.

— Нося го.

Една безшумна аларма в главата на Грег се включи.

— Това те прави мишена за нападение.

— Никой не може да го види. Ти си единственият, който знае, че е тук. Не нося чанта и нямам никакви други бижута. Един крадец няма и да ме погледне.

— Шегуваш ли се? — повиши той глас, въпреки всичките си добри намерения. — Ти нямаш нужда да носиш бижута, за да привличаш вниманието. Всеки мъж ще те погледне точно такава, каквато си.

Устните ѝ трепнаха.

— Странно, обаче това не ми звучи като комплимент — отбеляза Диандра.

— Не е комплимент. Не би трябвало да ходиш като стръв.

— Не ходя. Седя. Тихо и ненатрапчиво.

— Не би трябвало да си сама.

— Не съм сама. Ти си тук.

— Преди малко ме нямаше.

Едва сега тя го погледна и шеговито вметна:

— Ако не те познавах, щях да помисля, че си се загрижил.

— Не съвсем — отвърна Грег, ала очите му задържаха нейните и топлината им запали ответна искра, която започна да прескача между тях, разгорещявайки се все повече.

Диандра си помисли, че той изглежда раздърпан, съвсем не като излъсканото градско конте, за какъвто винаги го бе смятала. Установи, че изглежда добре с джинси и развлечена фланела и че с тази брада би могъл да е планинар. Имаше нещо загадъчно в планинарите. Нещо много мъжествено. Нещо мълчаливо привлекателно.

Грег си каза, че отдавна не бе прегръщал жена, която да му пасва толкова добре, колкото Диандра. Реши, че бе точно колкото трябва висока, точно колкото трябва килограми и че с развяната си от вятъра коса, с поруменелите си страни и с почти откритото си лице бе само за целуване. За прегръщане. За правене на любов.

Когато отново заговори, гласът му бе леко дрезгав, леко любопитен, леко несигурен.

— Запитвала ли си се някога какво би се случило, ако не си бяхме толкова неприятни?

Диандра чувстваше въздействието на погледа му от върха на главата си чак до петите. В гърдите ѝ сякаш се събираше топлина. Трябваше да преглътне, преди да успее да отговори:

— Не — прокашля се. — Не, няма смисъл да се запитвам. Никога не сме можели да се понасяме. Никога няма да можем.

— Но се привличаме — той реши, че след като ще работят толкова близко заедно, най-добре проблемът да се постави направо. — Отричаш ли го?

Тя знаеше, че би било глупаво да отрича. Грег бе почувствал, че отговаря на целувката му.

— Не го отричам.

— Е, и?

— Е, и... Какво?

— Можеш ли да се справиш?

Диандра въздъхна, с което трябваше да покаже, че е отегчена. За съжаление ефектът се развали, защото въздишката се получи треперлива.

— Ако питаш дали в минутата, в която влезем в къщата, ще се нахвърля върху теб и ще те изнася, отговорът е не. Мога да се справя, Грег. С мен си в безопасност.

Той не бе толкова сигурен. Само мисълта за Диандра, която му се нахвърля, му поддейства възбуждащо — и то още преди да се бе замислил за изнасилването.

— Освен това — продължи тя, почувствала потребността да каже нещо, с което да защити мнението си, — всичко е заради колието.

— Кое?

— Привличането между нас.

Грег съвсем не бе толкова сигурен.

— Наистина ли мислиш така?

Диандра кимна и отвърна поглед. Знаеше, че колието има някакво въздействие. Дали то единствено бе виновно за физическото привличане между тях бе интересен въпрос. Не бе сигурна дали бе готова за отговора.

— Мисля, че трябва да не оставаме без работа — реши тя и сериозно се вгледа в очите му. — Мисля, че трябва да се връщаме и да започваме.

Поради липса на по-добро предложение той се надигна от пейката. Двамата с Диандра тръгнаха един до друг по улица „Чарлс“, после нагоре по хълма към къщата на Барт. Не говореха. В нито един момент не се докоснаха. Ала докато вървяха, сякаш набираха скорост и щом стигнаха, бяха готови за работа.

С похвално мъжество довършиха описването на хола. Когато обаче се преместиха в кабинета, нещата станаха по-трудни. И двамата обичаха кабинета. Мисълта да го опразнят — а опаковането на книгите бе едно от малкото неща, които можеха да свършат, дори преди да са се свързали с Барт — бе отвратителна.

Нещо повече, стаята бе малка. Интимна. Работеха рамо до рамо край лавиците и сякаш винаги, когато единият се обърнеше, другият бе там. Много там. И ужасно близо.

Въпреки че кабинетът бе свързан с много спомени и за двамата, никой от тях не бе толкова жив, колкото споменът за целувката по-рано. И тя, и Грег мислеха за нея. Всеки от тях знаеше, че другият мисли за нея, а това водеше до смущение, скованост и напрежение.

По средата на втората лавица Диандра не издържа. Тя остави бележника на бюрото и избяга в люлеещия се стол. Кожата ѝ гореше, ръцете ѝ трепереха. Бе сигурна, че Грег нарочно я измъчва, нарочно стои близо, нарочно се протяга да вади книги по такъв начин, че да подчертае височината и силата си. Той бе звяр, реши Диандра. Един голям, строен, космат звяр. И тя искаше да го пипне.

Тъй като не можеше да го стори, седна на стола и се вторачи в него.

Грег отвърна на погледа ѝ, но не каза нищо. Вместо това мина зад бюрото, взе телефона и набра Нью Йорк.

Диандра знаеше, че той се опитва да се свърже с офиса си. Знаеше, защото същата мисъл скоро ѝ бе минала през ума, когато искаше да си спомни коя бе и откъде идваше. Ала бе закъсняла, както и Грег.

— Там няма никой — съобщи му тя.

Той ѝ обърна гръб и продължи да слуша звъна на телефона, на който би трябвало да отговори личната му секретарка.

— Грег, часът е почти седем вечерта — напомни му Диандра нетърпеливо. — Там няма никой.

Той затръшна слушалката.

— Ние работим. Те защо да не работят?

— Защото те работят от осем и половина сутринта, докато ние се мотаем, ходим да плуваме, разхождаме се... — тя хвърли възмутен поглед към бележника. — И правим глупави списъци — погледна го умолително. — Това е огромна загуба на сили. Ако Барт беше тук, можеше да ни каже какво иска и какво не иска да запази, и какво иска да се направи с нещата, които не иска да запази.

Грег прокара пръсти през косата си, после размачка врата си.

— Това вече сме го минавали, Диандра. Барт не иска да бъде тук. Затова изпрати нас — той вече съжаляваше, че се бе съгласил да дойде,

и не само защото не харесваше Диандра. През последните няколко часа се изтезаваше от стройните ѝ бедра, от извивката на гърдите ѝ, от блясъка на косата ѝ, от грациозния начин, по който се движеше. Изтезаваше се от спомена как бе почувствал тялото ѝ срещу своето и съжаляваше затова. Имаше нужда да излезе навън.

— Но всеки може да прави списъци! — възрази тя.

Грег сърдито заобиколи бюрото и се запъти към вратата. Ала точно зад стола ѝ размисли, обърна се и опря ръце на кръста си.

— Вярно е. Всеки може. Но Барт каза ние да ги направим — замълча и вдигна вежди. — Ти искаш ли Сан Франциско?

— Да!

— Е, аз също!

— Значи и двамата трябва да си отидем. Това ще разреши проблема.

Той протегна ръка към вратата:

— Първо дамите, после господата.

Диандра изимитира жеста му:

— Първо възрастта, после красотата.

Грег не помръдна.

— Ти тръгвай първа. Хайде да те видим дали можеш.

— Ти шегуваш ли се? Да си тръгна и да те оставя тук да правиш тъпи списъчета? Няма да ти дам Сан Франциско толкова лесно — стисна очи, притисна юмруци към слепоочията си и процеди през зъби: — Това е последното нещо, което искам да правя през живота си. Имам нужда от почивка. Уморена съм. Гладна съм — отвори рязко очи, защото той я хвана за ръката и я издърпа от стола. — Какво правиш?!

Грег действаше съвсем импулсивно, както рядко му се бе случвало преди.

— Излизаме.

— Ние? Заедно? — тя измъкна ръката си и поклати глава. — Не ми се струва, че това е толкова страхотна идея.

Той рязко я дръпна към себе си.

— Предпочиташ да стоим тук? — попита с дълбок, звучен глас и без да пуска китката ѝ, изви ръката ѝ зад гърба. Държеше я внимателно, ала здраво притисната към високото си мускулесто тяло. — Ако търсиш страхотни идеи, ето ти една — очите му бяха тъмни и

чувствени и изразяваха всичко, което двамата усещаха заради това, че през последните няколко часа бяха затворени тук заедно.

Диандра нямаше нужда да се съсредоточава върху горещото бучене във вените си, за да разбере, че си струваше да обърне внимание на предупреждението му. Да останат в кабинета — или всъщност, където и да било в къщата — не бе най-добрата идея.

— Навън — промълви тя. — Да излезем.

Но Грег внезапно реши, че има други идеи. Усещането за Диандра, притисната към него, бе божествено.

— А може би не трябва — промърмори той. — Може би трябва да си останем тук и да видим какво ще стане.

— Ти не искаш това — възрази тя и го погледна нервно. — Ти не ме харесваш.

— Вярно е. Ала това не значи, че между нас няма да е хубаво.

Когато Диандра се опита да се измъкне, Грег със свободната си ръка я прегърна през кръста.

— Пусни ме — заповяда му тя.

Той наведе глава и прошепна в ухото ѝ:

— Наистина ли това искаш?

Диандра затвори очи.

— Да.

— Наистина ли? — попита Грег по-дрезгаво. — Хайде, Диандра, кажи ми истината. Наистина ли искаш да те пусна, или да видим какво става тук? — подчерта въпроса си с леко стискане на кръста ѝ. Тя го почувства да отеква в утробата ѝ.

— Заради колието е! — извика Диандра. — Няма друго. Колието предизвиква това... Това...

— Привличане? Желание? Страст?

— Да!

Той я отдръпна, но само колкото да може да погледне колието. За момент замълча, после промълви:

— Наистина е красиво.

— Ще го сваля!

Очите му се вдигнаха към нейните, ала гласът му бе същият приглушен шепот, както когато бе погледнал към колието.

— Не. Не го прави.

— То създава проблеми.

Грег поклати глава:

— То действа успокояващо. Убива гнева. Прави нещата по-добри.

Но тя не можеше да го види, така че не усещаше успокояването. Усещаше... Усещаше широките гърди на Грег, притиснати срещу гърдите си, мускулестото му тяло, обгърнало нейното.

Тялото ѝ се чувстваше разгорещено и живо.

В отчаянието си вдигна ръка от гърдите му, където го отблъскваше, и докосна скъпоценните камъни. Пръстите ѝ се плъзнаха по изумрудите, диамантите, златото. Диандра изпълни дробовете си със свеж въздух, почувства успокоението и разбра какво се опитваше да ѝ каже Грег. Той бе изпитвал гняв и колието го бе притъпило. Тя бе изпитвала остро желание и колието го бе смекчило.

Бе го задълбочило.

Бе го засилило.

Знаеше, че коленете ѝ треперят и вдигна поглед към Грег, ала той бе погълнат от колието. Пусна китката ѝ и вдигна ръка към шията ѝ. Докосна един изумруд, после грозд диаманти. Сетне с две ръце внимателно разтвори яката на ризата ѝ, за да види по-добре камъните.

Ръцете ѝ вече бяха свободни. Диандра си каза да се обърне и да избяга, но не можеше. Не можеше да направи нищо, освен да затаи дъх, защото внезапно пръстите му вече не докосваха колието. Докосваха кожата ѝ. Много леко. Много нежно.

Очите му потърсиха нейните и я приковаха по друг начин, докато пръстите му се плъзгаха по кожата ѝ. Те погалиха нежното място под брадичката, спуснаха се по шията точно над колието и го обрисуваха. После преминаха по скъпоценните камъни и продължиха пътешествието си, този път надолу. То ги доведе под ризата ѝ към раменете, после обратно.

Влудяващо бавно прокара пръст край извивката на гърдите ѝ и сякаш това не бе достатъчно, за да я възпламени, черните му като въглен очи тлееха от страст.

— Грег, престани — прошепна тя с последни издихания.

— Хайде да се любим — отвърна той също с шепот, обви ръка около нея, наведе глава и захапа леко шията ѝ.

Диандра имаше чувството, че ще припадне. Брадата му върху кожата ѝ бе сама по себе си еротична, а отгоре на това устните му

точно върху пулса на врата ѝ я подлудяваха.

Коленете ѝ омекнаха. Тя безпомощно затвори очи и се опря на него, а ръцете ѝ се вкопчиха в ризата му. С последните си остатъци от разсъдък проплака в знак на протест името му.

Грег бе по-възбуден, отколкото му се бе случвало от месеци насам, ала не бе стигнал чак дотам, че да не я разбере.

— Защо? — попита той приглушено.

— Защото...

— Това не е достатъчна причина.

— Защото... Ние не сме любовници...

— Бихме могли да бъдем. Само кажи и бихме могли. Аз те желая, Диандра.

Тя го усещаше. Господи, наистина го усещаше.

— Сутринта ще съжаляваш. Сутринта и аз ще съжалявам.

— Но сега желаяш ли ме? — Диандра не отговори и Грег я отдръпна, а когато тя не пожела да срещне погледа му, хвана брадичката ѝ и вдигна главата ѝ. — Желаяш ли ме? — попита отново. Не толкова заповедническият му глас, колкото властният поглед в очите му я накара да отговори:

— Да! — извика Диандра, после прошепна: — Желая те. Ала няма да правя любов с теб.

Той несигурно пое въздух. Чувстваше се ядосан и безпомощен.

— Само защото не ме харесваш? Откога това има значение?

Тя замръзна.

— Какво значи това?

— Хайде, Диандра. Ти не си невинна.

— Не разбирам накъде биеш.

— Другите ти любовници. Беше ли необходимо да ги харесваш, за да правиш секс с тях?

Ако, който и да било друг мъж в който и да било друг момент я бе обвинил така направо, тя щеше да избухне като бомба. Но след като само преди секунди бе толкова възбудена, Диандра се чувстваше уязвима.

— Недей — помоли тя и поклати глава.

— Какво недей?

— Недей да правиш обобщения въз основа на онова, което искаш да вярваш. Ти не ме познаваш.

— Знам повече, отколкото си мислиш.

— Не — Диандра се отблъсна от него, обви ръце около себе си и се отдалечи. — Ти си беше създал определено мнение за майка ми и си приел, че същите неща са верни и за мен. Ала ти не беше прав за нея, не си прав и за мен. Ти не ме познаваш, Грег, и това е достатъчно добра причина да не се любим.

Обидата в очите ѝ бе също толкова очевидна, както и бледността на лицето ѝ. Грег ги забеляза и двете и за своя изненада изпита разкаяние. Нямаше намерение да ѝ повярва, че бе светица, както не го бе вярвал и за майка ѝ, но не му харесваше това обидено изражение. То го тревожеше — особено след като знаеше, че той бе причината за него.

Наведе глава и няколко пъти вдиша бавно. Когато отново вдигна поглед, се чувстваше по-овладян.

— Мисля, че отново стигнахме до първа точка. Аз излизам. Искаш ли да дойдеш, или предпочиташ да останеш тук сама?

Колкото и да не ѝ се искаше да излезе с Грег, тя имаше още по-малко желание да остане сама. И без това бе прекарала прекалено много самотни нощи, а точно през тази нощ, ако съзнанието ѝ не бе заето, щеше да ѝ е много трудно. Тъй като нямаше да излезе в града сама, реши, че да излезе с него бе по-малката от двете бедни.

— Ще дойда.

Той изпита абсурдно чувство на облекчение. Кимна и се насочи към вратата, ала Диандра не се движеше толкова бързо.

— Къде, Грег? Аз не мога да отида на никакво изискано място. Нямам официални дрехи.

Той се обърна на вратата и отговори:

— Аз също — което бе смешно, като се имаше предвид професията им, но разбираемо, като се имаше предвид целта на тяхното пътуване. — Не искам нищо изискано. Искам нещо обикновено и спокойно. Близко до земята. Плебейско. Искам да хапна нещо, малко да се поразходя.

Всичко това ѝ прозвуча добре. И безопасно.

— На пазара?

Грег кимна в знак на съгласие и отиде да си вземе фланелата. Малко след това вече бяха на улицата.

На пазара бе идеално — точно колкото трябваше пълно, точно колкото трябваше шумно, точно колкото трябваше оживено. Тя усети, че се отпуска. Дори нямаше нищо против, когато, докато я водеше, Грег опря леко ръка на кръста ѝ. Жестът бе естествен и незаплашителен.

Известно време се носеха по течението на тълпата — зяпаха по витрините, спираха да погледат уличните изпълнители, отминаваха едно или друго заведение. За съжаление, когато решиха да спрат да вечерят, сякаш всички други бяха решили същото. Пред ресторантите имаше дълги опашки. Грег, за когото се знаеше, че си излиза от ресторанта, когато резервацията му не е спазена до минутата, не бе в настроение да чака. Затова направиха нещо, което и двамата не бяха правили от години. Върнаха се на сергиите за сандвичи, взеха едно тук, друго там, разделиха си почти всичко и с апетит го изядоха до последната хапка.

— Не е най-здравословният начин на хранене — забеляза Диандра, докато бършеше ръцете си от пицата с хартиена салфетка. Вече бе решила, че следващата сутрин ще обикаля отдалеч кантара в банята.

Грег мислеше не толкова за кантара, колкото за предупрежденията на своя лекар. Бе изял няколко яйчни ролца, един хотдог, половин дюнер, който бе прекалено лют за Диандра, и не едно, не две, а три парчета пица.

— Ще оцелеем — обеща той. — А ако не, поне ще умрем щастливи — насочи я да заобиколят една инвалидна количка и се засмя: — Яденето на евтини бързи закуски повдига настроението.

Тя отвърна на усмивката му.

— Мисля, че това е така, защото нарушаваш правилата.

— Аха. Нашият живот е много подреден. Прекалено много официални вечери с дивеч по ловджийски...

— И кафяв ориз. Защо винаги кафяв ориз?

— Представа нямам — погледна я. — Уморена ли си?

— Не.

— Искаш ли да отидем до площад „Харвард“?

Очите ѝ светнаха.

— От години не съм ходила там.

— И аз, ала там има една книжарничка, която е отворена до късно... Поне едно време беше отворена до късно. Може напразно да се разкараме.

— Не че имаме какво по-добро да правим — напомни му Диандра.

— Не — съгласи се Грег по-тихо, опря ръка на коженото яке и внимателно я поведе към страничната врата на пасажа. — Площадът е само на десет минути с метро. Ако книжарницата е затворена, нещо друго ще е отворено. Няма да скучаем.

Последното, за което се вълнуваше Диандра, бе, че ще скучае. Чувстваше се изключително спокойна и ѝ беше приятно. За пръв път, откак се помнеше, не чувстваше напрежението, че трябва да изглежда добре, да се държи както подобава на началник, да е остроумна, интелигентна или интригуваща. Никое от тези неща нямаше значение. Познаваше някои хора в Бостън, но вероятността в десет и половина вечерта във вторник точно тези хора да вървят по точно тази улица, какво остава да се возят на метро, бе нулева. А колкото до Грег, той не влизаше в сметката. И без това не я харесваше, така че нямаше значение какво ще каже или направи тя, нито какво няма да каже или няма да направи. В резултат на това се чувстваше невероятно свободна.

Грег също, ако можеше да се съди по снизходителното му изражение.

— Имам чувството, че съм в отпуск — сподели той, след като лесно намериха места в полупразния вагон, който след това с грохот се понесе към „Кеймбридж“. — Странно, че едно пътуване в метрото може да е такова удоволствие. Това говори нещо за нашия живот.

Диандра знаеше какво има предвид Грег, ала не бе в настроение да философства. Тя се наслаждаваше на ритъма на влака, на надписите по стените, на другите пътници.

— Това място има характер — заяви с усмивка.

Той отвърна на усмивката ѝ. Внимателно наблюдаваше нежните ѝ черти, които толкова контрастираха на обичайното ѝ изражение, и се чудеше дали наистина ѝ бе приятно, или просто бе прекалено уморена, за да поддържа образа си. Никога не я бе виждал такава, дори на семейните събирания. Диандра винаги изглеждала красива. Сега

изглеждаше прелестна, а това бе много различно. Чудеше се дали му действаше точно тази прелест.

Седяха близо един до друг, така че можеше да говори почти шепнешком:

— Къде е колието?

Тя потупа коженото яке. Грег кимна.

Диандра се наведе по-близо и прошепна:

— То всъщност няма сила, нали, Грег?

Очите му бяха приковани върху техните отражения в тъмния прозорец на вагона. Изглеждаха съвсем като много влюбена двойка.

— Не знам.

— Може ли един неодушевен предмет да има сила?

— Не знам дали бих нарекъл това нещо неодушевено. Когато и да го погледна, ми се струва живо.

Тя потрепери.

— Караш ме да се чувствам така, сякаш нося змия — отвратена от тази мисъл, се насочи към по-фантастични теми: — Ние знаем, че колието е старо. Знаем от надписа, че отначало е било подарено с любов. Може би камъните наистина имат някакви тайнствени свойства.

Той бе готов да повярва почти всичко. Ето, сега седеше до вечния си враг в един по-разнебитен вагон на метрото, пътуваше към една отворена до късно книжарница в час, в който обикновено си беше у дома и четеше отчети — и му бе много приятно. О, да, бе готов да повярва, че в тези камъни имаше нещо.

— Наистина трябва да се опитаме да се свържем с Барт — подзе Диандра. Тя също виждаше отражението им в стъклото и макар да знаеше, че вероятно седи твърде близо до Грег, не се отместваше. Беше й приятно. Топло. Чувстваше се защитена.

— Можем да правим и други неща, освен да описваме вещите, преди да имаме нужда от него.

Диандра се поколеба, после обясни:

— За колието. Не трябва ли да му се обадим за колието?

Грег се замисли върху това.

— Според мен Фредерик беше прав. Изглежда никой не го търси, което значи, че Барт го е оставил на камината. След като не се е обадил да пита дали сме го намерили, защо трябва да се безпокоим?

Тя знаеше, че има достатъчно причини да се безпокоят, основната, от която бе самата стойност на бижутото. Но знаеше също, че още не й се иска да се разделя с него. То правеше нещо, бе сигурна в това. В края на краищата, двамата с Грег бяха прекарвали заедно няколко часа и никой от тях не бе избухнал. Трябваше да има някаква причина за това.

Площад „Харвард“ си бе същият и в същото време различен. Кулите на университета още бяха там, както и кооперативният магазин и табелите като „Извънградска информационна агенция“ и „Урстхауз“, ала бяха започнали да преустройват старите тухлени постройки в шиказни търговски центрове. Магазините и ресторантите определено се бяха преориентирали към юпитата.

Книжарницата, за която говореше Грег, я имаше и бе отворена. Влязоха и обикаляха повече от час, от една зала в друга, от една лавица към друга. Макар често да бяха разделени от книги и хора, ако в който и да било момент я бяха попитали къде е Грег, Диандра веднага можеше да отговори.

И обратното. Всъщност той подозираше, че през не по-малко от половината време гледаше към нея между лавиците, вместо да прелиства книги.

Когато най-накрая излязоха от книжарницата, тръгнаха бавно по улица „Бартъл“.

— Искаш ли кафе? — попита Грег.

Тя се усмихна в знак на благодарност, но поклати глава отрицателно.

— Уморена ли си?

— На път съм да се уморя.

— Да вземем ли такси?

Това я съживи.

— И да развалим всичко? Не! Обичам да се чувствам част от тълпата — още не бе готова да приключи с вечерта. Не бе готова да се озове затворена в тясно пространство с него. Само мисълта за това разбуждаше чувствителността дълбоко в нея.

Ала пътуването с метрото на връщане не бе толкова безгрижно, както на отиване. Първо, вагонът бе почти празен, което само по себе си създаваше някаква интимност. Второ, сега бе още по-късно, време,

когато нормалните хора си бяха у дома в леглото, сгушени в прегръдките на любимите си.

Поне Грег мислеше така. Винаги си бе представял какъв ще бъде животът му един ден — щеше да се връща вкъщи, да вечеря насаме със своята жена, да прекарат спокойно, да говорят; да се смеят тихо, заедно да си легнат. Ако имаше секс, страхотно, ако не, прекрасно, защото най-важното щеше да бъде близостта.

Сега, като мислеше за тази близост, се чувстваше объркан, защото изпитваше нещо като близост към Диандра. А това не можеше да бъде. Той я желаше. Той не я харесваше. Тя бе прекалено агресивна като за неговия вкус, прекалено много му противоречеше, за да му е приятно с нея, прекалено вятърничава, когато ставаше дума за мъже. И хитра... Грег знаеше, че ако не внимава, Диандра бе напълно способна да му измъкне Сан Франциско изпод носа.

И въпреки това изпитваше това усещане за близост. И желанието. Трябва да бе заради колието.

Каквато и да беше причината, когато излязоха от метрото и тръгнаха към къщата, той все повече и повече си мислеше да я прегърне. Тя държеше ръцете си пъхнати на сигурно място в джобовете на якето, главата ѝ бе наведена, но начинът, по който от време на време му хвърляше по някой поглед, начинът, по който стискаше устни и после ги облизваше, начинът, по който вървеше близо до него, подсказваше, че и Диандра чувстваше това привличане.

Грег отвори входната врата, отмести се и я пусна да мине пред него. Тя си свали якето и когато той го взе от ръцете ѝ да го закачи, тихо измърмори нещо в знак на благодарност, обаче не го погледна, и докато Грег оправи якето, вече се бе изкачила до половината на стълбите.

— Няма ли да получа целувка за лека нощ? — подвижна той в отчаянието си.

Диандра спря на стълбите, наведе глава и отговори:

— Не мисля, че това е добра идея.

— Защото знаеш, че няма да спрем дотук — Грег започна да се изкачва. — Знаеш, че накрая бихме стигнали до леглото.

— Не бихме. Аз не бих разрешила.

— Както преди не си разреши да ми отвърнеш? — когато той дойде зад нея, тя затвори очи. Чувстваше присъствието му, чувстваше

го с цялото си същество.

— Недей, Грег. Беше много хубава вечер. Не я разваляй.

— Опитвам се да я направя още по-хубава.

Диандра отвори очи и се обърна. Той бе едно стъпало под нея и очите им бяха почти на едно ниво. Това не ѝ даваше кой знае какво предимство, ала намаляваше неговите предимства.

— Не, ти се опитваш да сведеш вечерта до най-малкия ѝ общ знаменател. Защо не можеш да се задоволиш с това, което е?

— Защото те желая.

Тя поклати глава:

— Не е достатъчно добра причина.

— И ти ме желаеш.

— Недей, Грег.

— Само една целувка.

— Не — Диандра въздъхна тъжно. — Целувките усложняват нещата, а те и без тях са достатъчно сложни — обърна се, изкачи стълбите до втория етаж, после влезе в стаята си и затвори вратата.

Ако му се бе развивала, ако го бе нарекла развратник, дори ако му бе казала, че не може да се целува, той веднага щеше да тръгне след нея. Но тя бе тъжна, уморена и объркана и това бе понамалило болката в слабините му.

Всъщност болката се бе придвижила към стомаха му. Грег го осъзна, когато и последните остатъци от желанието отмряха и разбра, че ще си плати за яйчните ролца, лютия дюнер и пицата. Отиде в стаята си, изпи голяма доза лекарство против киселини, взе си един душ и си легна. Знаеше, че ако има късмет, лекарството ще го успокои достатъчно, за да заспи.

Тази нощ нямаше късмет. Един час по-късно все още беше буден и ако имаше някакъв ефект от лекарството, той не можеше да го усети. Наказанието за непокорството му приемаше формата на истинска болка — не достатъчна, за да го разтревожи, ала толкова силна, че да го боли.

Известно време се въртя в леглото, като се мъчеше да намери удобна поза. Когато не успя да я намери, стана и се опита да ходи. Когато и това не помогна, слезе в кухнята, стопли си чаша мляко, изпи половината, докато се въртеше из стаите на втория етаж, после се

върна в спалнята си и, проснат върху дъбовата табла на леглото, изпи остатъка.

Там го намери Диандра малко по-късно. Свикнала с тишината, защото винаги спеше сама, тя се събуди, когато Грег слезе долу. Чу звуци откъм кухнята, после тишина, после скърцане на стълби, после отново тишина.

Нещо не бе наред. Чувстваше се странно. Притисна ръка към колието, което на свой ред се притисна към шията ѝ, стана от леглото, на пръсти отиде до вратата и я отвори, като внимаваше да не вдига шум. Стаята на Грег бе зад ъгъла, но дори оттам виждаше, че вътре свети. Тихо тръгна по коридора.

Той се бе опрял върху таблата на леглото, пъхнал две възглавници под себе си, завивката покриваше бедрата му, едното му коляно бе свито и ръката му бе върху очите. Всичко, което се виждаше изпод одеялото, бе голо и Диандра не може да не се възхити от него.

Гърдите му бяха красиви — широки, ала не прекалено, мускулести и космати, коремът му бе стегнат, сухожилията по ръката му изпъкваха, а пръстите му висяха отпуснато.

Би могла дълго да го гледа, но очите ѝ непрекъснато се връщаха към тези пръсти. Грег, какъвто го познаваше, бе силен и стегнат, не отпуснат. Нещо не беше наред.

— Грег? Добре ли си?

Той бързо вдигна ръка от очите си и я задържа във въздуха, докато регистрира внезапната ѝ поява. После, осъзнал, че не бе във форма да оцени факта, че тя бе само по една стара футболна тениска и изумрудено колие, върна ръката върху очите си.

— Нищо ми няма.

Ала когато откри лицето си, Диандра видя, че това не бе вярно. Беше блед и уморен и това я разтревожи.

— Не се ли чувстваш добре?

— Ял съм нещо, което не ми е понесло.

— Аз ядох същото като теб и нищо ми няма — забеляза тя тихо.

— Значи не може да е хранително отравяне.

— Не е.

Диандра забеляза чашата на нощното шкафче, забеляза бялата ивица от млякото, забеляза опаковката от лекарството. Отново

погледна към лицето му, но почти нищо не можеше да види между ръката и брадата му.

После Грег се размърда, коремът му съвсем леко се сви и тя разбра, че наистина не му беше добре.

— Мога ли да направя нещо?

— Не. Благодаря.

— Сигурен ли си?

— Ъ-хъ.

— Ще ме извикаш ли, ако ти стане по-зле?

— Няма.

Диандра не знаеше дали той говори така, защото се опитва да покаже твърдост, или от опит. Ала поне знаеше, че бе разтревожена, защото не му беше добре и защото тя бе напълно безпомощна. Не знаеше какво да стори, а и дори да знаеше, Грег не искаше нейната помощ. Нямаше какво друго да направи, освен отново да си легне.

— Ами тогава лека нощ... — промърмори Диандра. — Ще се видим сутринта — задържа се на вратата, но той не отговори и тя тихо излезе.

Легна си, загледана във вратата, която бе оставила отворена за в случай, че я повика и осъзна втората тежка истина за този ден. Не само желаше Грег, а и някъде дълбоко в себе си бе способна да изпитва нежност към него.

Или наистина бе виновно колието, или го беше загазила.

ШЕСТА ГЛАВА

Диандра не се изненада, че следващата сутрин се събуди едва в десет. През нощта дълго бе лежала в леглото си, заслушана в звуците откъм стаята на Грег, а когато най-после се унесе, спа леко и неспокойно. Някъде на разсъмване се събуди и мина на пръсти по коридора. Лампата му бе загасена, ала през прозореца се процеждаше достатъчно светлина, за да види, че Грег спи дълбоко. Едва тогава заспа и тя.

Сигурно щеше да спи и до по-късно, ако не я бе събудило непрекъснатото звънене на входната врата. Отне ѝ цяла минута да си спомни, че Фредерик бе заминал, после скочи от леглото, грабна ризата, която бе носила предния ден, и я навлече върху тениската. Изтича боса по стълбите и погледна през шпионката. Опря се на вратата, после се изправи и отвори.

— Здравей, чичо Алекс — стисна яката на ризата си, като се помъчи да изобрази някакво достойнство в това напълно недостойно облекло. — Каква изненада!

— Изненадата беше моя, когато научих, че си тук — отвърна Алекс малко лукаво и положи една механична целувка върху бузата ѝ. После, без да се спира, влезе в коридора, затвори вратата зад себе си и укорително я огледа. — Това не е най-хубавото от нашия щанд за бельо.

Диандра нямаше нужда да върне погледа му, за да се увери, че чичо ѝ бе облечен безупречно. Той бе красив мъж и изглеждаше още по-красив заради добрия си вкус за дрехи. Като стоеше сега пред него, облечена със стара тениска и измачкана риза, с голи крака, с разрошена коса и без грим, се чувстваше много класи по-ниско.

— Не съм на работа — обясни тя.

— Аз чух друго. Чух, че Барт те е изпратил тук да опразниш къщата. Този стар козел. Знаел е, че ще трябва бързо да я продаде, защото иначе аз ще наддавам, а не е можел да понесе тази мисъл.

Диандра не бе сигурна, че както още не се бе разсънила, бе готова за студена война, затова смени темата:

— Как е леля Елън?

За щастие Алекс пое. Гласът му отново стана нормален:

— Добре е. Изпраща ти много поздрави. Пита дали няма да ни дойдеш някоя вечер на гости, както си тук.

Диандра можеше да измисли колкото иска други неща, които би предпочела да прави.

— Тъъ, не знам дали ще имам време. Искан ми се да свърша тук и колкото може по-бързо да се върна във Вашингтон. Но благодаря за поканата.

— Е, поканата си остава в сила — едва го бе казал, и вдигна очи.

Диандра се обърна и видя Грег на стълбите. Бе облечен само с едни провиснали джинси, косата му бе разрошена, а очите полуотворени. Нямаше никакво съмнение къде е бил преди минута.

— Как си, Алекс? — попита той с надебелял от съня глас, дойде до Диандра и протегна ръка. Макар че не харесваше Алекс, винаги се бе старал да поддържа добронамерените професионални отношения, които Барт бе наложил.

— Не съм зле — отвърна Алекс, ала в гласа му прозвуча нова нотка. Той погледна към Диандра с открито неодобрение. — Когато чух, че вие двамата сте тук заедно, реших, че е по-добре да дойда да видя да не сте се избили. Изглежда, че съм се тревожил не, за каквото трябва.

Едва тогава Диандра осъзна каква картинка бяха двамата с Грег. Отвори уста да възрази, но той я изпревари. Гласът му изведнъж прозвуча по-ясно, по-дълбоко, по-опасно:

— Много смело заключение.

— Обвиняваш ли ме? — попита Алекс. — Сега е десет часа в сряда, а вие двамата имате вид, сякаш току-що сте се измъкнали от леглото.

Грег застана по-близо до Диандра.

— Вярно е.

— От две отделни легла — подчерта Диандра. — Не ти вярвам, чичо Алекс. Знаеш как се отнасям аз към Грег и как се отнася той към мен. Какво си мислеше? — Алекс се вгледа мълчаливо в нея. Тя го бе виждала да се вглежда по този начин, не в нея, а в майка ѝ. Майка ѝ

лесно се справяше, просто тръсваше глава и се обръщаше на другата страна. Диандра съвсем нямаше това спокойствие. — Барт ни изпрати двамата да прегледаме къщата — обясни тя напрегнато, — и би било много глупаво единият да живее на хотел. Ала, повярвай ми, никой от нас не иска да е тук, нито заедно, нито, както и да било — ядоса се, че трябва да дава обяснения и вирна брадичка. — А дори и нещо да ставаше, това няма никакво значение. Аз съм възрастен човек. Мога да правя каквото искам.

— Вярно е — отсече строго Алекс. — Дано само когато правиш каквото искаш, да знаеш какво правиш.

— Винаги — заяви Диандра, после стисна зъби и зачака следващия му ход.

Този, който пръв се умори от изчакването, бе Грег. Стоеше толкова близо до Диандра, че тя чувстваше топлината на кожата му през два пласта ризи. Той прокара ръка през лицето си и подзе:

— Много е рано сутрин като за това, Алекс. Какво ще кажеш да го отложим?

Алекс стоеше сковано.

— Няма нужда. Отбих се само да ви кажа, че ако ви трябва нещо, докато сте в града, трябва само да се обадите.

— Много мило. Благодаря ти.

Диандра премълча.

Алекс ѝ хвърли един последен остър поглед, обърна се и си тръгна.

В момента, в който вратата се затвори зад него, тя се втурна в кухнята и сърдито се зае да прави кафе. Докато го смля и сложи водата, се бе поуспокоила. Обърна се да се облегне на масата и скочи, като видя Грег на вратата.

От мисълта, че я бе наблюдавал, без тя да знае, ѝ стана много неприятно.

— Нямаш ли какво друго да правиш, освен да стоиш тук и да зяпаш?

— Не зяпам.

— Прав си. Ти просто си стоиш тук колкото си искаш спокойно — посочи с пръст към входната врата. — Не те ли ядосва това, което каза Алекс? Той помисли, че спим заедно.

— Е, и?

— Е, и това не е вярно! Но ти знаеш какво ще стане сега, нали? Ключкарската агенция ще гръмне.

— Е, и?

— Е, и това е противно!

Грег невъзмутимо пхна ръце в колана на джинсите си.

— Не реагираш ли малко прекалено остро?

— Не! Няма начин аз да спя с теб. Ти си арогантен, себичен и амбициозен дотолкова, че си безмилостен, коректен си само когато ти изнася, а когато не ти изнася, си некоректен като тарикат. На всичкото отгоре си и женкар.

И въпреки това ѝ действаше. Диандра не разбираше защо, след като откак се помнеше, ѝ бе трън в очите. Обаче ѝ действаше. Само по джинси и с това високо, стройно, мускулесто тяло бе повече мъж от всички, които бе срещала за тридесет и две години. А това бяха глупости, защото бяха обречени да бъдат съперници.

— Какви клюки си слушала ти? — попита той, ала преди да бе свършил, ѝ обърна гръб и тя се озова сама.

В кухнята се чуваше само звукът на варящото се кафе и думите му дълго отекваха в главата ѝ. „Какви клюки... Какви клюки... Какви клюки...“

Едва след като се върна в стаята си, взе си душ, облече се и дойде в кухнята за втора чаша кафе, Диандра си призна, че Грег бе прав. Бе слушала клюките, и то толкова много, че вече не можеше да си спомни кой какво бе казал. Сякаш цял живот бе събирала пикантни новини за Грег — не че я вълнуваше, просто си пазеше интереса. В края на краищата, разсъждаваше тя, ако трябваше да се защитава от него, трябваше да знае какво прави той.

Затова бе слушала мълвата, макар да знаеше колко можеше да е невярна — а когато ставаше дума за Грег, никак не бе обективна. Чуваше, каквото искаше да чуе, вярваше, каквото искаше да повярва. В интерес на истината, почти нищо не знаеше за него.

А това, осъзна Диандра, трябваше да се поправи.

Наля му чаша кафе и я разреди, после си спомни за предишната нощ и я разреди още повече и я отнесе заедно със своята в кабинета. Наметнал една фланела, Грег седеше на пода и държеше малка книжка. Когато тя се приближи, остави книжката и предпазливо погледна първо към нея, после към чашата.

Диандра му я протегна като маслинено клонче. Когато след една сякаш безкрайна минута той я взе, тя пое малко по-свободно въздух, отпусна се в един фотьойл, облегна назад глава и каза:

— Ти беше прав. Когато Алек беше тук, реагирах прекалено остро. Той понякога ме изкарва от нерви.

— Мислех, че сте близки.

— Защото е брат близък на майка ми ли? — Диандра поклати глава. — С изключение на външния си вид, те бяха много различни. Тя беше по-енергична, по-способна, засенчваше го и чичо Алек се чувстваше обиден. Затова обичаше да я тъпче... Макар че не съм сигурна дали разбираше какво прави и защо. Не съм сигурна дали изобщо го бе правил съзнателно — погледна настрана. — Казват, че кръвта вода не става, но дори когато всичко започна да се разпада, той не я подкрепи. Едва ли знаеше колко я болеше от това — намръщи се и добави мрачно: — А може би знаеше.

Грег изведнъж се зачуди кой го бе боляло повече — Аби или шестнайсетгодишната ѝ дъщеря. Ако Диандра говореше истината и Алекс наистина бе критикувал толкова жестоко Аби, тогава можеше да разбере защо Диандра бе реагирала толкова болезнено на неговите обвинения. Ударът бе попаднал точно в целта. Тя имаше чувството, че историята се повтаря.

Той знаеше, че сегашното обвинение бе безпочвено. Не че не би променил това. Все още желаше Диандра. Бе още по-привлекателна, както седеше на този фотьойл и изглеждаше леко наранена. Грег никога не се бе възприемал като лечител, ала можеше да измисли безброй съблазнителни начини да я успокои.

Тоест, ако приемаше, че наистина бе наранена, а не играеше роля. Не бе сигурен доколко можеше да ѝ вярва. Старите навици умират трудно.

Диандра, която нямаше представа за тъмните му мисли, продължаваше да се вълнува от Алекс.

— Той не попита за колието.

Грег отклони поглед от лицето ѝ към скъпоценните камъни и моментално почувства невероятната светкавица, която бе свикнал да очаква.

— Сигурно не го е видял под дрехите ти.

Тя докосна с пръст един изумруд.

— Но ако знаеше за него, ако знаеше каквото и да било, щеше да попита. А той не попита. Не изглеждаше нито виновен, нито подозрителен, нито дори любопитен.

И двамата замълчаха. После Грег въздъхна:

— Барт е бил. Трябва да е бил Барт.

— Ала какво ще прави той с такова колие? Защо ще накара някой да го остави на камината? Сигурна съм, че в сейфа му има много други скъпоценности. Защо и колието не е там?

Грег сви рамене:

— Може би е мислел, че така ще ни развълнува. Това е едно великолепно бижу. Може би е искал да го видим, само за да го оценим. Под цялата си маска Барт е сантиментален човек. Може да е и романтик.

Диандра прихна.

— Всеки, който може да наложи „Направете път на патенцата“ като задължително четиво за гостите, трябва да е романтик — насочи вниманието си към малката книжка, която Грег държеше. — Какво е това?

— Книга със стихове. Много е стара. Надписал я е за Ема, но от бележките в полетата изглежда, че самият той много пъти я е чел. Намерих я в бюрото, докато търсех химикалка.

— Стихотворения? — тя се усмихна и добави изненадано: — Това наистина е сладко.

Грег също бе помислил така, въпреки че познаваше Барт по-добре от мнозина други.

— Повечето хора го мислят за много организиран, много ловък, много способен бизнесмен. Те никога не биха допуснали, че той отглежда в дома си хамстер, ала не можеш да си представиш какво е скрил зад тези врати — кимна към шкафовете зад себе си.

Веднага я обзе любопитство. Диандра скочи, разтвори чекмеджетата, приклепна и започна да разглежда съдържанието им. Очите ѝ се разшириха. Измъкна връзка хартии, после друга, после купчина найлонови пликове, пълни с още хартии.

Вдигна един от тези найлонови пликове и внимателно извади първите страници на три различни вестника, шепи изрезки и много написани на ръка писма. Избра напосоки едно и прочете:

„Скъпи господин Барт,

Искаме да ви кажем колко ни беше приятно на пикника в неделя. Джулиет е много сладка. Трудно е да се повярва, че току-що е завършила медицина. Сигурно за вас е още по-трудно да повярвате, че имате внучка лекарка. Трябва да сте много горд. Пожелаваме ви да ви радва и отново ви благодарим, че ни поканихте на вашето тържество.

С най-голямо уважение,
Етел и Браян Райт.“

С нарастващо любопитство Диандра бързо прегледа вестниците, после изрезките.

— Това са първите страници на вестниците, излезли в деня, в който Джулия е завършила.

Грег преглеждаше друг найлонов плик.

— И тук е същото, само че е от деня, в който е бил кръстен първият син на братовчед ми Томи, правнукът на Барт. Покана за кръщенето, няколко телеграми, списък на гостите.

Диандра се разположи на пода и извади още пликове.

— Подредил ги е хронологически, от последните събития назад. Ето големия концерт за набиране на средства преди осем години. И сватбата на Джоана. И тържественото откриване в Сент Люис — погледна точно навреме, за да види как Грег взема от дъното на шкафа една кутия от обувки. — Какво има там?

Той вдигна капака.

Тя затаи дъх от удоволствие.

— Снимки! Събирал е и снимки? — премести се до него. Грег извади една шепа фотографии — стари, черно-бели, пожълтели от времето. — Сигурно са правени с оригинален кодак брауни — предположи Диандра. — Кой е това?

Той огледа снимката и я обърна да види дали на гърба ѝ няма надпис. Нямаше.

— Ако трябва да позная, бих казал, че голямото момче е поголемият брат на Барт, Хенри Младши, а малкото е самият Барт.

Очарована, тя посочи към следващата снимка.

— А това?

— Майката и лелята на Барт... Или обратното.

— Виж им дрехите. Виж колата отзад. Виж израженията им! Човек би помислил, че всеки момент ще ги застрелят.

— Наистина са ги застреляли, образно казано.

Диандра се засмя.

— Толкова са сериозни — протегна нетърпеливо ръка към следващата снимка. — Искам да гледам още.

Грег също искаше. Докато разглеждаше снимка след снимка, имаше чувството, че историята се разнищава под ръцете му. Макар че на по-ранните снимки имаше много лица, които не познаваха, Диандра бе прана — дрехите, колите, израженията бяха безценни.

Постепенно стигнаха до по-нови снимки и започнаха да разпознават лицата. Виждаха не само лели, чичовци и братовчеди на млади години, а и своите родители.

Две красиви двойки. Близки приятели. Като гледаха сплетените им ръце и усмихнатите лица, им бе трудно да повярват, че бъдещето бе това, което беше.

Тези снимки ги смущаваха повече от първите. Грег извади от шкафа втора кутия, подпря я на бедрото си и остави Диандра да я прегледа. Не й отне много време да открие, че бяха попаднали на снимките от Деня на благодарността.

Откак и двамата си спомняха, двете семейства по традиция празнуваха Деня на благодарността заедно. Дядото на Диандра пръв започнал този обичай малко след като първият магазин тръгнал да се разраства. Искал поне едно събиране годишно. Когато умря, Барт продължи традицията.

Отначало събиранията се провеждали в дома на някое от семействата. След смъртта на майката на Диандра и бащата на Грег, когато между родовете се бе натрупало повече напрежение, Барт създаде навика всички да се събират на неутрален терен през почивните дни по празниците. Една година отидоха в Ямайка, друга в Аруба, после в Сей Кру, Сен Китс, Гваделупа, Мартиника... Получи се. Въпреки отделните личностни сблъсъци, празничната атмосфера се бе запазила и традицията за Деня на благодарността не се загуби.

Диандра държеше снимка, направена по време на едно от последните пътувания.

— Сент Барт, преди три години — усмихна се. — Хубаво беше там. Много френско.

— А-ха.

Някога би го изгледала унищожително. Сега просто го подразни:

— Не се прави на толкова безразличен. Ти прекара цялото време на плажа, а той случайно се оказа нудистки.

— Прекарах цялото време на плажа, защото бях много уморен, а това беше единственото място, където можех малко да си почина. Твоят братовчед беше довел шестте си деца. Като разбраха, че мога да си мърдам ушите, не ме оставиха на мира. Побъркаха ме.

— Много сладки деца...

— Когато спят — Грег взе още една снимка. — Санто Доминго.

— А, да — произнесе тя кисело. — Санто Доминго. Това беше годината, когато ни бяха объркали резервациите и се озовахме в една дупка, където нямаха представа какво значи Ден на благодарността. Барт трябваше да се обади вкъщи за пуйка и тя пристигна в деня, след като си бяхме заминали — импулсивно измъкна една снимка от дъното на кутията, погледна я и ахна: — Виж ни — на снимката имаше поне дванайсет деца, разпръснати върху надвесени над морето скали. — Не може да съм била повече от петгодишна — в гласа ѝ прозвуча смях. — А ти... Без брада.

— Без мустаци — поправи я той. — Извинявай, че те разочаровам, но когато бях десетгодишен, още не бях влязъл в пубертета.

При чувствената нотка в гласа му очите ѝ се насочиха към неговите. Едва тогава Диандра осъзна колко близо до него се бе сгушила. Несъзнателно бе привлечена от неговата топлина и тялото му не я бе отблъснало. Бе ѝ приятно и нямаше чувството, че прави нещо предизвикателно или нередно. Сега обаче понечи да се отдръпне.

— Недей — промърмори Грег, който знае защо смутен. Бе се наслаждавал на близостта ѝ. — Всичко е наред.

Смутена не по-малко от него, тя леко тръсна глава. Не беше наред. Бе прекалено приятно по начин, който не водеше до нищо добро. Опитваше се да си спомни дали брадичката ѝ бе докоснала рамото му или гърдите и ръката му, ала единствените спомени бяха най-общо, че всичко бе правилно.

Което още повече я озадачаваше.

Колкото бе възможно по-незабелязано се измъкна на по-безопасно място до отворената врата на шкафа, обви ръце около коленете си и кимна към кутията.

Грег измъкна още една шепа снимки, прелисти няколко и извади третата да ѝ я покаже.

— Помниш ли това?

— Разбира се. Това е в къщата на леля ми Хелън в Уестчестър — Диандра разгледа снимката. — Бях дванайсетгодишна.

— А аз на седемнайсет — тихо подсвири. — Господи, колко съм бил млад.

— Млад и буен. Тичаше след всяка пола — прислужничките, частната секретарка на леля Хелън, дори годеницата на братовчед ти.

— Не съм „тичал след тях“ — възрази той невинно. — Просто се държах приятелски. Тогава завършвах гимназия и се чувствах страшно важен. Всички момчета преминават през такива периоди.

— Ти флиртуваше.

— Ти мислеше, че флиртувам, защото това искаше да видиш. Аз просто се държах приятелски. По дяволите — Грег замълча и продължи с друг тон: — И защо не? Трябваше да се разделя с приятелите си за през почивните дни и бях в тежък период. Семейните приятели, с които исках да се видя, бяха успели да ми се измъкнат. Джон беше заминал по обмен във Франция, а на Брайс току-що му бяха правили операция от апандисит. Възрастните ме мислеха за дете, децата ме дразнеха. Затова си говорех с жените между тях — тя завъртя очи и той добави възмутено: — Все с някой трябваше да си говоря! Ти не би ми отделила от скъпоценното си време. Беше дяволски надута.

— Надута?! — Диандра се намръщи. — Никога не съм била надута.

— Ами, не си била!

— Наистина ли мислеше така?

Грег кимна.

— Стоеше си сама... Не, през повечето време беше с братовчедка си Бетси, а тя беше толкова противна, че аз ви избягвах. Но дори когато беше с нея, ти беше над всичко това, а когато беше сама, беше съвсем недостъпна.

Диандра бе поразена. Никога не бе смятала себе си за недостъпна. Наистина, стоеше нащрек, когато Грег бе наоколо, защото прекалено често се бе парила. Ала недостъпна? Или надута?

— Не бях надута. Бях стеснителна.

Той се засмя.

— Добре казано.

— Наистина — настоя тя. Искаше Грег да разбере истината. — Когато бях на дванайсет години, когато е била направена тази снимка, а и няколко години след това, бях болезнено стеснителна. Имах чувството, че изобщо не мога да се меря по ум и красота с което и да било друго момиче — замълча. — Или жена — отново замълча, после изтърси: — Майка ми беше уравновесена, остроумна, сърцето на всяка компания. И беше красива. Аз не бях. Живеех в нейната сянка.

Той би се засмял на абсурдността на това твърдение, ако не бе искреното ѝ изражение. Нямахше съмнение, че Диандра си вярваше на думите. Можеше да е била не по-малко красива или умна от което и да било друго момиче, можеше да е била уравновесена и остроумна като майка си, но не бе мислила така. А само това имаше значение.

Разтревожен от съчувствието, което изпита, Грег се помъчи да се съсредоточи върху отрицателните ѝ страни, които наистина познаваше. Прехвърли още няколко снимки и извади една от тях.

— Тази е направена една или две години по-късно. Виж се как стоиш, настрана от всички други, сърдита. Ти тогава винаги беше надменна. Своенравна. Избухваше от най-малък повод.

Тя се вгледа в снимката и усети тъпа болка. О, да, спомняше си. Тази рокля. Беше имала страшен скандал с майка си заради нея. Тази гадна рокля. Аби ужасно я харесваше. Диандра я мразеше.

— Ако някога имам дъщеря — закле се тя тихо, — винаги животно ще се интересувам от проблемите и тревогите ѝ, докато расте — кръстоса крака и опря ръце на бедрата си. — Четиринадесетата ми година беше ад. Тогава не се усмихвах, никога не се усмихвах, защото имах шини на зъбите и те изглеждаха грозно. Всички други си сваляха шините, аз ги слагах. Защото зъбите ми вървяха с две години след възрастта ми... — вдигна ръка. — Ала това не беше изненадващо, след като и тялото ми вървеше с две години след възрастта ми. Всичките ми приятелки вече бяха развити, а аз си бях съвсем плоска. Майка ми казваше, че косата ми е възхитителна, когато е дълга, права и вързана

назад с панделка, но аз не можех да я понасям така. Искях къдрици. И пищни форми. Искях да бъда красива — въздъхна. — Чувствах се недодялана. Смотана. През цялото време се отбранявах.

Грег бе изненадан от нейното спокойствие.

— Тогава беше много красива — каза ѝ той, и то съвсем искрено.

— Не бях. Бях недоразвита.

— Толкова ли беше важно да изглеждаш като приятелките си?

Диандра отметна бретона от очите си.

— Винаги съм била състезател. Имах чувството, че мога да направя всичко, което поискам, и то най-добре, стига достатъчно да се постарая — намръщи се. — Пубертетът не съответства на този тип мислене. Ала състезателният дух е само половината от истината. Аз исках не толкова да изглеждам като моите приятелки, колкото да изглеждам като жена. И това беше важно, да. Идентифицирането с дадена обществена група е част от порастването. Аз не можех да се идентифицирам с никоя група.

— Родителите ти не можеха ли да ти помогнат в този труден период?

Тя се изсмя.

— Баща ми мислеше, че съм идеална точно каквато бях. Той ме обожаваше. Не искаше и да чуе, че нещо не е наред.

— А майка ти?

— Майка ми... — гласът ѝ трепна, после отново доби сила. — Майка ми беше прекалено заета, за да ме слуша. Или отиваше на обед с приятелка, или на среща на болничното настоятелство, или в парка — Диандра се пресегна, взе от ръцете му фотографиите и бързо ги прелисти. Намери това, което търсеше, извади снимката и поклати глава. — Тук съм петнайсетгодишна. Помниш ли Деня на благодарността тази година?

Грег го помнеше.

— Бяхме у леля ми в Саутхемптън — той погледна снимката. — Една година е голяма разлика. Там ти изглеждаше като жена.

— А-ха — съгласи се тя. — Бях дръпнала, вярно е. Изведнъж се оказах с тяло, каквото си умирах да имам, и не знаех какво, по дяволите, да правя с него — кимна към фотографията. — Този Ден на благодарността беше вероятно най-нещастният в живота ми. Току-що за пръв път ми беше дошъл мензис. За най-пръв път. Имах ужасни

болки. Не смеех да отида в банята. А майка ми беше излязла някъде с баща ти — гласът ѝ угасна до шепот, а гневът ѝ се разтвори в болката. — Аз имах нужда от нея, а нея я нямаше — почувства отчаяна необходимост да се движи, скочи и закричи из стаята. Опря длан на една редица книги, после се обърна да се облегне на лавиците, обвила ръце около кръста си. — Сигурна съм, че не го е правела нарочно — обясни припряно, сякаш за да се оправдае, че бе казала нещо лошо за майка си. — Сигурна съм, че щеше да бъде там, ако знаеше как се чувствам.

Грег не бе толкова сигурен. Той не вярваше Аби да е имала в характера си нещо, макар и отдалеч свързано със саможертвата. Което означаваше, че ако ѝ е било приятно, не би се спряла за нищо на света, какво остава заради дъщеря си. Би го казал на Диандра, ако тя не изглеждаше толкова разстроена.

Отново изпита съчувствие към нея и отново това го разтревожи. Да изпитва съчувствие означаваше да е уязвим. Страхуваше се, че ако Диандра разбере, щеше да се възползва от това. Затова се опита да смени темата:

— Ти не си била единствената, която е страдала от тяхното малко приключение. Майка ми беше съсипана. В живота си тя никога не бе имала друг мъж. Направо обожаваше баща ми. Живееше, за да поддържа дома му, да отглежда детето му, да бъде идеалната домакиня, когато той искаше да кани гости, да седи и да държи ръката му, когато му трябваше спокойствие. Приятелите, които имаше мама, бяха неговите приятели, а от тях Аби ѝ беше най-добрата приятелка. Дори накрая, когато разбра какво става, тя обвиняваше себе си. Вместо да крещи на баща ми и Аби, мама се сви в ъгъла и започна да се самообвинява — замълча, спомнил си това време, като го преживяваше отново. — А аз трябваше да я гледам. Трябваше да я гледам как агонизира и да знам, че нищо, което кажа или направя, не може да облекчи болката ѝ. Не че можех да кажа или направя кой знае какво. Бях съкрушен. Баща ми бе паднал от пиедестала. Аз преживях собствената си болка.

— Но ти вече беше мъж — възрази Диандра.

Грег не виждаше връзката.

— Какво общо има едното с другото?

— Ти беше завършил колежа. Току-що си беше взел собствен апартамент.

— И значи трябваше да съм имунизиран към всичко това? — изсумтя той, изправи се и отиде до прозореца зад бюрото. Опря ръце на кръста си и, застанал с гръб към нея, заяви: — Извинявай, че трябва да те разочаровам, миличка, ала аз бях просто човек.

— Ти беше мъж — настоя тя. — Вече беше преминал през десетина жени и верността не означаваше кой знае какво за теб.

— Десетина жени? — Грег се обърна към нея. — Вярно, бях ходил с десетина жени. Започнах да ходя с момичета, когато бях петнайсетгодишен. Десетина момичета за седем години... Не е ужасно упадъчно. Но никога не съм обещавал нищо на никоя от тези жени, никога не съм се клел във вечна любов. И не съм спал с всичките, можеш да си сигурна. Както и баща ми не беше спал с никоя друга жена, освен с майка ми. Докато не се появи Аби.

Диандра не можеше да повярва, че бе толкова наивен.

— Шегуваш ли се? Той хойкаше от години.

— Откъде знаеш?

— Знам.

— Откъде?

— Всички знаеха.

— Всички, освен майка ми и мен? — Грег бавно и уверено поклати глава. Очите му бяха станали тъмни като въглени. — За майка ми мога да повярвам. Тя нямаше нужда да се оглежда, защото беше заслепена от пълно и безусловно доверие. Никога не ѝ минаваше през ума да се усъмни в това доверие. Аз също никога не съм имал причина да подозирам баща си, ала ако имаше причина, щях да я видя преди нея. Виждал бях как родителите на мои приятели се мамят. Познавах признаците. Ако баща ми хойкаше преди Аби, щях да разбера — присви очи и я погледна предизвикателно. — И откъде „всички“ са знаели, че баща ми от години е хойкал? Хванали ли са го някога?

— Не, но...

— Твърдяла ли е някоя жена, че е имала връзка с него?

— Не, но...

— Имало ли е някакво конкретно доказателство, че не е бил верен на майка ми?

— Почти невъзможно е да се намери такова доказателство.

Диандра нервно докосна един изумруд. Движението на ръката ѝ привлече вниманието му към колието. Докато го гледаше, силата на

спора му се прекърши, оставяйки след себе си болка. Той притихна.

— Получихме неоспоримо доказателство за авантюрата му с твоята майка. Бяха намерени заедно в хангара за лодки в Бар Харбър.

Диандра вдигна очи към тавана.

— От братовчедката на баща ти, Ейнджи. Боже мили, защо Ейнджи? Тя беше най-голямата клюкарка на изток от Мисисипи. Който и да било друг, и нещата щяха да се разминат. Половината семейство знаеше за това, преди най-послед да научи баща ми.

— Или майка ми.

— Как са могли да бъдат толкова недискретни? — извика Диандра. — Не са ли могли да се владеят поне дотолкова, че да отидат в някой безименен хотел, където никой да не ги види?

— Дяволски добър въпрос — съгласи се тъжно Грег. — Но никога няма да научим отговора. Никога няма да научим защо са излетели със самолета в онзи ден, накъде са се насочили, какво са възнамерявали да правят. Никога няма да разберем защо самолетът е паднал. Никога няма да разберем дори защо са имали връзка.

Погледна към Диандра през малкото разстояние, което ги разделяше. Лицето ѝ бе красиво както винаги, ала в очите ѝ имаше болка, каквато не би трябвало да има, и тази несправедливост го жегна.

Те бяха жертви. И двамата. В момента, в който го осъзна, той усети, че враждебността, която се бе настанила преди между тях, нямаше значение. Всичко, което имаше значение, бе, че и двамата бяха жертви на една трагедия, която никога не бе трябвало да се случва, и че и двамата страдаха.

Стъпките му бяха бавни, но сигурни. Стъпки, които идват и си отиват, без да ги забележиш. Грег прегърна Диандра и я привлече близо до себе си. Тя дойде с желание, обви ръце около кръста му, облегна буза на рамото му и прие успокоението, от което имаше нужда. А наистина имаше нужда от успокоение. Никога досега не бе изказвала на глас чувствата си, както преди малко. Те лежаха погребани под години, през които се опитваше да не мисли за тях, ала Грег ги бе разровил и сега боляха.

Диандра обаче също бе разровила нещо в него и това я изненадваше. Никога не бе мислила, че и той е бил наранен от връзката на техните родители. Ядосан — да, на Аби, на нея. Но наранен? Грег бе голям, независим. Винаги бе смятала, че е прекалено арогантен, за

да изпитва нещо толкова земно като болка. Всъщност никога не бе мислила, че и той има чувства.

Бе се лъгала. Въпреки всичкото спокойствие, което ѝ даваше сега със силата и топлината си, Грег също получаваше спокойствие от нея. Разбираше го от начина, по който обвиваше ръце около нея, от начина, по който бе навел глава към шията ѝ. Прегръщаше я, сякаш тя можеше да му предложи нещо много особено... И сякаш отчаяно имаше нужда от това.

С въздишка Диандра обви по-здраво ръце. Да го прегръща бе като да се държи за скала в бурята, ала това бе скала, която също имаше нужда от защита и от това чувствата ѝ бяха много различни. Тя получаваше същото успокоение и в даването, и в получаването на успокоение.

Когато той наведе устни към косите ѝ, Диандра дълбоко и доволно пое въздух. Имаше нещо много правилно в това, да се прегръщат, да се подкрепят един друг в болката, която споделяха. Никога не бе мислила, че точно в това Грег можеше да ѝ бъде другар.

Вдигна поглед и видя, че очите му бяха по-меки, по-ясносиви, отколкото някога ги бе виждала. Те стопляха цялото му лице и още повече я привличаха към него. Тя вдигна ръце по-високо на гърба му и отново облегна глава точно под брадата му — място, което сякаш бе направено специално за нея. Сгуши се там, почувствала се уютно с естествения мускусен аромат на кожата му. И спокойно. Бе потресена от невероятното спокойствие, което изпитваше, особено когато то идваше след такова вътрешно вълнение.

Той също усети спокойствието. Струваше му се, че завинаги можеше да държи така Диандра, толкова добре пасваше в ръцете му. Ала това не бе само физическо усещане. Бе съединение на мислите. Странно, че можеше да направи това точно с нея. Откак се помнеше, двамата бяха на двата противоположни края на спектъра, и въпреки това спектърът изглежда внезапно се бе свил. В този момент бяха много близо.

Минутата премина във втора, после в трета и чувството, че това бе правилно, продължаваше, дори се засилваше с всяка изминала секунда.

Без да се замисля за последствията, Грег наведе глава и я целуна по бузата. Това бе най-естественото нещо на света, което можеше да

направи, най-искреният начин да изрази онова, което чувстваше сега. Очевидно и тя мислеше същото, защото леко обърна глава, докато устните ѝ срещнаха неговите.

Целувката ѝ не бе изкусителна. Не бе свенлива или лукава, бе нежна и искрена. Просто казваше „благодаря ти“ и „имах нужда от това“, казваше „и аз имам нужда от това“ толкова простичко, че той би трябвало да е безчувственият дръвник, за какъвто го бе обявила, ако не я бе разбрал. Ала Грег не бе такъв дръвник и безмълвният ѝ зов прониза всичките му сетива. Целуна я със същата благодарност, удивен от новото усещане, върна ѝ същата нежност — и веднага го заля вълна от още по-голяма нужда.

Това също бе взаимно. Когато устните му станаха по-гладни, Диандра не изостана. Ръцете ѝ бяха здраво обвити около него, тялото ѝ силно притиснато.

Накрая той се отдръпна и се вгледа в порумениялото ѝ лице. Устните ѝ бяха влажни и полуразтворени. Очите ѝ бяха замъглени, но след като Грег внимателно я погледна, придобиха смутено изражение.

Той имаше нужда от този поглед, както бе имал нужда от целувката. Ако тя бе смутена, значи реакцията ѝ на неговата целувка е била непреднамерена. Това имаше значение.

— Какво има? — попита Диандра объркано.

В този момент изпитваше истинска привързаност към нея.

— Ти не знаеш какво правиш — промълви Грег.

Тя тръсна глава да я проясни и се намръщи:

— Аз... Не.

— По-добре да спрем.

В очите ѝ се изписа лек протест. Въпреки объркването си, Диандра знаеше, че нещо ѝ е било много приятно и че не ѝ се иска то да свършва.

Шепотът му бе дрезгав, ала въпреки това нежен, дъхът му стопляше лицето ѝ.

— Това излиза извън контрол.

— Ние само се целувахме. Беше хубаво.

Каза го толкова невинно, че той не можеше да ѝ се разсърди.

— Но аз искам повече — възрази Грег, плъзна ръка между телата им ѝ прокара пръсти по извивката на гърдите ѝ. — Искам да те докосна. Да те съблека — очите му задържаха нейните, докато

пръстите минаха леко върху зърното и то бързо се втвърди. — Искам да те видя гола — добави с дрезгав шепот.

Между думите му, докосването на ръката му, тъмната чувственост на очите и интимното притискане на тялото му, тя бе атакувана от всички страни. В опит да изключи едно от сетивата си Диандра затвори очи, ала това я накара само още повече да го чувства. А може би защото той точно в този момент разтвори ръка върху гърдата ѝ?

От гърлото ѝ се изтръгна тих стон. Грег изръмжа и тя рязко отвори очи.

— Не ми помагаш — обвини я той. — Изобщо не ми помагаш — хвана я за раменете и я отдръпна от себе си. — Кажи ми, че не искаш да правим любов.

— Не искам да правим любов — откликна Диандра, защото знаеше, че това трябва да каже, въпреки че тялото ѝ крещеше обратното.

— По-убедително. Кажи го по-убедително.

Това бе по-трудно, ала тя успя — само за да му докаже, че не бе прелъстителка. Като се имаше предвид чия дъщеря беше, това бе много важно.

— Не искам да правим любов — повтори Диандра твърдо.

Грег се вгледа в лицето ѝ. Не бе сигурен дали бе доволен, или не, задето го бе послушала. Все още бе възбуден. Имаше само едно лекарство.

— Тогава да се захващаме за работа — въздъхна той, пусна я и се обърна, преди да бе успял да размисли.

СЕДМА ГЛАВА

До края на деня Диандра и Грег прелистваха книгите в кабинета, сортираха ги, опаковаха ги в надписани кашони. Бе неприятна работа. С всяка оголена лавица се засилваше чувството за загуба. Помагаше, ако работеха по-бързо. Колкото повече се съсредоточаваха върху работата, толкова по-малко можеха да се замислят върху това, което се бе случило между тях преди малко. Никой от двамата нямаше желание да анализира целувката, прегръдката, думите, които си бяха разменили. Анализирането щеше да предизвика критика — и към себе си, и към другия и ако не поради друга причина, то поне по силата на навика, а тези моменти бяха прекалено ценни като за това. Изглеждаше най-добре да оставят нещата дотук.

За съжаление, докато следобедът минаваше, Диандра откри, че нещата трудно можеха да останат дотук, както бяха сами. Кабинетът бе твърде малък. Грег бе твърде голям. Задачата изискваше прекалено много близост, за да им остави пространство за дишане. Сякаш непрекъснато си блъскаха раменете или коленете и тя усещаше всяко докосване, то отекваше в ударите на сърцето ѝ. Вътрешният ѝ термостат се загреваше повече от обичайното. Сякаш токът на чувствеността, веднъж включен, се само усилваше.

Много пъти слагаше ръка върху изумруденото колие, търсейки утеха. И я получаваше, ала не точно по начина, който бе търсила. Колието я успокояваше. Караше я да чувства, че в дългосрочен план всичко щеше да е наред. То правеше света малко по-светъл.

Но то с нищо не намаляваше дълбоката ѝ пулсираща реакция към Грег и тази реакция се предизвикваше всеки път, когато той се приближеше. Единствената ѝ надежда бе да работи по-усилено и Диандра точно това правеше.

Грег също. Както предишния ден в басейна, той се опитваше да се отърси от сексуалното напрежение, като хвърляше тялото си в друга посока. Странно, че му бе по-лесно точно защото Диандра бе там. Грег бе състезател, тя също. Макар че си разделяха работата, за да свършат

по-бързо, като единият сваляше книгите от лавиците, а другият ги опаковаше, един друг се предизвикваха да работят без почивка. Докато късният следобед се изтърколи и последната книга бе в кашоните, и двамата бяха доста уморени.

Диандра се протегна, размачка схванатите мускули на кръста си и огледа стаята, която някога бе обичала. Това вече не бе уютното убежище. Бе се превърнало в нещо празно и голо. И съвсем непознато.

— Потискащо е — обади се тя.

Той бе съгласен. Мъчеше се да не забелязва гърдите ѝ под ризата, когато се протягаше, ала все пак ги бе забелязал и тялото му — което се предполагаше да е изтощено — бързо се бе напрегнало. Намръщи се и се загледа в една особено висока купчина от кашони.

— Барт по-добре знае какво иска да прави с тях. Аз със сигурност не знам.

— Аз също — Диандра се опря на бюрото, но почти веднага скочи и се запъти към вратата.

Малко по-късно Грег я намери седналата най-долното стъпало в коридора. С една ръка подпираше брадичката си, с другата докосваше колието. Въпреки спокойната грация на изумрудите, тя изглеждаше толкова неспокойна, колкото се чувстваше и той. Импулсивно седна на стъпалото до нея.

Диандра завъртя очи.

— Какво има? — попита Грег.

— Направо невероятно. Цяла къща с места за сядане, а ти избра точно моето.

— Не виждам името ти, написано на стъпалото.

— Не, ала аз съм тук.

Той обърна глава и плъзна очи по тялото ѝ.

— Достатъчно си дребна. Ще се съберем.

Тя направи грешката да отвърне на погледа му. Бе седнал наведен напред, с лакти опрени на колене, и фланелата не стигаше до джинсите. Под нея се виждаше изкусителната му плът, а на милиметри над джинсите се подаваше тънка бяла лента, която можеше да е само ластикът на слиповете му.

— Това е проблемът — прошепна Диандра безсилно. Грег се загледа в ръцете си, после ѝ хвърли един кос поглед.

— И на теб ти действа, а? Може би ако минем в друга стая и я атакуваме по същия начин, както кабинета, ще се изтощим. Ако се съсипем, няма да имаме сили и всичко ще бъде наред.

Тя се зачуди. Започваше да мисли, че привличането, което изпитваше към Грег, бе предопределено.

— Според мен или сме наследили нещо от родителите си... Или идва от колието. Няма начин ние с теб да се желаем сами.

— Защото се мразим.

— Точно така.

Грег се вторачи в махагоновата масичка в другия край на коридора. Той не мразеше Диандра. Винаги я бе мразил — или поне така мислеше, но в момента не го чувстваше. Тя можеше още да го дразни, ала през последните четиридесет и осем часа имаше моменти, когато я мислеше за забавна, дори сладка. Това, което някога бе смятал за импулсивност, сега му приличаше повече на спонтанност... А Грег намираще това за изненадващо приятно.

Да, имаше моменти, в които я харесваше и тихото гласче вътре в него, което му казваше да внимава, ставаше все по-тихо и по-тихо. Диандра изглеждаше неподправена, странно неподправена...

Хвърли й един поглед. Тя разглеждаше пода, но когато той се размърда, посрещна погледа му.

— Била ли си някога влюбена? — попита Грег с преднамерено безгрижие.

Диандра поклати глава отрицателно.

— Аз също.

— Някога липсвало ли ти е? — попита на свой ред тя.

Той сви рамене:

— Как мога да знам какво да ми липсва, ако никога не съм го изпитвал?

— Щеше да знаеш. Щеше да го виждаш в другите хора. Щеше някога да се огледаш между приятелите си и да видиш нещо, което би искал да имаш. Щеше да чувстваш празнота.

— Ти чувстваш ли?

Диандра откъсна очи от неговите и погали един грозд диаманти, сякаш бе писмо на азбуката на слепите. После отново погледна към него и кимна:

— Понякога.

— Искаш ли да имаш съпруг?

— Понякога.

— А деца?

— Понякога.

— „Понякога“ не върви, когато става дума за такива неща.

— Може би затова ги нямам. Никога не съм имала желание да се обвързвам. Бях прекалено заета да правя кариера, за да си позволя време за това.

— Струваше ли си?

— Обичам си работата.

— Ала струваше ли си?

Тя се смути. Искаше да му даде честен отговор, но не бе сигурна, че може. Отпусна глава, прокара ръце нагоре-надолу по бедрата си и каза:

— Не е честно. Съвременното общество казва, че жената трябва да работи. То не я признава, ако не носи вкъщи пари, ала ако го прави, откъде ще намери време за съпруг и деца?

— Много жени го правят.

— Никоя не се занимава с това, с което се занимавам аз — Диандра вдигна ръка. — Не се оплаквам. Както вече казах, аз си харесвам работата. И истината е, че сигурно бих била също толкова заета и с всякаква друга професия, просто защото то е в природата ми. Обичам или да правя нещата добре, или изобщо да не ги правя — намръщи се и тихо добави: — Сигурно това ще се отнася и до съпруга и децата. Не мисля, че ще съм добра съпруга и майка, ако се опитвам да се занимавам и с тях, и с „Кейкорп“, а не съм готова да се откажа от „Кейкорп“.

Грег се вгледа в лицето ѝ. Изглеждаше искрено разстроена, но и той бе разстроен. Опитваше се да я разбере, да съчетае различните образи, които виждаше.

— Значи затова никога не си се омъжвала.

— Никога не съм се омъжвала, защото никога не съм се влюбвала.

— Любовта ли е ключът? Би ли се отказала от „Кейкорп“, ако се влюбиш?

— Не съм казала такова нещо.

— Ала би ли се омъжила, ако се влюбиш?

— Не знам! Никога не бих могла да се омъжа, без да се влюбя, но бих могла да се влюбя, без да се омъжа. Всичко ще зависи от това, кой, къде и какъв е мъжът, когото обичам.

— Става много сложно.

— Знам.

— А не би трябвало да бъде. Ти си ходила със страхотни мъже, имала си богат избор, а нищо не ти е трепнало. Такъв страшен съперник ли е „Кейкорп“? И какво всъщност искаш от бизнеса? Целта ти е един ден да станеш президент ли? Или председател на Борда на директорите?

Тонът му не бе груб. Бе общителен, любопитен. Ала думите му докоснаха някаква чувствителна струна в нея. Много ѝ заприлича на стария Грег, точно когато бе свалила защитата си и се бе отворила. Понечи да се изправи.

Той я сграбчи за ръката.

— Стой! Зададох ти един прост въпрос.

— Зададе ми цял куп въпроси, всичките сложни — очите ѝ бяха широко отворени и объркани. — Откъде мога да знам каква ми е целта? Прекалено съм заета да бъда това, което съм, за да имам в момента далечни цели. Точно това се мъчех да ти кажа и ти щеше да го разбереш, ако не се опитваше да се заяждаш с мен. Аз не съм безскрупулно амбициозна. Не се опитвам да ти открадна нито президентството, нито председателството на Борда на директорите.

— Опитваш се да ми откраднеш Сан Франциско — възрази Грег, без да мисли.

— Не да ти го открадна, защото по начало то не е твое. Но съм убедена, че аз съм най-добрата за тази работа — Диандра замълча. — И, само за твое сведение, не съм ходила с никакви кой знае колко страхотни мъже... А и нямам желание. Страхотните мъже имат страхотно его. Нямам време за такива мъже.

— С какви тогава ходиш?

— Не с кой знае колко много — погледна към китката си, колкото можеше да я види между пръстите му. — Имаш ли нещо против?

— Да — той леко я стисна. — Седни пак. Приятно ми е да си седнала до мен.

Тя притисна свободната си ръка към челото и въздъхна.

— Бих искала да не казваш такива неща.

— Няма да казвам такива неща, ако седнеш. Защо трябва винаги да си такава чепата?

— Защото ти все ръчкаш и ръчкаш, докато не ми пробиеш кожата и не влезеш под нея — очите ѝ се отвориха и погледнаха право в неговите. — Това понякога боли, Грег. Защо не можеш да разбереш?

Той си задаваше същия въпрос, като гледаше изписаната на лицето ѝ болка и намери само един възможен отговор:

— Може би защото не съм свикнал да те виждам откъм тази страна — пръстите му около китката ѝ се отпуснаха, Грег я дръпна леко и я освободи.

След моментно колебание, през което време Диандра осъзна, че и на нея ѝ бе приятно да седи до него, тя се отпусна на стъпалото, пъхна ръце между коленете си и ги притисна една към друга.

— Е — попита той, — а сега какво?

— Не знам.

— Искаш ли да атакуваме трапезарията?

— Да ядем или да опаковаме?

— Да опаковаме.

— Не особено.

— Да ядем?

Без да го поглежда, Диандра наклони глава и произнесе замислено:

— Бих хапнала нещичко.

— Аз бих хапнал доста неща.

Сега вече тя го погледна и откри, че в лицето му имаше нещо ужасно мило. Неволно се усмихна.

— Говориш като човек, който от дни не е ял.

Грег поклати глава:

— Говоря като човек, който не е ял от обед и се е занимавал с тежък физически труд — присви очи. — Яде ми се една хубава, дебела, сочна пържола.

— Мислиш ли, че Фредерик има във фризера някоя хубава, дебела, сочна пържола?

— Ти не искаш замразено. Ти искаш прясно.

— В момента бих ял всичко.

— Като например хамбургер? Или пица?

— Тъъ... Почти всичко.

Диандра искаше да го подразни с напомнянето за снощните мъки, ала като чу отговора му, усмивката ѝ угасна.

— Язва, нали? — попита тя тихо.

Той бързо я погледна, моментално нащрек. Ако си мислеше да използва здравето му като довод да му отнеме Сан Франциско, много се лъжеше. Ако трябваше, щеше да отрича, че страда от нещо повече от лошо храносмилане.

Но гласът ѝ бе нежен, очите ѝ загрижени и това докосна нещо дълбоко в него. Грег сви рамене:

— Малка язва. Нищо, което да не може да се овладее със здравословно хранене.

— А снощи прекалихме.

— Аз прекалих — поправи я той. Вината си бе само негова. — Обикновено съм много внимателен, ала снощи беше весело.

Диандра бе съгласна, обаче имаше някои съмнения.

— Струваше ли си болката?

— Да — отсече Грег веднага и дори след като помисли, повтори: — Да. Животът ми е прекалено организиран; всичко е прекалено подредено, програмирано. Ако язвата се дължи на напрежението, какъв по-добър начин да се преборя с нея от това, да се отпусна и да се забавлявам, а снощи направих точно това — погледна я, като почти я предизвикваше да му възрази.

— Добре — каза тя тихо и добави: — Стига да не се нахвърляш всяка вечер на пържено. Как ще ти понесе пържолата?

Той пое по-свободно въздух.

— Чудесно.

— Къде можем да я изядем?

— В Морския клуб, на брега.

Диандра отчаяно огледа ризата и джинсите, които носеше, и фланелата и джинсите на Грег.

— Ще ни пуснат ли?

— Не в този вид — той погледна часовника си. — Но още имаме време.

Лицето ѝ просветна. После се усмихна.

— Идеята не е лоша — опря се на бедрото му и стана от стъпалото. — Съвсем не е лоша — усмивката ѝ стана дяволита. —

Можем да се облечем официално, дълга рокля, фрак — Грег сбърчи нос и тя попита: — А тип градски франт?

— Може би — той се надигна и тръгна нагоре по стълбите. — Или шик, тип кънтри клуб — прокара ръка по гърдите си. — Първо трябва да взема един душ. Чувствам се наистина мърляв.

— Побързай — извика Диандра след него. — Магазинът затваря в шест часа.

Мърляв или не, Грег се чувстваше невероятно весел.

— Ние сме магазинът — заяви той. — Ще отворят заради нас, колкото и да е часът.

Пристигнаха в „Кейси и Йорк“ в пет и четиридесет и пет, така че не се наложи да отворят заради тях. За облекчение и на двамата — с което те се шегуваха — Алекс го нямаше да отбележи тяхното недостойно за внимание появяване. Той си бе тръгнал за днес и бе оставил цял орляк управители да надзирават затварянето.

През тези петнадесет минути Диандра и Грег скитаха из магазина в пълна анонимност. Макар че и двамата бяха идвали тук и преди, никой не бе влизал просто за да се поразходи. Обикаляха от отдел в отдел, разглеждаха разположението, възхищаваха се на витрините, отбелязваха как продавачите се държат с купувачите и сравняваха всичко това със своите магазини.

Въпреки всички недостатъци, които намираха у Алекс, те бяха единомдушни, че той е способен администратор. Магазинът бе елегантен, както подхождаше на мястото му, и изглежда се управляваше добре. Въпреки че някои отдели бяха повече или по-малко застъпени в сравнение с Ню Йорк или Вашингтон, търговията бе организирана точно като за Бостън.

След като приключиха с професионалния оглед, се представиха на управителите и се разделиха, за да си изберат дрехи за вечерта. Двадесет минути по-късно, както се бяха уговорили, се срещнаха до ескалатора на първия етаж.

Диандра бе с копринен костюм с копчета отпред, ала го бе закопчала догоре, за да скрие изумруденото колие. Тъглите на яката елегантно се кръстосваха под брадичката ѝ. На раменете ѝ бе наметнато леко вълнено сако. Бледоморавият цвят на коприната и вълната контрастираше с млечнобялата ѝ кожа и гарвановочерната коса.

Грег носеше габардинен панталон, копринена риза с отворена яка и свободно спортно сако. Изглеждаше много висок, много космополитен, много елегантен... Цветът на ризата му бе почти същият като на костюма на Диандра.

— Великите умове мислят еднакво — реши тя, като забеляза, че в бледоморавото Грег изглеждаше много по-мургав и още по-зашеметяващ от обикновеното.

Отначало той не каза нито дума. Не можеше да откъсне очи от нея — от грациозната ѝ шия, обрамчена от яката, от надигащите се под коприната гърди, от дългите ѝ крака, които изглеждаха още по-дълги с тънките високи токчета, и от леката руменина на страните ѝ. Чудеше се дали в края на краищата идеята да се облекат официално се оказва толкова добра. Бе виждал Диандра официална и преди, но никога досега не му бе действала така и в това бе цялата разлика.

— Надявам се — подзе Грег, после се прокашля и започна отново: — Надявам се, че няма да ни вземат за двойка тайни агенти.

Тя се засмя.

— Изглеждаш страхотно — в ръцете си държеше голям плик на „Кейси и Йорк“, в който бяха старите ѝ дрехи.

— Ти също — той взе плика и го пхна в своя плик, който после праметна през рамо. — Всичко уредено ли е?

Диандра кимна.

— Гладна ли си?

Тя кимна по-енергично.

Без нито дума повече излязоха от магазина и махнаха на едно такси.

Морският клуб се представи достойно — получиха две от най-дебелите и най-сочни пържоли, които някога бяха яли. Ала вниманието им не бе привлечено нито от вечерята, нито от обслужването, нито от изгледа към залива, а един от друг. Въпреки че се познаваха от деца, въпреки че работата им се преплиташе и че се срещаха често, никога досега не бяха седели и разговаряли няколко часа заедно в ресторант, само двамата.

Обсъждаха най-различни неутрални теми — общи познати, „Клетниците“, фондовия пазар. Разменяха си пикантни клюки от „Кейкорп“, после се насочиха към рекламната кампания, която толкова безпокоеше Барт.

Диандра откри, че когато не търсеше как да я жегне, Грег бе най-интересният събеседник, с когото бе разговаряла от години. Той бе интелигентен и отзивчив и въпреки че винаги бе обръщала внимание на различията между тях, тя трябваше да признае, че имаха и много общо.

Мъжът, който цял живот бе смятала за истинско наказание, сякаш бе отлетял на другия край на света. На негово място се бе появил един безкрайно симпатичен мъж. Той ѝ задаваше въпроси, без да се заяжда. Изразяваше своето мнение, без да принизява нейното. Изглежда бе зарязал враждебността си заради доброто прекарване тази вечер.

Диандра се чудеше дали настроението им се бе подобрило заради изпитото вино. Наистина се чувстваше по-добре — по-спокойна, по-малко предпазлива, по-малко отбраняваща се. Това спокойствие не бе съзнателно, то само се бе получило и се самоусилваше. Тя не се бе забавлявала толкова от много, много дълго време. Искаше ѝ се това да продължи.

Бе хубаво, че никой от двамата не спомена за Сан Франциско, нито за техните родители.

И бе хубаво, че носеше колието. Макар и скрито под яката, то бе живо присъствие върху кожата ѝ. Като талисман колието ѝ даваше увереност — и че може да не отстъпи пред Грег, и че е правилно да бъде с него. То ѝ казваше да не гледа бъдещето или миналото, а просто да се наслаждава на настоящето. И Диандра правеше точно това.

Когато стигнаха до десерта, вече непрекъснато се усмихваха. Междувременно бяха пресушили цяла бутилка вино, макар че Грег не можеше да обвини виното за своето лекомислие. Рядко го хващаше. Освен това не само се чувстваше лекомислен, а му бе леко и на сърцето. Виното никога не му бе действало така. Не че би имал нещо против. И лекомислие, и леко сърце бяха за предпочитане пред сексуални желания.

По взаимно съгласие, след като се оказа, че никой от тях не иска десерт, тръгнаха пеша към „Бийкън Хил“. Имаха нужда да се пораздвижат след яденето, а студът във въздуха бе идеалното лекарство за лекомислие — или поне така предполагаха.

Не се оказа така. Докато вървяха весело, хванати под ръка, си спомняха една след друга забавни истории, които трябваше да си

разкажат. Смееха се високо и често, без да ги е грижа, че минувачите се обръщат, изненадани от буйното им веселие. Това само им даваше още един повод да се смеят, след като поредният минувач бе отминал. Никога през съзнателния си живот не се бяха държали по този начин глупаво и имаха чувството, че вземат полагаемото им се.

След като лудуваха през административния център, минаха покрай една денонощна видеотека и Грег безапелационно вмъкна Диандра вътре и настоя да вземат нещо, което да пуснат на видеото на Барт. Тръгнаха от щанд на щанд, като добродушно се препираха какво да изберат. Старателно заобикаляха щандовете, на които имаше нещо еротично, и когато най-накрая взеха един нов приключенски филм, имаха чувството, че са направили правилния избор.

Върнаха се в къщата и отново обуха джинсите, за да се разположат по-удобно пред телевизора. Сценката плачеше за пуканки, ала бяха прекалено преяли, за да хапнат каквото и да било, затова отвориха още една бутилка вино. После седнаха един до друг на пода, опрели гърбове на дивана, изгасиха всички лампи и продължиха да се шегуват през първата половина на филма, който при друг случай би бил трилър.

Сюжетът не успя да ги завладее. Първо Грег откри, че може да каже какво ще се случи, преди да се бе случило, после Диандра обяви, че може да произнася репликите преди героите. Вдигаха тост всеки път, когато се оказваха прави, а бяха прави достатъчно често, така че виното не спираше да се лее, което означаваше, че не чувстваха никаква болка, когато се окажеше, че грешат.

След време на Диандра ѝ се доспа. Тя отпусна глава в скута на Грег, затвори очи и след няколко минути се отнесе. И на Грег очите му се затваряха и не можеше напълно да оцени позата ѝ. Той придърпа възглавниците от дивана, пхна ги под главата си и скоро също заспа. Филмът свърши, без някой от тях да забележи развръзката. Телевизорът автоматично изключи и изпълни тъмната стая с тишина.

Грег се размърда пръв. Бе сънувал еротични сънища и когато се опита да се намести по-удобно, откри обекта на сънищата си от плът и кръв. Главата ѝ вече не бе в скута му, защото по едно време той се бе изтегнал, но се бе сгушила близо до него, праметнала едната си ръка през гърдите му, а другата върху бедрото му.

Със затворени очи зарови лице в косите ѝ. Топлината и ароматът им бяха продължение на неговия сън и то бе толкова приятно, че не направи никакъв опит да се доразсъни. Прокара леко ръка към меката коприна, после наведе глава и я целуна по ухото.

Диандра се размърда. Само главата. Точно толкова, че да му даде по-добър достъп до устните си. Все още почти заспала, реагира инстинктивно на нежността на неговите устни и на топлотата му, като се приближи и към двете. Това бе нейният безмълвен начин да каже: „М-м-м-м, това ми харесва. Хубаво е.“

Грег, сякаш я чу, прокара целувки от ухото към бузата ѝ. Харесваше му гладката ѝ кожа, свежият ѝ аромат, харесваше му, че не трябваше да си проправя път през слоеве грим, за да целуне жената отдолу. Диандра в този смисъл бе чиста. Макар да не можеше да я види в тъмното, знаеше точно какъв оттенък имаше млечнобялата ѝ кожа. Тя бе подканяща, повече от всяка жена, която бе имал или мечтал да има.

За да задълбочи контакта и да си докаже, че е реален, той зарови пръсти в косите ѝ и я задържа, докато устните му покриха нейните. Диандра имаше лек вкус на вино — малко тръпчив, малко сладък. А Грег внезапно бе по-жаден, отколкото преди секунди.

Тя се събуди с приглушен стон. Инстинктивно вдигна ръце, едната към гърдите му, другата към рамото му. Дланите ѝ се опряха, готови да го отблъснат, ала вместо това се вкопчиха в ризата му.

Целувката продължаваше и продължаваше, задълбочаваше се, докато Диандра се окажа също толкова активна, колкото и Грег. Всички остатъци от съня се бяха разсеяли, но все още имаше нещо сънено в срещата на устните им. Бе много ново, много вълнуващо. Бе едновременно най-удовлетворяващото и най-объркващото преживяване в живота ѝ.

Съдба. Това бе единствената дума, която ѝ дойде наум, докато обви ръце около раменете на Грег и се притисна по-близо. Имаше чувството, че бе стигнала до мястото, което ѝ бе предопределено от години, и въпреки че това място бе горещо от страст и в него нямаше нищо спокойно, тя се чувстваше сигурна.

Грег също изпита чувството за нещо дълбоко познато, ала не така умозрително като Диандра. Тялото му бе напрегнато и се молеше за удовлетворение, което само тя можеше да му даде, и с всяка целувка тази нужда се задълбочаваше. Никога по-рано не бе изпитвал такава

отчаяна потребност да се слее с една жена. Винаги се бе мислил за самостоятелен, независим, със завидно самообладание, но Диандра доказваше, че не е бил прав. Чувстваше някаква непълнота и тя бе единствената, която можеше да я допълни.

Обви ръце около нея и силно я притисна към тялото си. Когато дори и този натиск не бе достатъчен, я претърколи и наполовина легна върху нея.

Диандра се изви към него, ръцете ѝ се вкопчиха в косата му, а бедрата ѝ плавно се залюляха в такт с него. Дъхът, който задържаше, излезе като тихи стонове от страст.

За Грег всеки стон бе обещание. Всеки обрисуваше картина на телата им, преплетени както сега, ала голи. След това той простена, изправи се на колене и я издърпа.

Докосваше я навсякъде. Ръцете му бяха собственически, на моменти не съвсем нежни, но винаги възбуждащи. Дрехите ѝ не го спираха. Грег лакомо се нахвърли върху раменете ѝ, гърба ѝ, гърдите и корема, и колкото повече я докосваше, толкова повече искаше тя. Обзета бе от неудържима страст и единственото, което чувстваше, бе невероятна, изгаряща топлина. Когато той я привлече и притисна към себе си, Диандра прехапа устни, за да не извика. Разтреперана отвътре, разтвори бедра и не остави никакви съмнения какво иска.

Бързо започнаха да се събличат. Между бързото си накъсано дишане дърпаха копчета и ципове, смъкваха джинси, изритваха нежеланите дрехи настрани. Едва успяха да разкопчечат ризите си и нетърпението ги победи. Тя легна на килима и след миг Грег проникна в нея.

Диандра извика. Колкото и да бе готова за него, тялото ѝ бе напрегнато. Внезапното му физическо присъствие в нея я стресна. Тя заби нокти в гърба му да го спре, но след по-малко от минута бе изпълнена от топлина и от тази топлина страстта пламна като огън, които тлееше и прещеше между тях, подхранван от бавните му, ритмични движения. Диандра посрещна движенията с бедрата си и се включи в ритъма.

Освобождаването дойде с внезапно избухнали пламъци, които я грабнаха, завъртяха я, докато ѝ се зави свят от удоволствие, после я изхвърлиха в мимолетна безсъзнателност. Тя почти не чу вика на Грег, не усети как той се напрегна, не почувства вълните на удоволствие,

които преминаха през него, ала дълбоко в себе си усети топлината на неговото освобождаване и това ѝ донесе още едно удовлетворение.

Единствените звуци в стаята бяха от задъханото им накъсано дишане. Изпитал най-голямото удовлетворение в живота си, Грег се изтърколи настрани, привлече я към себе си и здраво я прегърна.

Усети момента, в който тя осъзна какво бе направила.

— Не го казвай — прошепна той и я прегърна още по-силно, за да спре пристъпите на угризения, които я пронизваха. Леко повиши глас: — Не го казвай, защото няма смисъл. Това, което току-що се случи, се случи, защото го искахме. Разбира се, можем да го отдадем на виното, на съня или на това колие, което носиш. Но истината е, че и двамата сме големи хора. И двамата сме разумни, мислещи животни и искахме да правим любов. По дяволите.

Диандра отначало не каза нищо, ала изпита неясно облекчение. Грег вдигна ръка и леко я погали по бузата.

— Благодаря — промълви тя най-после.

— За какво?

— Задето не ми се развика... Не ме обвини, че... Не ме нарече... — не успяваше да завърши нито едно от изреченията, въпреки че те всичките бяха почти едно и също. Първата ѝ мисъл, когато дойде на себе си, бе как той ще реши, че и тя е като майка си. След красотата на това, което току-що бяха споделили, щеше много да я заболи от сравнението.

Грег би могъл да върне благодарностите, ала не повече от нея имаше желание да мисли за родителите им, какво остава да ги споменава. Затова я намести в прегръдките си и въздъхна в косите ѝ.

Дълго лежаха така, въпреки че никой от тях не говореше. Грег мислеше, че не може да си спомни някога да е бил толкова доволен... И колко забележително бе това. Като любовница Диандра бе изненада. Бе си я представял много опитна, но не беше. Бе пламенна, ала невинна. Колкото и да бе разгорещена, бе го оставила той да я води, а тя го следваше с готовност и докосването ѝ бе диво възбуждащо, но не и добре заучено. Беше много стегната, което значеше, че от доста време не бе правила любов и това му даваше повод за размисъл. Диандра също имаше повод за размисъл, ала нейните мисли се насочваха в малко по-различна посока.

— Грег? — прошепна тя.

— М-м-м-м?

— Ти нали не си стерилен?

За малко да избухне с възмутената реплика: „Да не се шегуваш?“, когато осъзна колко странен бе въпросът. Внимателно отговори:

— Поне не знам. — После попита: — Защо?

— Защото... Мисля...

Обезпокоен от тревогата в гласа ѝ, той я отдръпна от себе си и се вгледа в лицето ѝ. Но в стаята бе прекалено тъмно.

— Какво има?

— Може да имаме проблем — отрони Диандра тихо и извинително. — Аз не се пазих. Изобщо не вземам мерки да се пазя.

Когато значението на думите ѝ достигна до съзнанието му, Грег ахна — не толкова, защото беше разтревожен, а защото не беше. Невероятно, ала в него отново се надигна желание.

— Периодът рисков ли е? — попита той.

— Средно — отговори тя, като се опита да звучи безгрижно, но не успя да скрие нервността си.

— Лесно ли забременяваш?

— Не знам — проплака Диандра.

Грег моментално я привлече към себе си.

— Няма значение. И да си забременяла, това не е край на света.

— Лесно ти е да го кажеш. Какво те засяга теб?

— Как можа да си го помислиш?

— Хайде, Грег...

— Не, говоря сериозно. Мислиш ли, че ще те хвърля на вълците?

— Като вълците са нашите семейства, които ще започнат...

Той притисна лицето ѝ към рамото си.

— Не го казвай. Моля те. Не тази нощ. Тази нощ е наша и ако от нея се появи дете, то също ще е наше — сниши глас. — Ние ще имаме много красиво дете, Диандра.

Тя простена срещу кожата му.

— Наистина — настоя Грег, като погрешно прие стона ѝ за протест.

— Знам — прошепна Диандра. Изобщо не бе имала намерение да протестира. Мисълта, че може да носи негово дете, ѝ се струваше шокиращо възбуждаща. Осъзна също, че не бе сама. Очевидно това действаше и на Грег. Искаше ѝ се да го докосне, ала ѝ липсваше

смелост, затова опря ръка по гърдите му, плъзна я леко надолу и спря близо до пъпа.

Той замръзна.

— Ди?

Тя не отговори, но устните ѝ върху ключицата му се разтвориха.

— Какво правиш? — попита Грег.

— Не знам. Кажи ми да спра. Това е лудост.

Не ѝ каза да спре. Вместо това свали ризата и сутиена ѝ, смъкна и своята риза.

— Искam този път да знам всичко — прошепна той и преди да бе успяла да му напомни, че увеличават риска всеки път, когато се любят, Грег започна да прави точно това.

Ако първият път бе вихър на гореща страст, този втори път бе изпълнен с подробности. Диандра усещаше всичко — пръстите му върху гърдите си, бавното плъзгане на дланите му по бедрата си, езика му. Усещаше и неговото тяло, как се напрягаше от възбуда, как се свиваше коремът му, когато тя плъзгаше ръка надолу.

Бавно обви крака около кръста му, Грег проникна в нея и пое в устните си нейния вик от удоволствие.

Когато по-късно я отнесе в леглото, последните ѝ мисли бяха не за родителите им или за възможността да е бременна, не и за изумруденото колие, което бе пулсирало с нейното удоволствие, а за това, че Грег я бе пожелал, че Грег бе правил любов с нея. Той бе вътре в нея. Тази мисъл, повече от всичко друго, я изпълни докрай.

ОСМА ГЛАВА

Когато се събуди на следващата сутрин, Диандра се чувстваше странно свенлива. Да спи гола в едно легло с Грегъри Йорк бе едновременно познато и напълно ново. Въпреки че го бе познавала цял живот, никога не го бе познавала по този начин и с първите утринни лъчи реалността на това усещане се стовари върху нея.

Грег или проявяваше невероятно разбиране към нейните чувства, или и самият той ги изпитваше, защото не би могъл да се държи по-добре. Целуна я нежно, подаде ѝ ръка да стане и я заведе в банята, после продължиха с най-нормалните неща — обличане, оправяне на леглото, приготвяне на закуска, сякаш нищо особено не се бе случило предишната нощ. Тя би могла и да се обиди, ако всеки път, когато бе близо до него, Грег не я докосваше — слагаше ръка на рамото или на гърба ѝ, леко я целуваше по бузата, прегръщаше я през кръста, когато искаше да я насочи. Един или два пъти, когато изненадано вдигна поглед, Диандра долови в изражението му предизвикателство, но така и не протестира. Без да го анализира, усещаше, че близостта му ѝ бе приятна.

Имаше страст, ала тя бе укротена от новата нежност между тях. Бяха в мир един с друг, удовлетворени от ситуацията, каквато беше през тези няколко мига, часове, може би дни извън времето — което бе добре, защото след като свършиха закуската и достатъчно дълго си губиха времето със сутрешния вестник, трябваше да стигнат до задачата, за която бяха изпратени.

Заеха се с нея неохотно. Насилиха се да опишат съдържанието на официалната столова, но когато дойде време да минат на дневната, с която, както и с кабинета, и двамата имаха свързани много топли чувства, Грег се дръпна.

— Почивка — оповести той и я вдигна от пода, където бе седнала с бележника, който и двамата бяха намразили.

Диандра изтегли ръката си и не му позволи да я издърпа през вратата.

— Трябва да свършим с това. Вече е четвъртък.

— Знам.

Тя се огледа отчаяно.

— Не сме стигнали и до половината.

Грег я придърпа към рамото си.

— Знам.

Диандра вдигна умолително очи към него.

— Искях в понеделник да съм се върнала на работа.

— Аз също. Обаче имам нужда от почивка — погали я по ръката.

— Хайде, Диандра. Не мога да понасям тази работа. Искам да поиграя тенис. И не казвай, че нямаш екип, защото можем да вземем в спортния клуб. Знам, че играеш... Поне навремето играеше. Почти ме биеше.

В нея веднага се събуди състезателният дух.

— Нали?

— Ала така и не успяваше. Искаш ли да опиташ пак? — за един, както ѝ се стори, безкраен момент бе изгубена в очите му. Той бе нейното минало, но сега бе много повече и това много повече изпращаше през нея горещи потоци удоволствие. Харесваше ѝ тялото му да е притиснато към нейното, харесваше ѝ сладостният му мъжки аромат. Не мислеше за това, че бяха съперници за Сан Франциско, нито че родителите им бяха имали трагична връзка, нито че от години бяха врагове. Мислеше, че се чувства защитена, притежавана и притежаваща. Приятно ѝ бе да знае, че през тези моменти извън времето Грег бе тук. Ако изборът бе да го изпрати сам да плува или да отиде да играе тенис с него, значи изобщо нямаше избор.

Бавно кимна и когато той я възнагради с целувка, тя с готовност би преразгледала избраната от него физическа дейност, ала когато очите ѝ му го казаха, Грег я погледна строго и я изведе навън.

Както и към почти всичко друго, което правеше в живота си, той се отнасяше към играта с усърдие. Но пък Диандра също. Единственият проблем бе, че Грег бе физически по-голям, по-тежък и по-силен от нея и следователно имаше вродено предимство. Въпреки това тя играеше похвално добре. Не успя да спечели нито един сет, ала много се приближи до победата, като в два от трите сета, които изиграха, го принуди да играят повече от минималните шест игри.

Когато отстъпиха корта на следващата група играчи, бяха уморени и потни. Душовете в съблекалнята се справиха с потта, а един спокоен обед в ресторанта на клуба разсея умората. Но когато се върнаха в къщата, отново не кипяха от желание да се заемат с дневната.

— Това, което е нужно тук, е самодисциплина — заяви Грег със стиснати зъби, придърпа един празен кашон до чекмеджето с детските играчки и започна да съобщава имената на игрите, които опаковаше.

По средата на втория кашон Диандра се обади:

— Стой! — скочи от стола си, бръкна в кашона и измъкна играта, която той току-що бе сложил вътре. — Харесвам „богъл“. Хайде да поиграем.

— Аз мразя „богъл“.

— Това е защото не го играеш така добре, както тениса. Обаче бъди честен. Аз играх тенис, както през цялото време знаех, че ще загубя, и играх добре, нали?

— Сама си си виновна, че загуби. Беше толкова заета да гледаш краката ми, че нямаше време да погледнеш към топката.

— Не е вярно!

— Видях те, Ди. Харесва ти как изглеждам по шорти.

Определено ѝ харесваше, ала нямаше намерение да си го признае. На корта се бе старала с всички сили. Е, разсея се един или два пъти, но повече по време на почивките.

— Просто си връщах. И ти ме гледаше.

— И през цялото време се наслаждавах — отвърна Грег със сладострастен поглед. Тя стисна очи срещу изкушението, ала веднага ги отвори, защото той добави: — Добре, ще играя, но при едно условие.

— Какво? — попита Диандра, моментално нащрек.

Грег изправи рамене.

— Който загуби, сваля по нещо от облеклото си.

— Гол „богъл“?! Грег, това е неприлично! Имам предвид... — тя сниши глас до шеговит шепот: — Покерът е едно, ама „богъл“...

— Сигурно ще бъде забавно.

Диандра не можеше да оспори това. От самото предложение започна да усеща вътре в себе си изкусителни тръпки. А може би причината бе в начина, по който стоеше той, толкова самоуверен и

мъжествен. Или може би в начина, по който цял ден я докосваше. А може би все пак в краката му, дълги и стройни, точно колкото трябваше мускулести, точно колкото трябваше космати. Искаше ѝ се да ги пипне, ала те бяха далеч.

— Какво ще кажеш? — попита Грег.

Очите ѝ се вдигнаха от бедрата му към лицето и страните ѝ поруменяха. Малко отвратена от себе си заради собствените си похотливи мисли, се постара да изкупи вината си.

— Ще се съглася да играя гол „богъл“ при едно условие. Който загуби, отговаря на един въпрос.

Сега бе негов ред да застане нащрек.

— Какъв въпрос?

— Всеки, който зададе победителят.

— Всеки?!

Тя кимна.

— Като например съвсем лични неща?

Диандра сви рамене.

Той не бе сигурен, че иска да отговаря на определени лични въпроси. От друга страна, имаше десетина лични въпроса, които искаше да зададе на Диандра. На секундата би се съгласил с нейното условие, ако имаше повече вяра в способността си да спечели.

— Какво има, Грег? — подразни го тя. — Криеш някакви страшни тайни ли? Или те е страх, че ще останеш гол като тояга, преди да съм си свалила и ризата?

— Ти не си толкова по-добра от мен — успокои се той, молейки се да бе вярно, защото вече знаеше, че ще се хване на играта. Щеше да се хване, защото искаше да зададе на Диандра тези въпроси. Рискът да се разкрие си струваше.

— Ще играем ли? — попита тя.

— Ще играем.

Избутаха кашоните настрани и разчистиха място на килима, после отвориха кутията и всеки взе по един бележник и по един молив. Диандра раздруса кубчетата с буквите и ги хвърли, а в същото време Грег пусна часовника и през следващите три минути работиха мълчаливо. Когато времето изтече, тя прочете на глас своя списък и задраскаха тези думи, които бяха намерили и двамата. Преброиха оставащите и победител бе Диандра.

Той бе решил да е също толкова добър партньор, какъвто бе тя на тениса, и не мигна.

— Сега какво, първо дрехите или първо въпрос?

Диандра се страхуваше, че ако бяха първо дрехите, особено в крайните етапи на играта, нямаше да може да се съсредоточи върху въпросите.

— Въпрос — бързо пресметна, че Грег носеше чорапи, риза, джинси и слипове. Четири неща. Това бе всичко. Значи трябваше да измъкне колкото може повече от всяко от тях. След малко попита: — Къде беше преди две седмици в събота вечерта в единадесет и половина?

Той не бе сигурен какво бе очаквал, но във всички случаи не това. Почеса се по брадата и се намръщи:

— Преди две седмици в събота вечерта в единадесет и половина? Наистина ли се предполага да помня?

— Да.

Грег затвори очи и се съсредоточи.

— Ако не отговориш на въпроса — предупреди го тя, — губиш още една игра, което значи, че ще трябва да свалиш нещо друго.

Очите му рязко се отвориха.

— Ти променяш правилата!

— Не, просто ги уточнявам. Отговори на въпроса.

Без да се замисля, той отвърна:

— Преди две седмици в събота вечерта в единадесет и половина си бях в леглото.

— С кого?

— Това е друг въпрос — подчерта Грег. Диандра бе любопитна и това бе добре. Щеше да е добре също и да чуе неговия отговор. — Бях сам.

Не ѝ бяха казали точно това.

— Наистина ли?

— Наистина.

— Защо?

— Какво значи защо? Бях сам, защото исках да бъда сам. Имах тежка седмица, тази вечер трябваше да отида на коктейл на Лонг Айленд и бях изтощен.

— С жена ли отиде на коктейла?

— Отидох с Керълайн Ман — точно това бе чула и Диандра. — Ала с нея сме само приятели. Годеникът ѝ бе на гости при роднините си в Париж и на нея не ѝ се ходеше сама. И двамата спечелихме от ангажимента. Хората решиха, че сме заедно. Това ми спести някои неприятности.

— Искаш да кажеш, от други жени?

— Животът невинаги е лесен за един ерген.

Бе ѝ толкова приятно от това, което ѝ каза за Керълайн, че го подразни:

— Горкичкият!

— Говоря сериозно. Има някои безразсъдни жени, които могат да бъдат истинска напаст. Онази вечер не бях в настроение — той сложи капака на кутията и раздруса кубчетата с буквите.

— Чакай! — извика тя. — Трябва да свалиш нещо. Грег наистина бе забравил. С крива усмивка свали часовника си.

— Часовниците не се броят — възрази Диандра.

— Разбира се, че се броят. Поне — добави той с чувствен тон — винаги са се брояли на гол покер. И освен това, така ще можеш да ми зададеш още един въпрос.

Въпросът, който ѝ се искаше да му зададе точно в момента, бе колко често и с кого бе играл гол покер. Но от мисълта за събличането вътрешностите ѝ се разтреперваха и трябваше да се съсредоточи. Грег отново заразбърква кубчетата.

Буквите паднаха, той махна капака. Тя пусна часовника и се заеха за работа. Когато Диандра спечели и тази игра, Грег зачака въпроса ѝ.

— Какво имаше между теб и Джени Маклайн?

Грег се намръщи.

— Джени Маклайн е моята секретарка.

— Твоята лична секретарка. Чух, че си имал връзка с нея.

— От кого си го чула?

— Няма значение. Вярно ли е?

Той помисли, че е бил на гребена на мълвата. Очевидно бе пропуснал нещо.

— Не, не е вярно.

— Тя е красива млада жена.

— И страхотна секретарка. Освен това случайно е омъжена — погледът му стана по-остър. — Въпреки всичко, което си чула или ти харесва да вярваш, никога не съм имал връзка с омъжена жена. Дори ако оставим настрана моралната страна на въпроса, аз съм много чувствителен, когато става дума за партньорка в леглото. Идеята да я деля с някого ме отблъсква.

Диандра почти видя как се изкривиха устните му под мустациите със същото отвращение, което се четеше в очите му. А към това отвращение бе примесено предупреждение. Чакаше го да каже нещо на тема какво бе очаквал от нея като партньорка в леглото, ала въпреки че отговорът дойде бързо, в него вече нямаше острота.

— В случая с Джени има и още нещо. Тя има шестгодишно дете, което е тежко болно. Трябва да работи, защото двамата със съпруга й имат нужда от пари да плащат за специални грижи за него.

Диандра веднага почувства разкаяние.

— Не знаех — прошепна тя.

— Повечето хора не знаят. Джени така иска. Тя е горда жена и не търси съжаление.

— Но клюките...

— Мисля, че и Джени, както и аз, не е имала представа.

— Ала тя е млада и красива. Никога ли не си се чудил каква би била...

— В леглото? Не. Противно на общоприетото мнение, не гледам на всяка срещната жена като на потенциална любовница. Никога не съм възприемал Джени от тази страна и никога няма да я възприемам така — смъкна единия си чорап и го хвърли настрана.

Диандра погледна към крака му, после към другия, който бе още обут. Когато видя, че Грег не мърда, вдигна очи към него.

— Всеки чорап поотделно?

Той кимна.

— Това ти дава още един въпрос. Помни това.

Тя го помнеше и сигурно това я разсея, защото загуби следващата игра.

Грег отпразнува победата си със самоуверена усмивка, която угасна, когато попита:

— Кой е Макензи Поуст?

Диандра не трепна.

— Знаеш кой е. Уредникът на музея. Работих с него в една кампания за набиране на средства през януари.

— Но кой е за теб?

— Един много симпатичен човек. Много чувствителен. Той ми е приятел.

— Не е женен.

— Не е.

— Гей ли е?

— Поне аз не знам да е.

— Спала ли си с него?

Тя поклати глава отрицателно.

— Защо?

— Защото не искам.

— Защо?

— Защото не ми действа.

— Както аз?

Диандра го погледна и страните ѝ поруменяха. После със свенлива усмивка промълви:

— Предполагам, че няма смисъл да го отричам, нали?

Грег поклати глава. Очите му се плъзнаха по лицето ѝ надолу по шията, спряха се върху намигащото зелено, което се показваше изпод яката на ризата ѝ. Представи си я без нищо, само по колие, и тялото му веднага реагира. Прокашля се.

— Взаимно е — вдигна очи към нейните. — Свали нещо.

Малко разтреперена от огледа, тя стисна устни и преглътна. Грег бе започнал с часовника си, ала Диандра бе оставила своя горе в банята. После той бе свалил един чорап, но тя не носеше нито един, какво остава два. Вдигна ръка към колието, ала не искаше — не можеше — да го свали.

— Това не е честно. Ти имаш повече неща от мен.

Грег доволно сви рамене:

— Ти го знаеше от самото начало.

Всъщност не бе знаела. Бе преброила колко неща имаше за сваляне той, но не бе и помислила за себе си. Нещо повече, не бе смятала, че ще загуби някоя игра.

Отново стисна устни, като този път преди това ги облиза. Нямахте кой знае какъв избор.

Без суматоха застана на колене, разкопча джинсите си, седна обратно на пода и ги смъкна. Ризата покриваше бикините ѝ, ала краката ѝ бяха голи. Диандра ги подви под себе си.

— Студено ли ти е? — попита той подигравателно.

Тя поклати глава и посегна към кутията с кубчетата, разклати ги и ги изсипа. Грег включи часовника и започнаха.

Бе ѝ се случвало по време на семейни ваканции да играе „богъл“ часове наред, така че съвсем не бе новак. Знаеше какви думи да търси и лесно можеше да разпознае и сложно разположени кубчета.

Тези не бяха сложни. Удобното разнообразие от гласни и съгласни щеше да ѝ даде достатъчен брой трибуквени, четирибуквени и петбуквени думи. Ръката ѝ сякаш не спираше да пише, но когато времето изтече, списъкът ѝ не бе толкова дълъг, колкото бе очаквала.

Списъкът на Грег бе много по-къс.

Диандра с облекчение остави молива и попита тихо:

— Имаш ли напоследък сериозна приятелка?

Не бе любопитна, бе несигурна, почти сякаш не искаше да зададе този въпрос, ала имаше нужда да знае отговора. От това Грег се почувства по-добре.

— Не. Нищо сериозно.

— Защо?

— Трудно се намират жени за сериозна връзка.

— Коя беше последната, с която си имал отношения?

— Какви, сексуални или връзка?

Тя се поколеба само за миг.

— И двете.

— Корин.

— След Корин мина доста време — забеляза Диандра, изненадана, че след това не бе имало никоя. — На мен Корин ми харесваше.

— На мен също.

— И какво стана?

— Тя започна да ме задушаваш.

Лошо бе подбрал думите. Диандра реагира с бърз сарказъм:

— Заплашила е свободата ти. Трябвало е да се внимава.

— Не беше така, както го изкарваш. Тя започна да ме натиска за брак и семейство, а аз не бях готов.

— Не беше готов?

— Не го исках. Не и с нея. Ние не бяхме един за друг.

— Но в леглото не беше зле.

Той объркано насочи поглед през прозореца.

— Защо трябва да свеждаш всичко до най-малкия общ знаменател? — погледна я осъдително. — Да, в леглото не беше зле. Не просто не беше зле, беше наистина хубаво. И добре се разбирахме няколкото вечери седмично, които прекарвахме заедно. Ала не можех да помисля, че ще остарея с нея, а нали точно това е бракът.

Диандра нямаше какво да отговори. Бе изненадана, че Грег мисли за неща като остаряване. Бе още по-изненадана, че мисли за остаряване с някоя жена. Бе смятала, че той не би имал нищо против някой и друг флирт от време на време. Толкова години бе свободен, че според нея щеше да му е трудно да се задоми.

Все още мислеше какво да каже, когато Грег с кавалерски жест събу другия си чорап, захвърли го и я погледна очаквателно.

— Един по един чорапите — измърмори тя и размърда голите си крака. — Наистина много евтино минаваш.

Той се засмя, сви рамене и посегна към кубчетата. Диандра отново спечели.

— Разкажи ми за спалнята си — пожела тя.

Грег тъкмо се чудеше за коя клюка ще го разпитва. Не бе предполагал, че ще е любопитна за стаята му.

— Просто спалня. Какво мога да кажа?

— Хубава ли е?

— Предполагам. Професионално обзаведена, като твоята. Не съм обръщал голямо внимание на подробностите.

— Защото си зает е друго, когато влезеш там?

— Не — обясни той внимателно, — защото когато влизам там, обикновено съм изтощен, а когато сутринта се събудя, много бързам.

— Кога си лягаш?

— След новините.

— Вечерите, когато си вкъщи. А когато си навън?

— Не съм толкова често навън.

— Колко често?

— Един или два пъти седмично. Най-вече по работа. А ти?

— Същото. Голяма ли е спалнята ти?

— Достатъчно голяма, за да се събере легло, два скрина и един стол.

— Голямо легло?

Грег кимна.

— А какви са цветовете?

— Тъмносиньо и сиво. Това е просто стая. Наречи я хубава модерна, шик или както още искаш, но е просто една стая. Малко студена, ако питаш мен.

Диандра искаше да го попита дали някога не бе мислил да я стопли, ала в момента тя самата имаше желание да бъде стоплена, а това щеше да стане, когато спреше да говори.

Затова спря да говори. Погледна Грег право в очите и зачака.

Едно по едно той разкопча копчетата на ризата, свали я и я пусна на килима.

Диандра спря поглед на гърдите му. Бяха широки и обилно изпъстрени с къдрави тъмни косъмчета. Раменете му над тях бяха прави и силни, с гладка кожа и оформени твърди мускули. Кръстът му бе тънък, бедрата дълги и стройни.

Когато отново вдигна очи към лицето му, тя дишаше малко учестено.

— Добре ли си? — попита Грег дрезгаво.

Диандра кимна. Твърде късно осъзна, че не бе добре. Загуби следващата игра.

— Кой беше първият ти любовник? — попита той. Бе се чудил. Осъзна, че от години се бе чудил.

— Всъщност не те интересува — промълви тя малко притеснено.

— Интересуваме.

Диандра се поколеба.

— Наистина няма значение.

— Обаче това е моят въпрос.

— Не е свързано с нищо.

— Нищо от нещата, които говорим, не е свързано с нищо. Обаче аз спечелих. Отговори на въпроса.

Тя за момент го погледна, после отвърна очи и каза:

— Томи Нолън.

— Моля?

Диандра отново го погледна и произнесе по-ясно:

— Томи Нолън.

Грег бе изненадан. Бе и малко обиден, макар че нямаше право да бъде. По едно време Томи Нолън беше един от най-добрите му приятели. Заедно учеха в началното училище и макар пътищата им да се разделиха, когато отидоха в колеж, все още се срещаха от време на време. Очевидно в един от тези моменти Томи бе срещнал и Диандра.

— Томи Нолън — повтори той тихо и малко сухо. — Добрият стар Томи.

Тя сви рамене. Чувстваше се неловко.

— На колко години беше?

— На двайсет и три.

Очите му се разшириха.

— Толкова много?! Искаш да кажеш, че докато си завършила колежа, си била девствена?

Диандра вдигна глава.

— Да има нещо лошо в това?

— Не, не, просто съм изненадан — напълно бе очаквал, че бе загубила девствеността си на седемнайсетгодишна възраст. Двайсет и три бе забележително. — Защо Томи?

— Томи наистина ми харесваше.

— На мен също, но не съм спал с него.

— Радвам се да го чуя.

— Не мога да повярвам, че ти си спала.

— А защо не?

Грег сви рамене.

— Томи беше мой приятел.

— Трябваше ли да не го харесвам, защото не харесвах теб?

— Не, може би точно наопаки. Може би си тръгнала с него напук на мен.

Тя изсумтя:

— Глупости! По това време вие двамата не бяхте толкова близки. Нямаше откъде да разбереш какво става между него и мен, така че ако съм искала да те ядосвам, нямаше да се получи.

Грег се замисли и тъжно повтори:

— Томи Нолън... Никога нямаше да ми дойде наум — точно тази тъга я трогна.

— Правиш от мухата слон — забеляза Диандра. — С Томи ми беше спокойно. Той донякъде ми беше почти като роднина. Беше висок и красив, амбициозен, интересен. Много ми приличаше на теб.

— Затова ли го направи? — попита Грег импулсивно. Въпросът отекна в съзнанието ѝ и тя загуби ума и дума.

Мисълта, че Томи може да ѝ е харесвал, защото ѝ е напомнял за Грег, никога не ѝ бе минавала през ума. Това беше безсмислено. Толкова не харесваше Грег.

Обаче пък никога не ѝ бе минавало през ума и че сега ще бъде с Грег, а когато се опита да си спомни всичко, които не бе харесвала в него, се почувства обърквана. Прекалено много неща се бяха случили прекалено бързо. Трябваше ѝ време да помисли.

Наведе глава, притисна пръсти към слепоочията си и затвори очи.

— Диандра?

Тя вдигна поглед.

Погледът му красноречиво се спусна към ризата ѝ.

Играта. Диандра си спомни за играта и я обзе вълнение. С леко треперещи ръце разкопча ризата си и я пусна да падне от раменете ѝ.

Сега Грег бе този, който се разтрепери. Тя бе красива, толкова красива. Седнала срещу него с подвити под себе си крака, само с дантелени бикини, сутиен и изумрудено колие, бе достойна за гледане картина. Кожата ѝ бе гладка и млечнобяла, ръцете и краката ѝ грациозни. Крехкото ѝ тяло имаше най-женствените извивки. Не би могла да бъде по-секси, дори ако бе чисто гола.

Той се прокашля.

— Е?

Диандра кимна.

Грег с усилие насочи погледа си към кубчетата. Раздруса ги по-силно, отколкото бе нужно, после сам пусна часовника. Този път буквите се бяха наредили много неудобно. Той успя да състави няколко думи, после изви глава да погледне буквите от друг ъгъл. Когато времето свърши, бе сигурен, че бе написал рекордно малък брой думи. Тя не се бе справила много по-добре, ала въпреки това печелеше.

— За какво мечтаеш? — попита Диандра тихо. Според Грег това бе най-личният въпрос, който досега му бе задавала. Тя си имаше мнение за неговите мисли и когато ставаше дума за това, той бе

уязвим. Но и Диандра изглеждаше уязвима, както седеше по бикини и сутиен и чакаше отговор. Изумруденото колие окуражаващо премигна и му даде последния тласък да заговори.

— Мечтая да успея — подзе Грег. — Искам да се справя добре с компанията.

— Това вече го знам. Кажи ми нещо друго.

— Искам да успея не само в компанията.

Тя леко се намръщи.

— По какъв начин?

— Почти петнадесет години компанията е моят живот. Това не е здравословно. Искам да го променя.

— Как?

Той се поколеба. Можеше за минута да свали дрехите си, да се разголи пред очите ѝ. Да разголи мислите си бе по-трудно. За част от секундата се зачуди дали би имал смелостта да го стори. После осъзна, че ако не го стори, ще е истинският губещ в играта.

— Искам семейство — продължи Грег. — Искам да мога вечер да се връщам вкъщи при жената, която обичам. Искам децата, които ще имаме, и искам да съм до тях, когато растат — замълча, стисна замислено устни и погледна надолу. — Мечтая си да лежа на ливада в топъл летен ден. Жена ми е в прегръдките ми и гледаме как нашите деца играят — сви рамене, без да вдига поглед. — Мечтая да седя край топлия огън през студената зима. Пак същото — жена ми в прегръдките ми, децата играят — вдигна очи. — Искам дом, който да ми е убежище от света, и искам да знам, че никой и нищо не може да ми го отнеме.

Потокът на думите му пресекна също толкова бързо, колкото бе започнал, и остави Диандра със заседнала в гърлото ѝ буца. Тя и за секунда не се съмняваше, че той говори искрено. Доказателство за това бе сърцераздирателният му поглед. Това, което не можеше да разбере, бе защо никога не го бе познавала откъм тази му страна, защо никога не си го бе представяла. Сигурно бе прекалено заета да се кара с него, за да се замисли защо Грег правеше това, което правеше. Бе прекалено заета да търси лошото, за да види хубавото.

Усети как в очите ѝ напират сълзи и отвърна поглед. Ала той забеляза. Почувства тези сълзи като отломки от болка дълбоко в душата ѝ.

— Диандра?

Тя вдигна ръка. Имаше нужда от тази минутка, за да се овладее. Грег седна на колене до нея и протегна ръка да докосне бузата ѝ.

— Какво има?

Диандра поклати глава, пое дълбоко въздух и вдигна очи.

— Няма нищо.

— Ти почувства нещо.

Тя кимна и много тихо каза:

— Твоите мечти не са много по-различни от моите. Не е ли смешно? И двамата в службата си имаме положение, достойно за завист, но въпреки това искаме още нещо. Докога, как мислиш? Ако намерим убежище, и тогава ли ще искаме още нещо?

— Не мога да си представя какво бих искал след това.

— Аз също — Диандра неуверено пое дъх. — На моменти обаче ми се струва невъзможна мечта. Мислиш ли, че някога ще стигнем там?

Той не знаеше отговора, ала нещо странно току-що го бе озарило. Когато описваше мечтата си на Диандра, тя бе жената в нея. Диандра подходеше на неговата мечта. Погледна я и изведнъж я пожела на безброй различни нива.

Не бе способен напълно да разбере какво означаваше това и избра едно от тях, което му бе най-ясно. Наведе глава, целуна я леко по устните, после седна на пети и посегна към ципа на джинсите си.

Тя затаи дъх. Грег свали ципа, изправи се и смъкна джинсите по бедрата си, измъкна единия крак, после другия. След това се върна да седне на килима, но преди това Диандра бе научила две неща. Първо, че той изглеждаше чудесно само по тесни бели слипове. И второ, че бе възбуден.

Очите ѝ бързо се вдигнаха към неговите.

— Не можеш да си изненадана — смъмри я Грег.

Тя кимна и също толкова бързо поклати глава.

— Ти винаги можеш да ме изкараш от кожата ми повече от всяка друга жена, която познавам — добави той.

Това бе едно от тези твърдения, които в миналото биха я предизвикали гневно да отговори. Сега обаче Диандра премълча. Мина ѝ през ума, че иска да го изкара от кожата — и емоционално, и

физически. Това я развълнува и сигурно затова загуби следващата игра.

— Разкажи ми една своя фантазия — заповяда Грег с пулсиращо нисък глас.

Тя преглътна.

— Каква фантазия?

— Сексуална.

— Нямам такива.

— Разбира се, че имаш. Не ставай глупава. Ако ми разкажеш за твоите фантазии, аз ще ти разкажа за моите.

— Нямам такива.

— Всеки има сексуални фантазии.

Диандра поклати глава:

— Не и аз.

— Хайде, Ди, ти си като огън в ръцете ми. Ти си много страстна жена.

— Никога не съм мислила така за себе си — видя недоверчивия му поглед и добави: — Аз съвсем не съм толкова опитна, не можа ли да разбереш?

Сега като си помисли, можеше. Реакциите ѝ към него бяха невинни. Тя го бе следвала, по пътя бе набираща смелост. И въпреки това бе много страстна жена.

— Със сигурност си си представяла разни сексуални неща.

Диандра отново поклати глава:

— Знам, че ако си ги представя, ще ги поискам и ако не мога да ги получа, ще ми бъде неприятно.

Тя говореше за миналото си и той трябваше да е глух, за да не го чуе. Можеше да се обзаложи, че в неговите прегръдки би могла да реализира всяка фантазия, която пожелаеше.

— Мисля, че просто се срамуваш — подразни я Грег, ала не продължи да настоява, защото умът му вече бе другаде. Диандра бе загубила играта. Още една дреха трябваше да си отиде. — Сутиенът — прошепна той и сведе поглед към дантелата. — Свали сутиена.

За минута тя не помръдна. После ръцете ѝ се срещнаха на закопчалката отпред. Разкопча я, разтвори сутиена и смъкна презрамките от раменете си. Въздухът върху голата ѝ кожа хладнееше, но Диандра бе толкова разгорещена отвътре, че почти не забелязваше.

Грег направо го побиха тръпки. Не бе сигурен колко още би издържал да гледа как Диандра се съблича дреха по дреха. Ако бе помислил, че тя бе секси по сутиен и бикини, трябваше да измисли нова дума, за да опише как изглеждаше сега. Бе седнала скромно, извила грациозно колене на една страна. Брадичката ѝ бе леко наведена и косите ѝ падаха върху лицето. Раменете ѝ бяха изправени и определено царствени заради изумруденото колие, което пулсираше около шията ѝ, а под него бяха гърдите ѝ. Твърди и красиво заоблени, те белееха като алабастр в меката светлина на угасващия ден, която се процеждаше през прозореца.

Ако не бе човек със самообладание, би се нахвърлил върху нея тук и сега. Ала играта не бе свършила.

— Още ли си добре? — прошепна той. Почти му се искаше Диандра да поклати глава, за да може да я грабне в прегръдките си.

Тя кимна. Играта бе стигнала почти до края. Още един рунд, и един от тях щеше да бъде гол. Диандра откъсна очи от него и се съсредоточи върху кубчетата с букви.

Никой от тях не бе във форма. Но пък и никой от тях не се бе съсредоточил върху играта. Когато тя успя да събере десет точки повече от Грег, сякаш вече не се интересувахе от победата.

— Последен шанс — предупреди я той тихо, докато чакаше въпроса ѝ.

— Твоята фантазия — промълви Диандра беззвучно. — Искам да знам твоята фантазия.

— Имам повече от една.

Гласът ѝ спадна до шепот.

— Разкажи ми най-еротичната.

Шепотът ѝ го изгаряше. Вече бе болезнено възбуден, а тя искаше да ѝ разкаже най-еротичната си фантазия. Би се разсмял, само дето във фантазията нямаше нищо смешно. Нямаше нищо смешно и в това, да я разкаже на Диандра. Никога досега не бе споделял с жена най-интимните си мисли. Бе многозначително, че бе на път да ги сподели с Диандра.

— Представям си — започна тихо, — че съм затворен в една стая с жена, която не познавам. Не мога да я видя, защото е нощ и в стаята е тъмно като в рог. Животът ни е в опасност. Имаме нужда един от друг, за да оцелеем, което означава пълно доверие, ала единственият начин

да изградим това доверие е като правим любов — гласът му стана понисък и по-дрезгав. — И ние правим любов. Правим любов отначало по традиционните начини, после по по-чувствени начини, после по по-рисковани начини. Аз все още не мога да я видя, но ръцете и устните ми я познават. Тялото ми я познава. Тя е топла и нежна, малко авантюристка и аз си я представям много красива — замълча и добави тихо: — Доверявам ѝ дори живота си.

— Обичаш ли я? — чу се Диандра да пита.

— Това е само фантазия.

— Ала обичаш ли я?

— Вярвам ѝ. Предполагам, че бих я обикнал, ако имах този шанс, но фантазията винаги свършва прекалено бързо.

— Тъжно — прошепна тя.

Ала Грег вече не мислеше за фантазията. Той мислеше, че тялото му болезнено желаше Диандра и точно в момента отчаяно имаше нужда от нея. Прекалено възбуден, за да позволи на гордостта да го спре, смъкна слиповете и ги хвърли настрана. После, пулсиращ от сърцето до слабините, седна на пети и зачака тя да направи следващия си ход.

Диандра не можеше да откъсне очи от него. Никога не бе виждала толкова прекрасен мъж и знаеше, че никога няма и да види. Грег бе възплъщение на мъжествеността в най-добрата ѝ форма. Той бе Грегъри Йорк и я желаше, желаше я по много красив начин.

В нея избухнаха диви емоции. Тя се надигна и прекоси малкото разстояние, което ги разделяше. Допря пръсти до устните му, плъзна ги внимателно вътре, изтегли ги и едва тогава устните ѝ покриха неговите. Влажните ѝ пръсти се спуснаха надолу по тялото му, затвориха се върху него и започнаха нежно да го гаят.

— Искам те, Грег — прошепна в устните му. — Прави любов е мен, както си я правил с нея. Вярвай ми така.

Той я желаше повече, отколкото бе желал каквото и да било досега. Опита се да укроти страстта си, като я прегръщаше леко, но докосването на зърната ѝ до гърдите му го довърши. Когато устните му взеха нейните, вече нямаше сдържане. Докато страстта му стана нейна, доверието бе горивото, което ги изстрелваше все по-високо и по-високо в нощта.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След такава дълга и бурна любовна нощ Диандра би трябвало на следващия ден да спи до обед. Обаче още в зори вече бе будна. Лежеше тихичко до Грег и се чудеше как ще се справи с факта, че бе влюбена.

От една страна, това бе логично. Съдбите на семействата им бяха сложно преплетени.

От друга страна, нямаше никаква логика. Тя години наред бе мразила първо Грег, после и баща му. Вярно е, че сега виждаше Грег в друга светлина. Но не мислеше, че някога би простила на баща му и това нямаше как да не бъде ябълката на раздора между тях.

И после, работата. Двамата с Грег бяха вицепрезиденти в една и съща корпорация, ала бяха и съперници за магазина в Сан Франциско.

И всичко това, преди да се бе замислила за неговите чувства към нея. Диандра го обичаше, но дали той я обичаше? Никога не ѝ бе казал тези думи, въпреки всичко, което бяха правили предишната нощ. А бяха правили много неща. Тя не си бе представяла, че двама души могат да правят онова, което бяха правили те. Дори сега, като си го спомнеше, се изчервяваше. Ала дали я обичаше?

Внимателно обърна глава да го погледне. Грег лежеше по гръб, дълбоко заспал, косата му бе разрошена, а лицето му спокойно. През изминалите часове това лице ѝ бе станало познато почти колкото собственото ѝ, и още по-скъпо.

Изпитваше смътно чувство за нереалност. От четири дни бяха затворени тук, за да свършат заедно нещо, което никой от тях не искаше да свърши. Нормалният им живот сякаш бе останал на другия край на света. Бяха в нещо като затвор и следователно по-уязвими, отколкото биха били нормално.

Ръката ѝ се вдигна към изумруденото колие. Сигурно за стотен път от понеделник насам се замисли за силата му. Не то я бе накарало да се влюби в Грег. Това Диандра бе сторила сама. Но колието бе създавало силовото поле, в което се бе движила. Щеше ли да се разпадне

това силово поле, щом махнеше колието? Щяха ли да угаснат чувствата ѝ към Грег?

Не знаеше отговорите на тези въпроси, нито на другите, възникващи от спокойствието, което намираше в прегръдките му. Бъдещето даваше такива обещания... И в същото време никакви обещания. Имаше чувството, че отново бе в онзи лабиринт от чимширени храсти, изгубена и объркана, без да знае накъде да завие.

Тя внезапно осъзна, че най-много имаше нужда да се върне на позната почва. Имаше нужда не само да помисли, а и да помисли при нормални обстоятелства. Имаше нужда да погледне на случилото се откъм света, който познаваше, с надеждата, че ще намери в него някакъв смисъл.

Това означаваше да си тръгне. Самата мисъл за това отвори в нея празнота, ала това ѝ се струваше единственият начин. Не можеше да разсъждава нормално, докато Грег бе наоколо, и макар че в това имаше нещо красиво, то бе и плашещо. Той имаше над нея някаква власт, винаги бе имал, винаги щеше да има. Диандра трябваше да знае точно колко бе уязвима.

С един последен сърцераздирателен поглед към него тя изпълзя тихо от леглото и се върна в стаята си, облече деловите дрехи, които бе носила в понеделник, и събра няколкото неща, които бе донесла. После на пръсти слезе в хола. Спря пред камината, наведе глава и затвори безмълвно очи с надеждата, че постъпва правилно. С треперещи ръце свали изумруденото колие, притисна го за момент към бузата си и го остави в кутията му. После бързо, преди да бе размислила, излезе в студения утринен въздух.

— Защо, по дяволите, го направи? — ревеше в слушалката Грег по-късно същия ден. — Смятах, че снощи сме постигнали нещо. Как мислиш се почувствах, когато се събудих и видях, че си заминала? — изсумтя. — Дотук с доверието. А какво ще кажеш за уважението? Дори не си си направила труда да оставиш бележка. Не си ли помисли, че ще се тревожа? Предположих, че си отишла направо в службата, но не. Не си се върнала и вкъщи. Няколко часа въртя този номер. Къде, по дяволите, си била? — преди да бе успяла да отговори, той отново избухна: — Мислех, че сме изяснили някои неща, ала съм се лъгал. Ти

сигурно още мислиш, че съм безчувствен дръвник, щом си решила, че ще те оставя да си отидеш без една дума. Аз се разтревожих, Диандра! — изсмия се грубо. — Но предполагам, че това за теб няма никакво значение. Ти си просто егоистка, както винаги. Избяга оттук, защото не можеше да приемеш това, което се случваше. Може би си мислеше, че аз ще започна да предявявам претенции към скъпоценното ти време. Толкова ли ти е противна идеята за вярност? Или всичко е било заради Сан Франциско? Или — продължи Грег с леден тон — това е твоята перверзна идея за отмъщение? Будалкаш ме, докато се хвана на въдицата, после ме зарязваш? Приятно ли ти беше така да изчезнеш? А? Отговори ми, Диандра!

Ала тя не можеше. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, а в гърлото ѝ бе заседнала огромна буца, от която не можеше да произнесе нито звук.

Той нямаше този проблем.

— Е, нека ти кажа нещо, миличка. Тази игра се играе от двама. Ти може и да си ми доставила най-голямото удоволствие в леглото от месеци насам, но не си единствената жена в града. Съвсем не — връзката рязко прекъсна.

Диандра още една минута държа слушалката до ухото си, после я остави бавно да падне край бузата и шията ѝ върху гърдите. Наведе глава и заплака. Притисна слушалката към болката в гърдите си и когато това не помогна, започна да се клати напред-назад. Болката не спираше, не спираха и сълзите.

В живота ѝ бе имало повече случаи, отколкото би искала да преброи, когато се бе чувствала сама. Най-отдавна беше, когато искаше майка си, ала майка и я нямаше. Имаше моменти в колежа, когато най-много от всичко бе искала да е обвързана с мъж, който е обвързан с нея, но подходящият мъж така и не се появи. Затова тя завърши, получи добра диплома ѝ се зарови в „Кейкорп“. Дори и тогава, след дългите дни в службата, много често се връщаше у дома и се чувстваше празна като своя апартамент.

Ала никога не се бе чувствала по-самотна, отколкото в момента.

Не знаеше колко бе държала онемялата слушалка в ръката си. Постепенно спря да плаче и продължаваше да стои, без да знае къде да отиде и какво да направи. Най-накрая, като усети, че ѝ става студено, остави слушалката, отиде в спалнята и се пхна под завивките. Там,

свита под копринените чаршафи и ръчно тъканото одеяло, плака, докато заспа.

Още в събота сутринта, след като реши, че животът трябва да продължи, Диандра отиде на работа. Кабинетът ѝ си беше както го остави в понеделник, само дето върху бюрото ѝ се бе натрупала купчина документи. Тя разсеяно ги прелисти, отдели няколко да ги прегледа по-внимателно и през следващия час гледа през прозореца. Бе доволна, че секретарката ѝ я няма да я гледа как мързелува. Сигурно щеше да я помисли за болна.

Отчаяно влюбена бе точният израз, въпреки че Диандра се опитваше да не се задълбочава в това. Когато не успя да се съсредоточи върху документите на бюрото си, отиде да пазарува — не в „Кейси и Йорк“, а в малките бутици в Джорджтаун.

Съботните тълпи бяха умерени, по някакъв начин успокояващи, тъй като ѝ осигуряваха анонимност, по друг начин разстройващи, защото бяха почти изцяло съставени от хора на двойки или в по-големи групи и я караха да се чувства още по-самотна. И въпреки това бяха по-малкото зло. Не ѝ се връщаше сама в апартамента.

Три пъти мина покрай телефонни автомати. Три пъти прехапа устни и мълчаливо обмисля дали да се обади.

Първия път си помисли за купона, който организираше една приятелка във Вирджиния. Бе поканена и бе отказала много преди да отиде в Бостън; просто защото ѝ беше омръзнало от купони. Чувствата ѝ не се бяха променили.

Втория път си спомни за Антъни Адамс. Той ѝ беше само приятел, а тя имаше нужда от приятел. Но той щеше да ѝ задава въпроси, на които тя нямаше да иска да отговаря. Освен това, приятел или не, имаше чувството, че няма да е честно да изтича при Антъни.

Третия път помисли за Грег. Този път се обърна, защото знаеше, че той нямаше да се зарадва на обаждането ѝ. Грег нямаше високо мнение за нея. Само щеше да си навлече неприятности.

Докато вървеше, ръката ѝ току се вдигаше към шията. Веднъж една продавачка в магазин за бельо дори я погледна разтревожено, сякаш очакваше да умре от задушаване и Диандра реши, че сигурно изглеждаше толкова зле, колкото се чувстваше. Знаеше, че бе абсурдно,

ала се чувстваше като одрана. Изумруденото колие бе станало част от нея и като го бе свалила, след него бе останала отворена рана.

Накрая, просто защото вече нямаше сили, си отиде вкъщи и като никога прекара вечерта пред телевизора. Там заспа, там се събуди. Сърдита на себе си, на Грег, на света, измъкна джинсите от чантата, която така и не бе разопаковала, навлече един пуловер, обу си гуменките и излезе да се поразходи из Вашингтон като турист.

Бе толкова самотна. Това я изненадваше, защото бе прекарала с Грег само четири дни, но все си спомняше нещата, които бяха правили заедно, и самотата ѝ ставаше все по-голяма. Единствената ѝ надежда бе, че когато се върнеше на работа в понеделник, когато кабинетът ѝ се напълнеше с хора, които непрекъснато влизат и излизат, щеше да се почувства по-самоуверена. Поне тогава щеше да успее да се справи със самотата си. Винаги досега бе успявала. Сигурно щеше да успее отново да го стори.

Когато се върна на работа в понеделник, кабинетът ѝ наистина бе пълен с хора, които непрекъснато влизаха и излизаха, ала те не облекчиха болката ѝ. Въпреки че се отнасяше професионално към всички, това бе всичко, което получаваха те от нея. Сърцето ѝ бе другаде.

Към края на деня започна да се чуди дали нещата някога ще бъдат същите. Светът ѝ се струваше едноцветен. Изобщо не можеше да намери в себе си ентусиазъм за нищо.

Изпита почти облекчение, когато разяреният Барт се обади да ѝ нареди следващата сутрин да бъде в Палм Бийч. Не ѝ каза никакви подробности и почти не ѝ разреши да продума. Показа ѝ ясно, че трябва да е там, без да задава въпроси.

Тя отиде. Летеше и мислеше, че макар само преди десет дни да бе предприела същото пътуване, сега тези дни ѝ се струваха повече от година. Спомнила си за предишното пътуване, почти очакваше да завари Грег в апартамента на Барт. Когато не го видя, изпита едновременно облекчение и разочарование.

И двете чувства се оказаха преждевременни. Диандра просто бе пристигнала преди него. Половин час по-късно и само няколко минути след като намръщеният Барт дойде при нея в градината, Грег се появи като буреносен облак.

— Дано да има за какво да ме викаш, Барт — изръмжа той, твърде погълнат от собствения си гняв, за да забележи колко ядосан бе Барт. — Прекаляваш.

Барт повиши глас, доколкото му позволяваха възрастта и стилът:

— Ще прекалявам колкото желая, господине. Аз искам някои въпроси и ги искам сега — погледът му прескочи от Грег към Диандра и обратно. — Какво стана?

Диандра страдаше прекалено много, за да му отговори. Достатъчно бе, че виждаше Грег, а сърдитият му поглед бе като нож в раната.

— Това, което стана — кипна Грег, — е, че ти ни изпрати да свършим твоята мръсна работа. Ти не искаше да се занимаваш с всичко това...

— Не те питам за къщата — прекъсна го Барт и рязко махна със съсухрената си ръка. — Пет пари не давам за къщата. Какво стана с колието?

Грег погледна към Диандра и после отново към Барт.

— Нищо не е станало с колието. Оставихме го на камината, точно където го намерихме.

— Но то трябваше да действа! — възмути се Барт. — Трябваше да действа като амулет! — погледна към Диандра. — И въпреки това ти в петък рано сутринта си избягала... — погледът му се насочи към Грег. — А ти си заминал същия следобед и цяла събота и неделя никой от вас не се е обаждал на другия, а вчера на работа и двамата сте били като убити.

Диандра започваше да идва на себе си. В това, което приказваше Барт, имаше нещо странно, достатъчно странно, за да притъпи временно болката ѝ.

— За какво говориш? — попита тя предпазливо.

— За колието! — извика той и се разкашля.

Диандра хвърли един разтревожен поглед към Грег, прехвърли се на съседния стол и хвана ръката на Барт.

— Успокой се, моля ти се. Каквото и да се е случило, не си заслужава да се задавиш.

Барт пое въздух, отново се закашля, пое въздух втори път, после трети път. Изглежда се успокояваше само със силата на волята. И наистина, когато отново заговори, гласът му бе почти равен:

— Това колие е част от комплект, който се нарича „Изумрудите на Монклер“.

Диандра погледна въпросително към Грег, а той погледна въпросително към нея. Барт обясни:

— Шарл дьо Монклер е бил френски благородник. Според легендата той си загубил ума по една жена, откраднал я от могъщия дук, за когото била сгодена, и я завел в едно усамотено имение. Подарил ѝ изумрудите като символ на безсмъртната си любов. Те се предавали от поколение на поколение до Френската революция, когато тяхната праправнучка избягала в Америка. Там, за да оживее, тя била принудена да продаде бижутата едно по едно.

Приказката свърши. Ехото от вълните, разбиващи се в брега, изпълваше стаята, ала Диандра не ги чуваше. Сърцето ѝ биеше прекалено силно.

— Как се сдоби с колието? — попита тя.

— Купих го от един приятел, колекционер. Той каза, че то е като стрелата на Купидон. Уверяваше ме, че ще подейства.

Диандра преглътна.

— Как ще подейства? Какво трябваше да направи?

Барт още повече свъси вежди.

— Да ви събере вас двамата! — видимо бе раздразнен, че не го бяха разбрали. — Вие сте родени един за друг! И слепец ще го види. Подхождате си и физически, и интелектуално. Имате общи професионални интереси. Никой от вас не се е женил, защото няма никой друг, от който можете да получите удоволствие за парите си. Вие сте най-доброто, което са постигнали тези две семейства от години насам. Трябва да бъдете заедно. Обаче сте толкова дяволски твърдоглави, че не можете сами да го разберете.

— И затова реши да ни дадеш един тласък — отрони слисано Диандра.

Грег бе ужасен.

— И затова измисли тази глупост, за да ни подхвърлиш колието?

— Не беше глупост — възрази Барт. — Къщата все някога трябваше да се опразни.

— Но нямаш купувач, нали? — настоя Диандра. Тя започваше да чувства как в нея се разгаря същият тлеещ огън, който бе доловила в гласа на Барт.

— През цялото време имам купувачи. Просто ги отправям.

— Обаче ти ни каза, че сега имаш купувач и трябва къщата да се опразни бързо. Ти си ни използвал, Барт. Как си могъл да го направиш?

— Направих това, което сметнах за правилно.

— Е, не е било правилно — отсече Грег. — Ние с Диандра сме възрастни хора. Имаме право да знаем какво правим и защо го правим и имаме право сами да избираме кого да обичаме.

— Не можеш да насилваш хората за такива неща — подкрепи го тя, ала Барт имаше готов отговор:

— Аз никого не съм насилвал. Колието трябваше да го направи, без вие дори да разберете.

— Колието... — изсумтя Грег. — Без дори да разберем... Как пък не! Това колие може да е едно великолепно бижу, но във всички случаи не е дискретно. Ние от самото начало усетихме силата му.

Старото лице на Барт просия.

— Усетихте ли я? Това е добър знак. Може би просто сте си тръгнали прекалено рано. Не сте го оставили достатъчно да действа.

— Ох, Барт, ти изобщо не слушаш! — извика Диандра. — Това колие... Никое колие не е вълшебно. То не може да прави чудеса. То не може да направи нещо, което не може да стане.

— Ала вие можете! — настоя Барт. Обнадеженото му изражение го накара съвсем да заприлича на елф. — Вие с Грег още преди години трябваше да сте заедно.

Грег енергично тръсна глава:

— Невъзможно.

Диандра се съгласи:

— Грег и аз не можем да се понасяме още от деца, а това беше още преди историята с... — не искаше да го произнесе.

Барт искаше, при това с изненадващо самообладание.

— С вашите родители? Тази история с вашите родители се случи, когато и двамата бяхте в трудна възраст. Ако не беше тя, аз съм сигурен, че щяхте да бъдете заедно. Предопределено е един ден някой Кейси и някой Йорк да се влюбят — погледна мрачно към морето и тъжно промълви: — Веднъж се случи, но беше много късно. Ако само моментът беше по-добър...

Грег се вбеси:

— Цялата тази история беше лъжа и измама. Не ставаше дума за никаква любов.

Диандра бе съгласна:

— Това беше чиста похот.

— Тя го прелъсти...

— Той я прелъсти...

— Я млъкнете и двамата — изръмжа Барт. — Достатъчно ми е трудно и без вашите детински препирни — после призна това, което от гордост след първоначалната си реакция не бе признавал пред никой от семейството: — Никой никого не е прелъстил. Те се обичаха — вдигна ръце, сякаш да каже: „Това е всичко“, после ги отпусна в скута си.

За минута нито Грег, нито Диандра проговориха. Бяха прекалено изненадани.

Пръв се съвзе Грег. Тонът му бе остър и скептичен:

— Тя не го е прелъстила?

Диандра бе също толкова недоверчива:

— Любов?

Барт кимна.

Грег чакаше обяснение и когато не го получи, избухна:

— Разбираш ли какво говориш? Ти казваш, че синът ти съзнателно е измамил жена си и най-добрия си приятел, за да се хване с Аби. Съзнателно, Барт. Това си е направо обвинение. И е много различно от историята, която винаги си ни разправял.

— Аз бях наскърбен. Отначало бях ядосан. Разочарован.

Диандра се поизправи на стола си.

— Ти обвиняваше майка ми за това, което се случи. Гледаше я, сякаш бе нещо мръсно, нещо евтино. Всеки път, когато чуеше името ѝ, обръщаше гръб.

— Не бях прав — отрони той и бавно добави: — Тогава не знаех онова, което знам сега.

За втори път през последните няколко минути след думите му увисна тишина. Този път Диандра бе тази, която се обади много предпазливо:

— Знаеш ли нещо, което ние не знаем?

— Намерих писма — обясни Барт притеснено. — Писма от Аби до Грег. Бяха в моя кабинет. Може Грег да ги е скрил там. Може да е

искал да ги намеря, не знам, ала случайно попаднах на тях и ги изчетох до едно.

Диандра седеше на ръба на стола си, вкопчила ръце в скута си.

— И какво пише там?

Барт изсумтя и неохотно призна:

— Тя го е обичала. Разкъсвала се е от тази любов. Чувствала се е виновна, защото е знаела, че Джон и София страдат. През цялото време го е питала какво да прави.

— И ние никога няма да разберем какво ѝ е казвал той, нали? — избухна Грег. Той стоеше прав, със сковани рамене и напрегнати черти. Диандра никога не го бе виждала толкова мрачен.

— Не от неговата ръка — съгласи се Барт. — Но нещичко можем да разберем от писмата на Аби. Тя пише неща като: *„Ти ми каза, че и ти чувстваш вината“*, или *„Ти ни обичаш и двете, и София, и мен“*, или *„Радвам се, че последната неделя е означавала за теб също толкова много, колкото и за мен.“*

— Ясно е, че двамата са се обичали. От писмата е ясно също и че са се опитвали да се овладеят.

Грег изсумтя.

Барт го усмири с поглед и заговори по-силно:

— На едно място в писмата си Аби споменава за години. Това може да значи колко дълго са тлеели чувствата им един към друг и ако е така, трябва да им се възхищаваме, че толкова дълго са се борили. Възможно е флиртуването на Аби до голяма част да е било опит да избяга от чувствата си към Грег. Двамата са се срещнали в неподходящия момент, ала това, което са изпитвали, е било толкова силно, че не са могли да го спрат.

— Похот — измърмори Грег. — Може би споделена, но похот.

Ала Барт поклати глава:

— Не! Било е нещо повече. Очевидно аз съм познавал сина си по-добре, отколкото ти си познавал баща си. Той бе човек, който обичаше. Обичаше майка ти, обичаше теб, а през последните години е обичал Аби. Неговата грешка... Тяхната грешка може би е била, че така и не са направили избор. Аби не е можела да се откаже от обичта си към Джон и Диандра, както и Грег не е можел да се откаже от любовта си към майка ти и към теб — насочи поглед към Диандра и вдигна ръка: — Не казвам, че Аби е била най-добрата майка, както не

казвам и че Грег е бил най-добрият баща, но са се опитвали. Опитвали са се да направят всичко и не са успели в нищо. Накрая вероятно са били не по-малко нещастни, ако не и повече, отколкото всички ние.

Грег тихо изруга.

— Да не искаш да кажеш, че са се самоубили с онзи самолет?

— Не — отсече Барт. — Не го вярвам. Не мога да го повярвам. Във всеки случай, никога няма да разберем. Ала въпросът е, че ако онова, което се е случило между вашите родители, ви разделя двамата с Диандра, не би трябвало. Вие трябва да бъдете заедно. Аби и Грег почти успяха. Вие двамата можете най-после да го направите. Би било ужасно жалко, ако любовта, която са преживели вашите родители един към друг, ви попречи да преживеете вашата любов — замълча за момент, после продължи войнствено: — Тези семейства са предопределени да се съединят. Искам една Кейси да се омъжи за един Йорк и искам да го видя, преди да умра.

— По дяволите! — избухна Грег. — Не можеш да програмираш любовта! Не можеш просто да си я поръчаш!

Но не това искаше да чуе Барт. Той се намръщи към плочките на градината и изведнъж заприлича съвсем на осемдесет и четиригодишен.

— Колието трябваше да го направи — прошепна той. — Милър ми обеща, че ще подейства. Платих луди пари, и какво получих? Две сърдити деца и една къща в пълен хаос.

— Къщата — повтори високо Диандра. — Не вярвам, че си се разтревожил за къщата.

— Фредерик може да събере бригада да я опразни за един ден — обади се ядосано Грег. — А колкото до сърдитите деца, ние изобщо нямаме да сме сърдити, ако ти не се беше бъркал. По дяволите, Барт — продължи той заплашително, — не обичам да ме работят. Това е обида за моята интелигентност.

Барт не се уплаши.

— Е, и какво? Значи ви подмамах да отидете в Бостън. Тази работа трябваше да се свърши, а вие сте ми близки хора. Имах право да ви помоля.

Диандра бе не по-малко ядосана от Грег.

— Ти не ни помоли. Ти ни заповяда. Дори когато ти предложихме други възможности, ти настоя да го направим както беше

решил. Ала най-лошото от всичко бе, че ни държеше като заложници. Ти ни размахваше пред носа нещо, което знаеше, че и двамата искаме.

Барт я зяпна.

— Никога не съм свързвал Сан Франциско с тази работа.

— Може би не си го казал — възрази Грег. — Но то ти служеше като примамка. Ти знаеше, не и двамата го искаме и че никой от нас няма да даде на другия предимство, като се измъкне от работата в Бостън. Е, нека ти кажа нещо...

— Аз не искам Сан Франциско — прекъсна го решително Диандра. — Можеш да правиш с него каквото искаш, но...

— Но то вече не ни блазни. Това важи и за мен — довърши Грег яростно. — Аз си имам Ню Йорк. Оставам там.

За пръв път Барт изглеждаше стреснат.

— Но... Но вие от самото начало искахте Сан Франциско.

— Аз го исках отпреди началото, обаче това няма значение. Ако има нещо, което научих от цялата тази каша, то е, че един магазин си е един магазин. Нищо повече. Ако искаш вярвай, ако искаш, не, ала животът не е само „Кейси и Йорк“ — замълча за миг, изглежда Барт с отвращение и заяви с треперещ от гняв глас: — Мисля, че знаеш какво можеш да направиш с твоето Сан Франциско — обърна се и излезе.

Диандра би му изръкопляскала, ако не беше и тя бясна. Докато успее да се овладее, Барт заговори:

— Той е ядосан. Когато се успокои, ще разбере, че не е мислел това, което каза.

— Мислеше го — възрази Диандра убедено. — И е прав. Един магазин си е един магазин. Не става за изнудване.

Барт се наежи.

— Един момент, госпожице. Аз никога през живота си не съм падал дотам, че да изнудвам.

— Има и по-фини начини. Обаче фини или не, в този случай не работят. Аз не искам Сан Франциско.

— Значи си глупачка. След като Грег се отказа, магазинът е твой, стига да го поискаш.

— Може и да съм глупачка, но не го искам. Смешно — забеляза тя без следа от усмивка, — дори не мога да си спомня защо съм го искала — изправи се и праметна чантата си през рамо.

Съсухреното тяло на Барт замръзна.

— Не можеш така да ме оставиш в критичен момент.

— Никой не те е оставил в критичен момент. Сещам се за поне десетина души, които искат Сан Франциско и които ще се справят блестящо. Ти ще имаш своя магазин.

— Ала аз искам да се ожените! — извика той. Гневът, който досега държеше Диандра, бе започнал да отшумява. Под него изплува дълбока тъга.

— Не можем винаги да имаме това, което искаме — промълви тя. — Извинявай — тръгна към вратата.

Зад нея долетя гласът му, сега умолителен:

— Опитай пак, Диандра. Това колие има сила, знам, че има.

Тя също го знаеше. Но силата на бижутото не бе по-голяма от силата на човека, който го носеше. А в този момент изобщо не се чувстваше силна. Страхуваше се, че ще избухне в сълзи, затова хвърли един последен неуверен поглед към Барт и бързо излезе.

Грег отлетя направо за Ню Йорк, ала докато пристигне, гневът му отшумя. На негово място дойде чувството за загуба, пронизващо, отколкото някога си бе представял, че бе възможно да изпитва.

По навик разсеяно се качи на едно такси и даде адреса си. После потъна в износената кожена седалка и се опита да се справи с тази загуба.

Тя нямаше нищо общо със Сан Франциско. Изобщо не съжаляваше за решението си. Познаваше Ню Йорк. Нюйоркският клон на „Кейси и Йорк“ бе най-големият, най-престижният, най-предизвикателният. Да оглави клона в Сан Франциско щеше да е нещо ново, но новостите изтощаваха, а къде щеше да бъде той? Щеше да бъде на Западното крайбрежие и да се опитва да се справи със същите проблеми, с които трябваше да се справя на Източното. Е, струваше ли си?

Диандра. Всичко се свеждаше до Диандра. През четирите дни, които бяха прекарали заедно в Бостън, тя бе започнала да значи всичко за него. Не знаеше как се бе случило, определено не вярваше, че скъпоценностите на Монклер бяха създали нещо, което не бе съществувало, ала бе започнал да вижда нещата в нова светлина.

Като „богъл“. Нов ъгъл, нови думи. В Бостън Грег бе видял Диандра в нова светлина. Извън „Кейкорп“. Извън семейството. Тя бе различна жена, не онази, която бе очаквал. Но пък и той сигурно бе различен мъж. По-спокоен. По-открит. По-искрен. Хитрият стар Барт.

Грег нямаше нужда да се чуди къде бе сбъркал. Телефонният разговор с Диандра във Вашингтон. Бе такъв глупак. Бе объркан от толкова странни чувства и като не можа да се справи с тях, ги изля в гняв. Ако бе имало някакъв шанс за тях, тогава той го бе убил.

Тя не се бе опитала да му се обади след това, изобщо не се бе опитвала да му се обади оттогава. В Палм Бийч не му бе казала и две думи и изглеждаше почти толкова нещастна, колкото се чувстваше той. Кое то бе интересно.

Щеше ли да изглежда толкова нещастна, ако Грег не я интересуваше?

Щеше ли да заяви, че не иска Сан Франциско, дори преди той да бе казал, че не го иска, ако не бе откровена?

Щеше ли да е толкова невинна в сексуалните си реакции, ако бе живяла дивия живот, който винаги ѝ бе приписвал?

Щеше ли да му отдаде душата си в леглото онази последна нощ, ако не таеше същите дълбоки и трайни чувства като него?

Изправи се на седалката и нареди на шофьора да се върне на летището. Трябваше да получи някои отговори и имаше само един човек, който можеше да му ги даде.

Посоката бе Вашингтон. Ала първо трябваше да хвърли още един поглед на онова колие.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Диандра гледаше изумрудените капки и си повтаряше, че няма да заплаче. През последните дни бе плакала толкова, че ѝ стигаше за цял живот и плачът не бе довел до нищо.

Налагаше се да действа. Да действа откровено.

О, тя бе много откровена с Барт. Бе напълно откровена за Сан Франциско. Не искаше това назначение, не бе сигурна защо изобщо го бе искала. Ала не бе откровена за чувствата си към Грег и това именно трябваше да бъде променено.

Застанала пред колието, обвила пръсти около ръба на мраморната полица над камината, Диандра броеше грешките си.

Първо, изобщо не трябваше да изоставя Грег онзи петък сутринта — поне не по този начин. Трябваше да му каже какви са ѝ плановете, трябваше да му обясни, че е объркана от това, което се бе случило. Трябваше да го събуди или да му остави бележка, или да му се обади по-късно. Но не го бе сторила. Той имаше право да се сърди.

Второ, трябваше да му каже нещо, когато най-после ѝ се бе обадил. Наистина, щеше да се наложи да изстиска думите между буцата, заседнала в гърлото ѝ, и неговия гняв, ала трябваше по някакъв начин да го направи.

Трето, трябваше да му се обади след това. Имаше цяла събота и неделя. Трябваше да се опита да се свърже с него, да се опита да му каже как се чувства.

Четвърто и последно, в Палм Бийч можеше и трябваше да говори с него. При всичките приказки за предопределената любов бе имала не една възможност да разкрие сърцето си. Но там бе Барт с неговото сводничество, което я бе ядосало, после разкритията за майка ѝ и бащата на Грег, които я бяха шокирали. И там бе Грег. Той не каза и една дума за любов, изобщо не каза и една дума за нея.

Ала щеше ли Грег да е толкова рязък с Барт, още от самото начало, ако не бе дълбоко разтревожен?

Щеше ли да хвърли Сан Франциско в лицето на стареца, ако нещо много важно не се бе променило в него?

Щеше ли да има толкова болка и гняв в гласа му, когато ѝ се обади, ако не бе почувствал нещо?

Щеше ли да повдигне въпроса за верността, ако нямаше причина за това?

Тя залитна и изумрудите премигнаха. Наистина, колието имаше някаква магия. Имаше сила. Без него двамата с Грег щяха да се карат през всичките четири дни. Така и нямаше да спрат и да си дадат някакъв шанс. Но колието можеше да направи само това. То не можеше да предизвика по-силни чувства, както не можеше и да укроти твърдоглава гордост.

Без да откъсва очи от скъпоценните камъни, пое дълбоко въздух, после още веднъж. Нямаше да си сложи колието — този път трябваше да се справи сама. Ала се чувстваше по-спокойна. Знаеше какво трябва да се направи и бе твърдо решена да го направи.

И тогава чу, че входната врата се отваря. Рязко завъртя глава и се вторачи в свода на хола. Когато дойде, Фредерик излизаше и ѝ каза, че тази вечер няма да се връща. Бе останала с впечатлението, че госпожа Потс е приключила с чистенето, тъй като се очакваше Барт да продаде къщата — поне не се бе появявала предишната седмица. Както и никой от другите, които имаха ключове, пък и те не биха дошли толкова късно вечерта.

Имаше още един човек, който имаше ключ. Както и тя самата. Затаи дъх, заслушана в бързите приглушени стъпки по стълбите.

После той се появи. Щеше да влети направо в стаята, ако не я бе зърнал. Замръзна на прага и се вторачи в нея.

Диандра не можеше да помръдне, само сърцето ѝ се блъскаше в гърдите. Действие и откровеност. Думите подсъзнателно проблеснаха в съзнанието ѝ, но тя не можеше нито да се движи, нито да говори. Да направи едното или другото означаваше да разкрие сърцето си, а Диандра толкова много години се бе пазила от Грег, че това сигурно ѝ се бе превърнало в условен рефлекс.

Изведнъж ѝ мина през ума, че онова, което бе изработила в детството си, сега бе просто детинска реакция. Жената, която бе станала тя, искаше нещо по-добро. Мъжът, който бе станал Грег, заслужаваше повече.

Ала преди да успее да предприеме нещо, Грег го направи. С бавни, сигурни крачки, контрастиращи с ранимото му изражение, той пресече стаята и застана пред нея. Очите му потърсиха нейните, задавайки всички въпроси, за които се бе чудил, а в тези въпроси бяха отговорите, които Диандра искаше. И когато Грег вдигна ръка към бузата ѝ, тя наклони глава към дланта му.

Толкова малко действие, толкова много откровеност.

Той тихо простена, обви ръце около нея и я притисна толкова силно към себе си, че за минутка краката ѝ направо не допираха пода. Сякаш плуваше. Изведнъж почувства, че на сърцето ѝ е леко, сякаш камък падна от раменете ѝ. Ръцете ѝ се сключиха около врата му, треперещи от силата на чувствата ѝ.

Устните му се движеха в косите ѝ, но думите бяха несвързани и накъсани.

— Ах... Ди... Когато помислих... Че никога няма отново да съм близо до теб...

Диандра зарови ръце в косата му и вдигна главата му.

— Струваше ти се, че умираш? — прошепна сериозно.

— Да.

— Аз също.

— Защо си причиняваме това?

— Сигурно по навик.

— Ние сме глупаци.

Тя кимна и докосна брадата му. Искаше да се увери, че това бе Грег.

— Мисля, че много време сме били глупаци.

— Колко много?

— Години.

— Сигурно толкова отдавна се привличаме един към друг. Борели сме се заради това привличане. Имало го е още тогава, ала не сме могли да го приемем.

Диандра докосна с пръст ъгълчето на устните му.

— Тъпота.

— Инат.

— Самоотбрана.

— Недалновидност.

— Самозащита. Барт не беше прав — реши тя. — Причината никой от нас да не се ожени, е, че никой друг не би ни взел.

Ръцете на Грег се плъзнаха по гърба ѝ, докато върховете на пръстите му докоснаха главата ѝ.

— Ти ще ме вземеш ли?

Диандра кимна и вдигна вежди в същия въпрос.

— А ти как мислиш? — повлече той и отново я прегърна така, че костите ѝ изпукаха.

Тя помисли, че трябва да е най-щастливата жена на света. И с най-голям късмет. Да има Грег означаваше да има много повече, отколкото парите някога можеха да купят. Той бе неповторим. Той бе прекрасен. Той бе безценен.

Неповторим, прекрасен, безценен. Притисна буза към яката му и погледна към изумруденото колие. То лежеше в кутийката си върху лавицата на камината, както ѝ се стори, самодоволно. Главата на Грег леко помръдна, Диандра вдигна очи и откри, че той също го гледаше. Когато отново се обърна към нея, погледът му бе тъмен и настойчив и се спусна към устните ѝ.

Наведе глава и я срещна в дълбока и страстна целувка. А когато заговори отново, вече лежаха на леглото в дъбовата стая. Бяха правили страхотна любов. Телата им бяха задоволени, но съзнанието им се пробуждаше за живот.

— Обичам те — прошепна Грег в топлата извивка на ухото ѝ.

Диандра прегърна ръката му, която лежеше между гърдите ѝ, и отговори също шепнешком:

— И аз те обичам — думите отекнаха в тишината като прекрасна песен. За да я извика на бис, тя наклони глава и започна нова целувка. След това попита: — Кога разбра?

— Кога разбрах или кога признах?

— Което и да е. И двете.

— Разбрах... Последната нощ, която прекарахме заедно. Никога не бях правил такива неща с друга жена. Те изискват доверие и себеотдаване и такова желание, което се издига над физическото. Признах... Когато днес се върнах в Ню Йорк. Осъзнах, че съм използвал гнева си като щит. Когато той падна, пътят пред мен ми се стори ужасно мрачен — надигна се на лакът, хвана брадичката ѝ и

вдигна лицето ѝ към себе си. — Няма да трябва да живея в такъв ад, нали?

— Няма.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Да.

Грег я целуна звучно, после страстно, ала страстта премина в нежност, когато почувства непреодолимото желание да говори. Намести я срещу себе си и започна:

— Ти събуждаш в мен качества, които никоя друга жена не е събуждала. Никога не съм се чувствал нежен или собственически или закрилник, но с теб чувствам всичко това — въздъхна дълбоко. — Освен това, ти си опасен противник. Повече ще ми харесва да сме от една и съща страна.

— Ти винаги можеше да побеждаваш.

— Аз искам ние да побеждаваме.

Обля я вълна от любов. Минаха няколко минути, преди да може отново да говори.

— И аз искам ние да побеждаваме. Как ще се оправим с работата?

— Свързана ли си с Вашингтон?

— Не, ала ти в Ню Йорк си подредил всичко. Аз нямам какво да правя там.

— Това е добре, защото на мен Ню Йорк ми е омръзнал. Мислех...

— Бостън, защо да не опитаме в Бостън? — попита Диандра, извъртя се и го погледна в очите. — Нека Алекс да вземе Сан Франциско. Той тук се е справил прекрасно. Ще го приеме като лична победа, ако Барт му го даде. Ние можем да убедим Барт да го направи.

— На минутата. Той ни е задължен.

Тя леко се намръщи.

— А може би ние сме му задължени?

— Може би по малко и от двете, но не му го казвай. Той заслужава да се чувства виновен.

— Много ще се зарадва на нашата женитба.

— А ако продадем жилищата си в Ню Йорк и Вашингтон и купим от него къщата... Какво мислиш?

Диандра нямаше нужда дълго да мисли.

— Много ще му хареса. На мен много ще ми хареса. Ала само ако мога да боядисам гостната в бяло. Искам я топла и гостоприемна.

— И ще я направяш целомъдрена и строга.

— Имай ми вяра. Ще бъде топла и гостоприемна.

— След една седмица ще се изкаля.

— Само ако влизаш с кални обувки.

— Аз няма, но децата?

Тя затаи дъх, после прошепна:

— Децата. Вълнуваща мисъл. Може да изпоцапат килима. Не ме интересува. Ти беше прав, когато каза, че ще са красиви. Наистина ще бъдат красиви.

Грег плъзна ръка към корема ѝ.

— Може и вече да са на път. Е, поне първото.

Диандра сложи длан върху ръката му да я задържи там.

— Ако ще поемем заедно магазина в Бостън, ти можеш да ме отменяш, докато съм вкъщи с децата. Така ще мога да се грижа за тях, докато са малки, а когато пораснат, да си имам професия:

— Когато пораснат, искам да пътуваме. Дори още преди да пораснат — обърна я към себе си, пригладя гарвановочерната ѝ коса и леко я погали по бузата. — Не ми харесва темпото, което поддържах. Не ми харесва човека, който бях, начина, по който работех. Нека направим нещата по-различно. Нека бъдем по-спокойни. Всеки от нас е имал свой собствен магазин и познаваме работата. Вече трябва да можем да го правим, без толкова да се напругаме. Ще наемем и обучим хора да ни помагат. По този начин ще имаме истински живот.

На Диандра тази идея ѝ харесваше. Показа му го, като се усмихна и обърна глава точно толкова, колкото да целуне пръстите му. Чувстваше се наистина много приятно, много спокойна, затова се изненада, когато Грег каза:

— Хайде да се оженим утре.

— Утре? Толкова бързо! Мисля, че няма да можем. Има период за изчакване...

— Да заминем някъде, където няма период за изчакване. Искам да се оженим и искам да е скоро.

— Ала аз искам голяма сватба. Винаги съм искала голяма сватба.

— Значи ще направим две сватби. Сега една тайна и после една официална.

— Ти се страхуваш, че съм бременна.

— Не се страхувам, защото ако си бременна, аз ще съм на седмото небе, но това е нещо, с което трябва да се съобразяваме — сивите му очи бяха топли, ала въпреки това нетърпеливи. — Между нашите семейства е имало толкова много противоречия. Не искам никой да мисли, а още по-малко да говори, че сме били принудени да се оженим. Защото не е вярно. Ти го знаеш не по-зле от мен. Ако не изпитвахме един към друг това, което изпитваме, ти никога не би се съгласила на брак, бременна или не. Освен това, възможността да си бременна е само една причина да искам да се оженим сега. Другата е, че не искам да рискувам да те изгубя.

— Ти не можеш да ме изгубиш.

— Тези дни едва не го направих.

— Но това беше преди да знаем това, което знаем. Аз те обичам, Грег. Няма да си отида.

Той не бе напълно убеден.

— Ние ще се борим. Винаги сме го правили и винаги ще го правим. И двамата сме способни в гнева си да извършим необмислени неща.

— Значи ще трябва да поработим върху това. Ала аз искам голяма сватба и я искам през юни. Утре ще ти пристана само ако ми обещаеш това.

— Винаги си мечтала за голяма сватба през юни?

— Не. Но искам светът да научи за кого се омъжвам, а една голяма сватба през юни звучи забавно.

Грег осъзна, че доводите й важат и за него. И той искаше светът да научи за кого се жени. Освен това бе в настроение да се съгласява.

— Добре, ще направим две сватби. Обаче ако ще правим голямо джамборе през юни, след това ще заминем на дълъг меден месец. Какво ще кажеш за една екскурзия до Франция и после едно посещение в замъка на онзи французин, Шарл дьо Монклер?

Тя обви ръка около рамото му.

— Ще кажа, че звучи много романтично.

— Може и да не е много луксозно, ако замъкът се окаже някакъв хамбар.

Диандра стисна очи и проплака:

— Не разваляй образа.

— Но може и да е така.

— Е, и?

— Е, и условията може и да са безобразни.

— Е, и?

— Меденият месец трябва да е шикозен.

Тя поклати глава:

— Меденият месец трябва да е времето, когато мъжът и жената са заедно. Ние ще бъдем заедно. Не ме интересува къде.

Грег я притисна към себе си.

— Стига да има легло — прошепна той, наведе глава и улови долната ѝ устна между своите.

Мина доста време, докато Диандра успее да си поеме дъх, за да заговори. Главата ѝ бе отпусната върху гърдите му, кракът ѝ преплетен между неговите.

— Грег?

Той легеше по гръб, протегнал една ръка настрани, облегнал другата на гърба ѝ.

— М-м-м-м?

— Колкото Корин ли съм добра?

— По-добра. Много по-добра — замълча. — Томи Нолън?

— Няма сравнение.

— Той или аз?

— Ти. Той не знаеше какво прави. Или може би аз не знаех какво правя. Не беше кой знае колко приятно.

— Доволен съм — отново замълча. — Диандра?

— М-м-м-м?

— За нашите родители...

— Трудно е да се приеме — каза тя тихо. — Знам.

— Толкова дълго съм мислил по един начин.

— Аз също.

— Сигурно ще мине време, докато това се промени.

— М-м-м-м.

— Ще имаш ли търпение?

— Ако ти имаш.

— Аз ще имам.

Замълчаха. Грег придърпа одеялото върху тях и я намести по-удобно в прегръдките си. Лицето ѝ бе сгушено под брадичката му,

където най-много обичаше.

— Грег? — прошепна във врата му. — Кой мислиш, че е оставил колието на камината?

— Някой от елфите на Барт.

— Сериозно?

— Сериозно. Този старец е малко вълшебник.

— А колието? Мислиш ли, че е вълшебно?

— Мисля, че те кара да се замислиш. Може би дори е изкусително.

— Страхувах се, че без него това, което чувствахме, ще угасне, ала последната събота и неделя във Вашингтон го чувствах още по-силно, а колието беше тук.

Грег изведнъж отметна завивките и скочи от леглото.

— Къде отиваш? — извика Диандра разтревожено.

— Да го взема. То е още долу.

Тя вдигна ръка към шията си и с изненада откри, че там нямаше нищо. Когато Грег се върна, Диандра все още се бореше с това откритие. Грег опря коляно на дюшека, вдигна я и закопча изумрудите около шията ѝ. После описа с пръст кръга от скъпоценни камъни. Очите му срещнаха нейните, кадифено сиви и топли.

— Ти си единствената жена на света, която може да носи това колие със стил — промълви той със страхопочитание. — Легендата може да казва, че е било направено за друга жена, но според мен е направено специално за теб.

Тя се чувстваше цялата стоплена и изтръпнала отвътре. Тялото му винаги можеше да я накара да се чувства така. Всъщност, осъзна Диандра, Грег можеше да я накара да се чувства така, независимо дали бе гол, или облечен. Трябваше само да я погледне с тези гладни очи, и тя бе загубена.

— Ами Барт? — попита объркано.

Грег я положи на леглото.

— Какво Барт?

— Да му кажем ли, че колието го е направило? — промълви Диандра.

Грег наведе глава и описа с език една линия от колието към брадичката ѝ.

— Това ще го развълнува.

Тя потърка бедра в неговите.

— Той е такъв романтик.

— Ти също — докато устните му си играеха с ухото ѝ, ръката му обхвана гърдта ѝ и палецът потърка втвърденото зърно. — Колието ли го направи?

— Не знам... Ох, Грег... — Диандра плъзна ръка по корема му. — Ти какво... Какво мислиш?

— Не... Да... Може би... О, Ди, да...

Повече не говориха и въпросът за изумруденото колие остана неразрешен, ала, кой знае защо, вече нямаше значение. Единствено имаше значение тяхната любов и това, че тя запълваше живота им. Една Кейси щеше да се ожени за един Йорк, точно както Барт се бе надявал, точно както съдбата бе отсъдила. Легендата продължаваше.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.